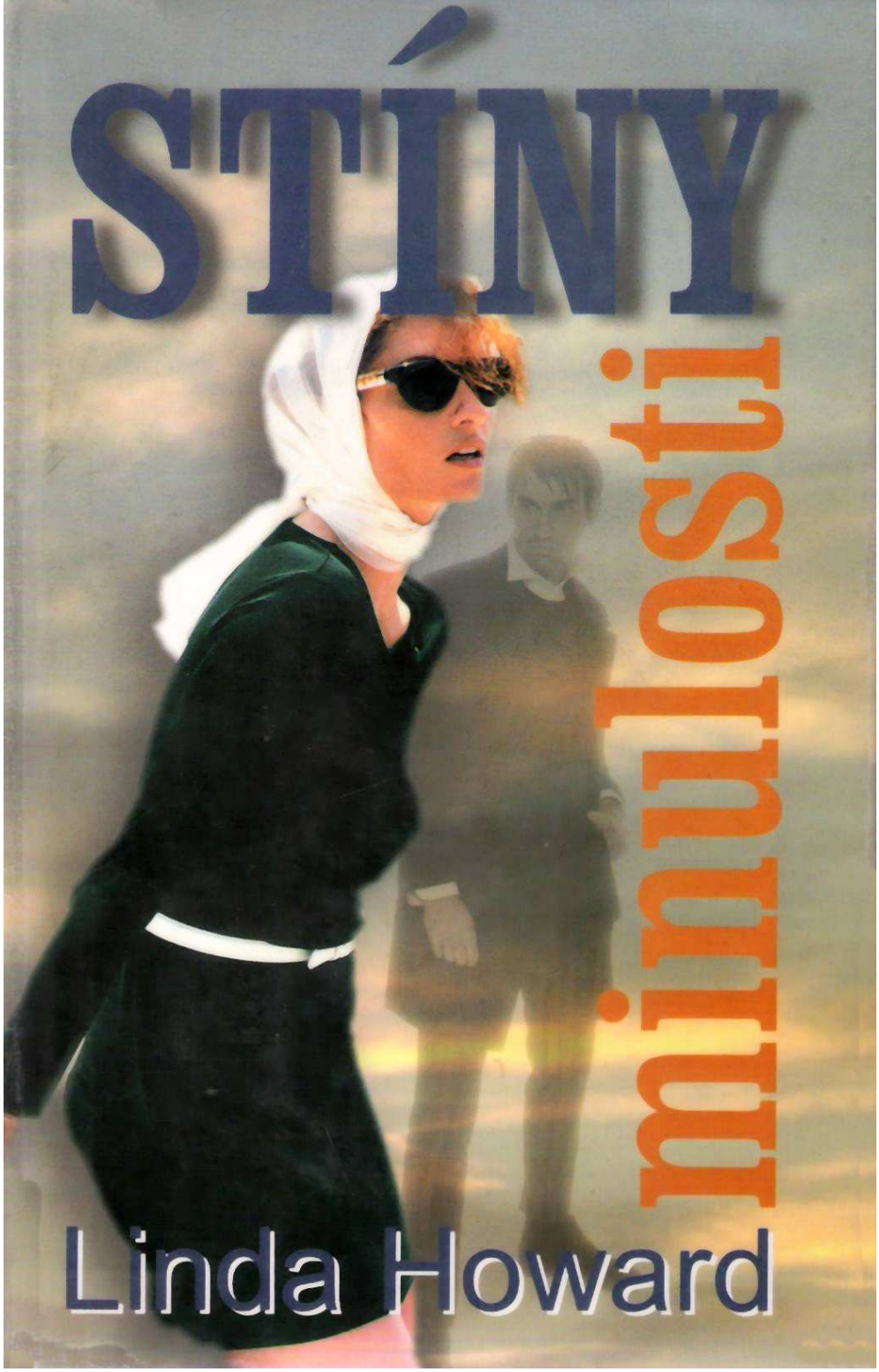

STÍNY
minulosti
Linda Howard

STÍNY minulosti

Linda Howard

1999

DOMINO

Copyright © 1994 by Linda Howington
Translation © 1999 by Jiřina Stárková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Z anglického originálu KILL AND TELL,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 1998,
přeložila Jiřina Stárková
Odpovědný redaktor: Lubomír Petr
Korektura: Dagmar Kočí
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Helena Kočí
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Bohumínská 63, Ostrava,
v roce 1999

ISBN: 80-86128-54-7

1

13. ÚNORA, WASHINGTON, D.C.

Dexter Whitlaw zavřel víko kartonové krabičky a každý spoj pečlivě zajistil lepicí páskou, kterou předešlý den ukradl v obchodním domě. Při té příležitosti zcizil ještě černý popisovač, jímž teď napsal na zásilku úhledným tiskacím písmem adresu. Fix a roličku lepenky odhodil na zem, balíček si vsunul pod paži a zamířil na nejbližší poštu, pouhý blok odtud. Vládlo nezvykle mírné únorové počasí a teplota neklesla pod bod mrazu.

Být poslancem, pomyslel si mrzutě, nemusel bych platit abnormálně vysoké poštovné.

Zimní slunce zalévalo chodníky, po kterých se hnali horlivě se tvářící státní zaměstnanci ve vlajících černých či šedých zimnících a překypovali pocitem důležitosti. Kdyby se někdo zeptal na jejich povolání, neodpověděli by: „Pracuji jako účetní," ani „Jsem ředitel," ačkoli možná zastávali právě jednu ze zmíněných funkcí. V tomhle městě, kde postavení odpovídalo ekvivalentu úspěšnosti, bylo zvykem říkat: „Dělám pro vládu,"

„Jsem na ministerstvu financí," případně, má-li dotyčný sebevědomí na rozdávání, použije zkratku MO, přičemž automaticky očekává, že každý ví, že má na mysli ministerstvo obrany. Dexter byl toho názoru, že všichni tihle panáci by měli mít průkaz s označením MA, oznamující, že pracují pro ministerstvo absurdity.

Ovzduší hlavního města vydychovalo moc a zaplavovalo jí ulice, jimiž se její opar vznášel jako buket archivního vína.

A všichni tihle pitomci jsou mocí opilí, pomyslel si Dexter, zkoumaje kolemjdoucí chladným, nezúčastněným pohledem.

Myslí si, že spolkli všechnu moudrost, a přitom nevědí vůbec nic, ušklíbl se v duchu.

Nikdo z nich neměl ponětí o skutečné moci zhuštěné do své ryzí podstaty. Ten chlapík z Bílého domu mohl vydat rozkaz, který by vyústil ve válku, mohl zmanipulovat výsledky fotbalové ligy, zfalšovat obsah zamčeného kufříku v rukou svého poradce, jenž mu je neustále nablízku, nechat padat bomby, co zabijí miliony lidí, ale podrobnosti smrti vnímal jen s objektivním odstupem. Ve Vietnamu poznal Dexter skutečnou moc, již cítil v ukazováku, kterým pomalu tiskl spoušť. Kořist stopoval třeba i několik dní; nehybně ležel v bahně nebo v trnitém podrostu, nevnímal hmyz ani hady, prudký liják ani hlad, a čekal na ideální okamžik, až se jeho oběť objevila v dalekohledu, jehož vlasový kříž se ustálil přesně v bodu, který si Dexter zvolil za cíl. V tom okamžiku mu patřila veškerá moc, měl možnost život dát, nebo jej ukončit, stisknout, či nestisknout spoušť. Tehdy se celý svět soustředil pouze na dvě bytosti: na Dextera a jeho cíl.

Největší vzrušení v životě zažil v den, kdy ukazovadlo zaměřilo do spleti listoví na určitém stromě. Jakmile se ustálil dalekohled, Dexter hleděl do tváře jinému odstřelovači, podle uniformy nejspíše Rusovi: měl pušku v rameni, dalekohled na očích a chystal se k výstřelu. Dexter byl přibližně o vteřinu rychlejší než jeho protivník a vyslal střelu jako první. Stačila jediná vteřina, jediný úder srdce, aby Rus zasáhl svůj cíl dřív, a Dexter Whitlaw by už nikdy neměl možnost kochat se scenerií Washingtonu.

Vrtalo mu hlavou, jestli ho Rus vůbec zahlédl a zda si aspoň na zlomek vteřiny uvědomil svůj osud, než mu kulka zatemnila vědomí. V žádném případě nemohl Rus střelu zahlédnout, třebaže v hollywoodských filmech byl díky zvláštním trikům takový efekt běžný. Pouhým okem totiž nebylo možné kulku zaznamenat.

Dexter vešel do vyhřáté budovy pošty a postavil se na konec fronty u jedné z přepážek. Záměrně zvolil dobu polední přestávky, tedy nejrušnější hodinu dne, aby omezil pravděpodobnost, že si ho některá z poštovních úřednic zapamatuje. Ne že by na jeho vzhledu s výjimkou chladných

očí bylo něco k zapamatování, ale nerad riskoval. Díky opatrnosti přežil Vietnam a po návratu ze zeleného pekla do skutečného světa přečkal i dalších pětadvacet let.

Dexter nevypadal zámožně, ale ani nepřipomínal pouličního vandráka. Měl oboustranný kabát, který před výpravou na poštu obrátil na líc pevným, hnědým, mírně ošumělým tvídem. Rub kabátu byl samá záplata a díra a Dexter si jej oblékal při toulkách ulicemi, kdy se měnil v typického bezdomovce. Byl to jednoduchý, a přesto účinný převlek. Odstřelovači věděli, jak splynout s okolím.

Když přišel na řadu, Dexter položil balíček na váhu a vylovil z kapsy pár bankovek. Zásilka byla adresována Jeanettě Whitlawové do Columbusu ve státě Ohio. Jeanette byla jeho žena.

Nechápal, proč se s ním ještě nerozvedla. Ale možná že se už dávno rozvedla. Neozval se jí už několik let. Snažil si vzpomenout, kdy naposledy…

„Dolar čtyřicet tři," řekla úřednice, aniž vzhlédla, a Dexter jí přisunul dvě dolarové bankovky. Drobné dal do kapsy a odešel z haly stejně nenápadně, jako do ní vešel.

Sakra, kdy jsem vlastně mluvil s Jeanette *naposledy?* vzpomínal. Před třemi lety. Možná dokonce před pěti. S kalendářem si hlavu nikdy nezatěžoval. Zkusil vypočítat, kolik let je jejich dceři. Dvacet? Narodila se rok před úderem, pomyslel si, ale nevěděl to přesně. Někdy v osmašedesátém, devětašedesátém. To znamená… že jí je devětadvacet. Tak mojí holčičce táhne na třicítku! podivil se v duchu. Nejspíš je vdaná, má děti, a Dexter je tedy dědeček.

Nedokázal si ji představit dospělou. Neviděl ji nejméně patnáct let, snad i déle, a ve vzpomínkách ji měl uchovanou jako sedmi osmiletou holku s velkýma hnědýma očima, hubenou a ostýchavou, věčně si okusující spodní ret. Zásadně s ním hovořila šepotavým hláskem a odpovídala jen na přímé otázky.

Měl jsem být lepší táta a lepší manžel, uvažoval. Mohl jsem stihnout spoustu věcí a dělat něco pořádného. Ale při takových úvahách si člověk uvědomil, že nelze vrátit čas ani cokoli změnit, a mohl jen litovat, že se víc nesnažil.

Jeanette ho nepřestala milovat ani po jeho příjezdu z Vietnamu, odkud se vrátil jako bezcitný, uzavřený člověk. V jejích očích zůstal oním vznětlivým, zaníceným mladíkem ze Západní Virginie, do kterého se zamilovala a za kterého se provdala. Nebrala na vědomí, že ten mladík byl pohřbený ve vietnamském pralese a k ní že se vrátil neznámý člověk s tváří a postavou jejího manžela.

Od té doby ožíval Dexter jedině tehdy, když držel v rukou pušku, díval se do dalekohledu a cítil vlnu adrenalinu, který mu zostřil smysly. Zvláštní, že jenom to, co ho ve skutečnosti zabilo, mu dokázalo znovu vdechnout život. Neměl tím na mysli pušku; puška, nejpřímočařejší a nejspolehlivější nástroj, jaký kdy člověk vytvořil, zůstala pouhým nástrojem. To, co mu vlilo do žil energii a vzrušení, byla dokonalá řemeslná práce, lov a moc.

Býval jsem zatraceně dobrý odstřelovač, a kdyby šlo jen o tuhle skutečnost, mohl jsem se vrátit k Jeanettě, přemítal, ale už dávno nedokázal situaci rozumně analyzovat.

Nesčetněkrát zabil a jednou zavraždil.

Oba pojmy zcela zřetelně odlišoval. Válka byla válka. Vražda je však něco jiného.

Zastavil se před telefonním automatem a vylovil z kapsy drobné. Číslo znal zpaměti. Naházel do přístroje mince a naslouchal vyzvánění. Když se na druhém konci linky ozval hlas, jednoduše mu oznámil: „Jsem Dexter Whitlaw.“

Celý život platil za zločin, který spáchal. Ted přišel čas, aby útratu hradil někdo jiný.

2

17. ÚNORA, COLUMBUS, OHIO

Když se tu noc vrátila Karen Whitlawová z práce, balíček ležel na malé přední verandě. Při odbočení na příjezdovou cestu se na něj krátce zaměřila čelní světla auta, Karen však byla tak vyčerpaná, že v sobě ani nedokázala vzburcovat zvědavost a přemítat o obsahu zásilky. Unaveně uchopila dámskou kabelu; k prasknutí nacpanou náprsní taškou, dokumenty a další výstrojí nezbytnou pro výkon povolání zdravotní sestry, a s těžkým břemenem začala nemotorně vylézat z auta. Taška se zachytila o ruční brzdu, pak o volant. Karen tlumeně zaklela a prudkým trhnutím osvobodila zavazadlo, které jí bolestně narazilo do boku. K domu se musela brodit sněhem a skřípěla zuby, když jí ledová kaše vnikla do nízkých bot. Měla se po skončení služby přezout, ale na něco takového už neměla sílu. Byla ráda, že mohla konečně odjet domů.

Balíček ležel opřený o zvýšený práh, mezi zástěnou se sítí a dveřmi. Odemkla, sáhla po vypínači, rozsvítila a sehnula se pro krabičku. Nic si neobjednávala a usoudila, že zásilka byla nejspíš doručena na nesprávnou adresu.

Z útrob domu ji vítalo ticho a chlad. Ráno zase zapomněla nechat rozsvíceno aspoň v předsíni. Nerada se vracela do ztemnělého domu, neboť jeho nehostinný vnitřek jí znovu připomněl, že maminka už s ní není a že ji nepřivítá vůně připravované večeře ani zvuky z kuchyně. Neustále bývala zapnutá televize, i když ji nikdo nesledoval, protože Jeanette měla ráda zvukovou kulisu. Nehledě na únavu či pozdní příchod z práce Karen vždycky věděla, že po návratu domů má pro ni maminka připravené teplé jídlo a přívětivý úsměv.

Ještě před třemi týdny bylo všechno při starém.

Seběhlo se to rychle. Jednou ráno si Jeanette postěžovala na bolesti ve svalech a horečnatý pocit a usoudila, že se nejspíš nachladila. Měla ucpaný nos a kašlala, a když jí Karen změřila teplotu, rtuť se zastavila na pouhé sedmatřicítce. Karen stanovila diagnózu jako nachlazení. V poledne zavolala matce z práce, a ačkoli se kašel zhoršil, Jeanette trvala na tom, že se o ni pokouší jen rýma.

Když se Karen vrátila ten večer domů, stačil pohled na matku, která se choulila na pohovce pod přikrývkou a třásla se v zimnici, aby věděla, že jde o chřipku, a ne o pouhou rýmu. Teplota se vyšplhala na 39,5 °C. Stetoskop odhalil Kareniným zkušeným uším znepokojivé zvuky: obě plíce byly vážně zanícené.

Za největší výhodu svého povolání považovala Karen schopnost nenápadně, leč neúprosně přesvědčit pacienty, aby udělali přesně to, co po nich chtěla. Jeanette sice namítala, že má jen rýmu a že nemá smysl jezdit do nemocnice s pouhým nachlazením, Karen však vzala situaci do svých rukou a během patnácti minut posadila Jeanette zabalenou v přikrývce do auta.

Hustě sněžilo. Karen sníh odjakživa milovala, dnes si však při pohledu na těžké vločky vybavila onu noc, kdy se s prsty křečovitě svírajícími volant probíjela vířící, oslepující bílou clonou a naslouchala, jak její matka svádí stále urputnější boj o kyslík. Po příjezdu k nemocnici, kde Karen pracovala, zamířila rovnou ke vchodu na pohotovost a tiskla klakson tak dlouho, dokud nepřivolala pomoc. Kromě sněhu se jí v mysli usídlila další zřetelná vzpomínka na Jeanette: matka ležela na studeném sněhobílém prostěradle, drobná a jakoby scvrklá, a postupně přestávala reagovat na Kareniny podněty.

Lékaři prohlásili, že se jedná o akutní zánět plic. Virus zaútočil rychle a postupně vyřazoval z činnosti životně důležité orgány, jimž se nedostával kyslík. I přes urputnou snahu lékařského týmu přimět virus k ústupu Jeanette zemřela pouhé čtyři hodiny po příjezdu do nemocnice.

Smrtí však všechno zdaleka nekončilo. Zbývalo vyplnit spoustu formulářů, jiné podepsat a další odevzdat na příslušných místech; vyřídit nezbytné telefonáty, učinit neodkladná rozhodnutí. Karen musela zvolit krematorium a

služby spojené s pohřebním obřadem, vybrat rakev a šaty, ve kterých měla být matka pohřbena. Musela uspořádat smuteční hostinu pro matčiny přátele – ti se dostavili s nákladem jídla, které Karen nebyla schopna zkonzumovat ani za týden –, pozvat své kolegy z práce a pár nejbližších sousedů. Neustále se jí svíralo hrdlo a řezala ji víčka. Před tolika lidmi nedokázala plakat, ale v noci, kdy osaměla, proplakala doslova celé hodiny.

Protrpěla smuteční obřad, a i když pohřby vždycky považovala za nekultivovaně, až teď plně porozuměla významu poslední služby člověku, která ukončila lidský život, obřadu provázejícímu skon příjemné ženy, jež od života nic nechtěla a spokojila se s jeho všedností. Modlitba a píseň udělaly za jejím životem tečku a vzdaly mu hold.

Od té doby Karen jakž takž ubíhaly dny, ale to bylo vše. Její zármutek byl dosud čerstvý a neotupený časem a zájem o práci se zcela vytratil. Jeanette a Karen nemohlo nic rozdělit a nekonečnou řadu let stály matka s dcerou proti celému světu. Zpočátku Jeanette pracovala a s odhodláním a odpovědností se vrhala do jakéhokoli zaměstnání, jež se jí podařilo sehnat, aby Karen zajistila vzdělání a jim oběma střechu nad hlavou. Pak přišla řada na Karen, aby se postarala o matku, která zůstávala doma a věnovala se své nejoblíbenější činnosti: uklízela jejich malý domek, vařila, prala a vytvářela spokojený domov, který jí okolnosti až doposud odpíraly.

Pohoda domova teď byla nenávratně pryč. Karen zůstal jen prázdný dům a ona věděla, že v něm dlouho nevydrží žít o samotě. V průběhu dne učinila první krok: zatelefonovala do realitní kanceláře a nabídla dům k prodeji. Domnívala se, že v prostém bytě bude život jednodušší, než aby se dennodenně vracela do prázdného domu, kde na ni čekaly jen žal a vzpomínky.

Krabička skoro nic nevážila. Karen ji vsunula pod paži, zavřela a zamkla dveře a těžkou brašnu stáhla z ramene na židli. Podržela balíček na světle, aby přečetla, komu byl adresovaný. Zpáteční adresa chyběla, ale matčino jméno ji zasáhlo až u srdce. Na krabičce stálo úhlednými tiskacími písmeny „JEANETTE WHITLAWOVÁ.“ Stáhlo se jí hrdlo.

Jeanette si málokdy něco objednala na dobírku, ale když se k tomu přece jen odhodlala, chovala se jako dítě o Vánocích. Netrpělivě čekala na poštu nebo dodávkovou službu a zářila štěstím, když k ní toužebný balíček konečně dorazil.

Karen odnesla krabičku do kuchyně a nožem rozřízla lepicí pásku. Nadzvedla víko a nakoukla dovnitř. Uviděla pár dokumentů a malou, gumovými pruhy zpevněnou knížečku, na níž ležel složený list papíru. Vzala dopis, rozložila jej a automaticky sklouzla pohledem na konec stránky, aby zjistila, kdo jej odeslal. Jakmile spatřila odbytý podpis „Dex“, bez přečtení hodila dopis zpátky do krabičky.

Milovaný tatínek, pomyslela si. Jeanette se za poslední čtyři roky ani jednou neozval. Od svých třinácti let s ním Karen nepromluvila a v den oslav jí jen blahopřál po telefonu. Několik dní před dceřinými narozeninami se domů vrátil opilý a po tlumeném rozhovoru s manželem Jeanette celou noc proplakala. V ten den se Karenin odpor, zmatek a hořkost přetavily v nenávist, a když byla doma a on náhodou telefonoval, odmítala s ním mluvit. Jeanette to pokaždé sklíčilo, Karen však usoudila, že na stupnici zla má zášť mnohem méně bodů než opuštění manželky a dcery, a tudíž se nedala obměkčit.

Krabici odložila na stůl a dovlekla se do ložnice, kde se svlékla a zmačkaný zelený stejnokroj hodila na podlahu. Bolely ji nohy, hlava a svíralo se jí srdce. Dvanáctihodinová služba, od šesti ráno do šesti večer, jí spolehlivě zaměstnala mysl, přispívala však k depresi. Karen připadalo, že slunce neviděla přinejmenším několik týdnů.

Zbavila studené nohy promáčených střevíců a spěšně si natáhla tepláky a silné ponožky. Byla prokřehlá a unavená. Zatoužila po teple a slunci. Jednou, když jí byly teprve dva roky, vypravila se celá rodina na Floridu. Podrobnosti si už nevybavovala, ale když zavřela oči, zaplavil ji pocit báječného žáru a dlouhých dní pod zářícím sluncem. Jeanette o Floridě často mluvila s touhou v hlase, neboť ty dny patřily k relativně šťastným. Pak Dexter odjel do Vietnamu, ale domů se ve skutečnosti už nikdy nevrátil. Jeanette se odstěhovala zpět do hor Západní Virginie, odkud ona i Dexter pocházeli, aby byla

nablízku příbuzným, zatímco čekala na manželův návrat a modlila se, aby ho Bůh ochránil.

Jedna cesta však navazovala na první, následovaly další a další, až na prahu jejich domu jednoho dne stanul muž, který se ničím nepodobal člověku, jenž kdysi odešel. Karen zůstaly na tu dobu zřetelné vzpomínky. Pamatovala si otcovu špatnou náladu a zasmušilost i dlouhé pitky a vzpomínala, jak kolem něho chodila po špičkách v obavách, aby ho nepopudila. Stal se z něho rozladěný člověk a ani Jeanettina neutuchající láska ho nepovznášela. Začínal odcházet z domu, zpočátku na jeden dva dny, pak dny přešly v týdny a týdny v měsíce, až si Jeanette jednoho dne uvědomila, že odešel nadobro. Bezpočet nocí proplakala do polštáře; ani na ty noci Karen nezapomněla.

Ze Západní Virginie se přestěhovali do Ohia, kde Jeanette našla lepší pracovní příležitost. Dexter několikrát zatelefonoval, poslal pár dopisů, a jednou dokonce přišel na návštěvu. Karen ho neviděla: odjel dřív, než se vrátila ze školy. Jeanette však zářila jako sluníčko, překypovala vzrušením, a ve svých devatenácti letech byla Karen dost vnímavá, aby pochopila, že rodiče strávili celou návštěvu v Jeanettině ložnici. To bylo před deseti lety. Od té doby ho Jeanette neviděla, přesto nepřestala Dextera milovat. Karen její cit nechápala, ale smířila se s matčinou věrností. Její matka byla totiž nesobecky milující bytost a svou náklonností obdařila i manžela, který ji opustil.

Po večeři, sestávající ze studené obilné kaše, se Karen znovu přiměla vzít do ruky dopis.

„Jeanie, posílám ti nějaké starší dokumenty. Ulož je na bezpečné místo a měj je pod zámkem. Jednou možná vynesou slušných pár dolarů. Dex.“

To bylo vše. Žádný pozdrav, žádné „milá Jeanie,“ ani stín lásky. Svoje krámy prostě jen poslal její matce a čekal, že se mu o ně postará.

Karen věděla, že Jeanette by to pro něj udělala. Bedlivě by se zařídila podle jeho přání, a nechala by si dokonce i tenhle lakonický vzkaz a přidala by jej k útlounkému svazku dopisů, které od manžela přišly z Vietnamu.

Karen chtěla balíček instinktivně hodit do koše, ale z úcty k matce pokušení odolala. Místo toho jej odnesla do Jeanettiny prázdné ložnice a zavřela do jedné z krabic, v níž shromáždila matčiny osobní věci. Zatím je nedokázala dát pryč; pronajala si malý skladovací prostor, kde měla v úmyslu pozůstalost přechovávat, dokud nepřijde ta pravá chvíle, aby se jí zbavila.

Nejdůležitější zavazadla už měla sbalená, zbývalo jen pár věcí, které poskládala na prádelník. Karen je uložila do krabice a karton přelepila několika pruhy široké lepicí pásky.

S trochou štěstí se najde kupec, přijde jaro a ona zase ucítí na tváři slunce.

3

5. SRPNA, NEW ORLEANS, LOUISIANA

Byla skoro půlnoc. Někdo mě sleduje, uvědomil si. Už zase. Dexter Whitlaw pootočil hlavu natolik, aby okrajovým viděním zahlédl rychlý pohyb. V žilách mu zatepalo vzrušení a na rtech se mu usadil sotva znatelný úsměv. Neznal nic lepšího než lov, i když tentokrát byl kořistí on sám. Šli po něm už skoro půl roku. Dávno osvojené zkušenosti, díky kterým se mu dařilo unikat, mu působily čiré potěšení. Vyzval své protivníky k pořádné honičce, kličkoval sem a tam po mapě Spojených států a hlásil se jim z velkoměst. Nečekal, že to bude snadné, a tušení ho nezklamalo, znal však svého lovce.

Po úvodním vzteklém „Táhni k čertu," které mu zaznělo do ucha, zahájil Dexter hru na kočku a myš. Vydírání mohlo být stejně kruté jako amputace, nebo choulostivé jako přitahování rekordního pstruha na tenounký vlasec. Nejprve se zmínil o svých usvědčujících důkazech – uvedl jen nepatrný zlomek toho, co by *mohl* zveřejnit, kdyby nebyly splněny jisté podmínky.

Podle očekávání se hejl rozzuřil. Dexterovo varování ho nezastrašilo a nasadil na jeho stopu všechny své honící psy. Většina lidí by lov nepřežila ani týden, ale Dexter strávil tři roky na břiše ve vietnamské džungli, naučil se trpělivosti a strategii a osvojil si schopnost skrývat se tak dovedně, že nic netušící psi několikrát doslova prošli kolem něho. Jako tenkrát Charlie a severovietnamští odstřelovači.

Dexter se náramně bavil. Tak mocný příval energie nepocítil od okamžiku, kdy se dalekohledem zadíval do očí ležícího Rusa a věděl, že jednomu z nich zbývá do konce života jen zlomek vteřiny.

Tenhle poslední čmuchal byl nejméně o třídu lepší než ti předcházející. Ovšem zdaleka ne tak dobrý jako starouš Dex, pomyslel si samolibě, ale dost dobrý na to, aby mi poskytl vzrušení. Sakra, vždyť toho chlapíka dokonce znám. Pokud ho jeho odhad neklamal, tentokrát po něm šel samotný Rick Medina, jeden z nejlepších mužů CIA, s nimiž se během pětadvaceti let v honebním revíru zeleného pekla setkal. Dnes se však setkali v jiné době, v jiném světě: dva stejní hráči při staré známé hře na schovávanou.

Dexter splynul se stíny, na chvíli si dřepl na paty a čekal na další krok svého pronásledovatele. Méně obezřetný člověk by nejprve střílel a totožnost nepřítele by ověřoval až později, ale tenhle chlápek byl mazaný. Vycházel z předpokladu, že Dexter o něm neví. Ukvapená akce a smrt nesprávného muže by pravou kořist zahnaly hluboko do nory a mohlo by trvat týdny, než by se jí zase pověsil na paty. V úvahu bylo nutné vzít i faktor nežádoucího zájmu policie. Byla ovšem pravda, že poldové by si nad nečekanou smrtí pouličního vandráka nelámali hlavu ani v případě, že by jeho život ukončila přesně mířená střela do mozku. Těžko říct; mohli mít za sebou nudný den a prahnout po vzrušení, nebo se na místě činu náhodou objeví televize a oslňující záře reflektorů popíchne policajty k váhavé aktivitě.

Dexter čekal. Pomalými, přízračnými pohyby si rozetřel prach po obličeji a po rukou, aby zakryl jejich zdánlivou bledost. Pak sklonil hlavu a znehybněl, ujištěn vědomím, že je prakticky neviditelný pro toho, kdo by nahlédl do tmavé uličky.

Za několik minut zaslechl, jak se blíží šouravé kroky. Možná je to lovec; nebo jiný vandrák. Dexter se nepohnul.

Kroky ustaly. Dexter si vybavil, co by mohl spatřit ten, kdo nakoukne do uličky: rozházené harampádí, rozbité láhve, nepatrnou hromádku páchnoucích odpadků, v níž by se člověk nedokázal skrýt. S tím rozdílem, že teď se v ní skrýval. Přes den pršelo. Pouliční světla se odrážela v kalužích vody. Prázdné kartonové krabice, které se před několika hodinami válely v uličce, si rozebrali bezdomovci, aby se měli čím chránit před deštěm. Průměrnému slídilovi by ulička připadala

opuštěná a pátrání bezvýsledné, Medina však nebyl průměrný. I on se vyškolil ve Vietnamu, uměl být trpělivý a čekat, až kořist udělá chybu.

V tomhle případě, pomyslel si Dexter opojně, bude čekat dlouho. V podobných situacích Dexter Whitlaw totiž chyby nedělal. Možná že v životě zbabral všechno ostatní, to však neměnilo nic na skutečnosti, že byl prvotřídní lovec. A tak čekal, až šouravé kroky přejdou a místo nich zazněly zvuky odlišných kroků, kroků jiného člověka. Kolem nohou mu čenichal potkan. A Dexter bez hnutí čekal. Po chvíli byl odměněn, neboť tytéž šouravé kroky se vracely a znovu se zastavily v ústí uličky. Lovec srovnával, jak místo vypadá teď, s tím, jak vypadalo předtím. Nic se však nezměnilo. Ujištěn, že kořist není nablízku, se lovec vzdálil, zase šouravými kroky, protože dobrý slídil svůj převlek ani na okamžik neodkládá.

Maskovací chůze by slavila úspěch, kdyby Dexter nebyl kdysi svědkem, jak Medina použil týž opilecký krok, aby v jednom saigonském zapadákově navnadil dva násilníky. Šikmoocí mládenci byli přesvědčení, že ten Američan je zpitý na mol a nebude se bránit. Ti dva se specializovali na opilé americké vojáky a bavili se tím, že poté, co ty bezmocné ubožáky okradli, uštědřili jim nelítostnou nakládačku. Předcházející týden podlehl jeden z napadených vojáků vnitřnímu zranění a jistá americká frakce zahájila po dvou Vietnamcích intenzivní pátrání.

Jakožto člověk, který je vystopoval a poznal, měl Rick Medina také tu čest je zlikvidovat. Vyřídily by to dvě rány do hlavy, ale Medina si s nimi chtěl nejprve pohrát.

Medina byl uhlazený, typický americký mládenec, pohledný a štíhlý, s krátce zastřiženými hnědými vlasy a s nažehlenou košilí a dokonalými puky na kalhotách, které nesplaskly ani v tropickém žáru. Většinou byl inteligentní a přívětivý. Když se naštval, nebo když pracoval, přívětivost se vytratila, jako by nikdy neexistovala, a jeho modré oči naplnil zabijácký chlad.

Medina vlákal Vietnamce do tmavé uličky. Mladíci se ani nesnažili tajit, že ho sledují, jak si byli jistí jeho bezmocností. Semkli se kolem něho jako psi kolem králíka, ale v poslední

vteřině se králík bleskurychle otočil a jakékoli známky opilosti byly ty tam. Nůž v jeho ruce měl matně černou čepel, která neodrážela světlo. Ani jeden z Vietnamců jej pravděpodobně ani nestačil zahlédnout a zničehonic jen cítili, že jim tělo olizují plameny bolesti. Medinovy ruce prudce vyrážely a zanechávaly řezné rány, které ani jednou nezasáhly oběti tak vážně, aby mohly být smrtelné – aspoň prozatím. Medina zasazoval rány a celou dobu oběma rváčům šeptal slova v jejich mateřštině, aby ani na okamžik nepochybovali, co a proč se s nimi děje.

Pokusili se o útěk, zjistili však, že uličku zatarasilo několik Američanů s nezúčastněnými výrazy ve tvářích: každý z nich měl v ruce pistoli. S narůstající hysterií mládencům došlo, že se ocitli v pasti, a usoudili, že Medina představuje menší hrozbu, a tak se obrátili k němu, aby se s ním utkali. Krutě se však zmýlili.

Rick Medina byl tu noc učiněný automat na zabíjení. Řezal a krájel se strojovou přesností. Uhýbal a útočil a každý zásah nože zbavil jednoho z Vietnamců některé části těla – ucha, prstu či nosu. Oba ochraptěle ječeli, než je dodělal, čistě jim prořízl hrdlo a nechal je klesnout k zemi. Překročil bezvládná těla a s vyrovnanou a bezvýraznou tváří se připojil k mlčenlivě skupince v ústí uličky.

Medina se od nich však brzy oddělil, odmítl nabízený doprovod, a když se následující den objevil, sršel obvyklou vlídností. Svůj úkol splnil a založil jej *ad acta.*

To byla typická Medinova vlastnost, napadlo Dextera. Když bylo třeba, choval se jako chladnokrevný zabiják, nikoli však jako vrah. Jakkoli byly popravy kruté, nebyly ničím jiným než pouhými popravami. Udělenou lekcí. Po té příhodě se Američtí vojáci na výpravách do saigonských barů a bordelů cítili o něco bezpečněji. Medina věděl, že zabití ho bude něco stát, a byl s tou skutečností smířený.

Ať si Medina vytyčil jakoukoli hranici, nikdy ji nepřekročil. Pokaždé zabil spravedlivě. Když tento fakt Dexter zvažoval, uvědomil si, že Ricka Medinu pravděpodobně respektoval mnohem víc než kohokoli jiného. Medina ctil svůj

osobní zákon; Dexter ten svůj porušil a všechny ty roky po Vietnamu za své selhání trpěl.

Jestli ho někdo dokáže chytit, pak jedině Medina.

To vědomí dodávalo celé hře zvláštní oživení.

Dexter se konečně pomalu napřímil. Při pohledu na hvězdy odhadl, že uplynuly zhruba dvě hodiny.

Bylo načase zbavit se převleku bezdomovce. Sloužil mu dlouho a dobře, ale Medina už zachytil stopu. Nejdřív ho bude hledat v opuštěných uličkách a veřejných vývařovnách, proto se v nich Dexter nesmí objevit. Škoda. Pouliční tuláci mají výsadu anonymity, kterou téměř všechny ostatní komunity postrádají. Neboť pohledy lidí se odpudivým individuím záměrně vyhýbají. Policajti s nimi neztráceli čas a oni na oplátku nebyli ochotni podávat mužům zákona informace o tom, čeho se stali svědky. Existovaly však i jiné převleky, které mu posloužily stejně dobře. Trik spočíval ve splynutí s prostředím, ať bylo jakékoli.

New Orleans nabízel bohaté možnosti a Dexter několik z nich zvažoval, když se vydal oklikou do Francouzské čtvrti, která pulzovala životem bez ohledu na denní či noční hodinu. Poté, co několikrát prošel křížem krážem St. Charles, vrátil se po své stopě a konečně dospěl na ulici Carondelet. Celou dobu byl ve střehu, připravený se krýt, ale nevšiml si ničeho podezřelého.

Carondelet prošel přímo, překročil Canal v místě, kde Carondelet přecházel v Bourbon Street. Hrbolaté dláždění dosud tepaly kroky turistů, kteří vycházeli z restaurací a barů a podniků se striptýzem. Někteří byli zřetelně namazaní a v ruce třímali kelímky s pivem nebo s proslulým neworleanským koktejlem hurikán. Mnozí měli kolem krku laciné umělohmotné, pestrobarevné náhrdelníky a tu a tam se mihla i flitrová maska, ačkoli bylo dávno po karnevalu pořádaném na masopustní úterý.

Na mokrém chodníku se třpytila světýlka z barů, jejichž otevřenými dveřmi kvílely do ulice jazzové saxofony a střetávaly se s disharmoničtějšími, výbušnými rytmy vycházejícími ze striptérských podniků, kde znudění tanečníci

obojího pohlaví kroužili hýžděmi, ovíjeli se kolem tyčí a předstírali, bůhvíjak jsou sexy.

Z jednoho hloučku turistů zašuměl smích: tři zámožně vyhlížející mladíci objímali atraktivní dívky v koktejlových šatičkách. Zatímco Dexter sledoval výjev, kolem hloučku se protáhl spěchající muž a rychle pokračoval v chůzi. Odbočil do nejbližší ulice a zmizel z dohledu, za košilí náprsní tašku nejméně jednoho z mladíků. Nikdo z turistů si ani neuvědomil, co se stalo.

Dexter měl dojem, že se octl v kině, jako by žil v jiném světě než turisti. Nevnímali ho, dívali se kamsi za něj, skrz něj. Navzdory horku, jež viselo v ulicích New Orleansu, se Dexter mimoděk zachvěl. Po návratu z Vietnamu byl zvyklý na jistý odstup od lidí, najednou si však připadal ještě odcizenější, jako by ho turisté nemohli slyšet, ani kdyby křičel.

Byl to zvláštní pocit a Dexter se znovu zachvěl. Vydal se po Bourbon Street, nahlížel do otevřených oken, která míjel, odkud jakoby z dálky zaznívala hudba a smích. Chodců postupně přibývalo a o dláždění zvonily ocelové podkovy kopyt koní jízdní policie. Dexter přidal do kroku a ohlížel se po tmavé uličce, kde by si na chvíli dřepl a zbavil se děsivého pocitu vlastní nepatřičnosti. Tohle není centrum města, uvědomil si, jsem ve Francouzské čtvrti, kde uličky obvykle vedou na dvorky. Pokud byly dvorky soukromé, vchody střežily uzamčené brány, a když byl dvorek součástí restaurace, nemohl očekávat soukromí.

Připomněl si, že do téhle čtvrti nepřišel hledat soukromí; zamířil sem jednoduše proto, že Bourbon Street kypěla životem a on se mohl ztratit v davu. Stačilo, když onen pocit bude ignorovat a soustředí se na svůj záměr. Možná by měl z New Orleansu odjet, když má v patách Medinu.

Medina. Dexter se na chvíli zamyslel a záhy zjistil, co ho tak znepokojuje a děsí. Medina nebyl najatý lovec. Ten chlap měl pevné zásady. Jisté události či zážitky mohly lidi změnit, ale než by se z Ricka Mediny stal nájemný vrah, to bylo spíš pravděpodobnější, že se zastaví čas.

Nabízely se tři vzájemně se vylučující možnosti. Za prvé: někdo Medinovi zalhal. To bylo nejjednodušší vysvětlení, ale

vzhledem k Medinovu charakteru zároveň nejméně uspokojivé. Nelíbilo by se mu, že ho využili. Kdyby to Medina někdy zjistil, dotyčný by své lsti hořce litoval.

Za druhé: Medina ho pronásledoval, ale v zájmu třetí, neznámé strany. Třeba to moje tajemství není zdaleka tak tajné, jak jsem se domníval, uvažoval Dexter. Bůhví, že by se mohlo změnit v mocnou zbraň. Tato možnost byla krajní mezí spiknutí, ale jak kdosi prohlásil, i pomatenci mají skutečné nepřátele.

Za třetí: Medina byl ve městě z úplně jiného důvodu a Dexter ho zahlédl a poznal čirou náhodou.

Jasně, to bude ono, ujišťoval v duchu sám sebe.

Dexter došel na roh St. Ann Street a vykročil po ní. Bez zájmu minul výkladní skříň šamanského krámku. Tyhle záležitosti mu připadaly výstřední a on by v tu chvíli další výstřednosti neunesl. Možná se měl držet Bourbon Street. St. Ann byla pustá…

Stanul před ním Medina, v ruce dvaadvacítku opatřenou tlumičem.

Dexter se zastavil s pohledem upřeným do chladných modrých očí. Svou pistoli měl zastrčenou za pasem kalhot. Věděl, že se k ní za nic na světě nemůže dostat včas. Hleděl do tváře smrti. Zcela nepochopitelně pomyslel na Jeanette. Spatřil její vlídný obličej, zřetelně si vybavil, jak ho při jeho poslední návštěvě pevně objala, a zahanbeně si uvědomil, jak moc ho milovala.

Vtom se zadíval za Medinova záda a náhle si uvědomil, jak to bylo navlečené. Existovala ještě čtvrtá možnost, kterou přehlédl.

„Poz…“ vykřikl, ale Medinův prst už stiskl spoušť. Kulka se Dexterovi úhledně zaryla doprostřed čela a přerušila jeho myšlenky, řeč i život.

Rick Medina se prudce otočil, varován posledním slovem, jež vyšlo Dexteru Whitlawovi z úst. Měl výrazné, pružné pohyby baleťáka, bylo mu však už šestapadesát a kdysi pohotové reflexy nepatrně zpomalil věk. Stačil vypálit jen jednou, než ho dvě střely udeřily do prsou silou perlíku. Zhroutil se na nerovný chodník, kde strnul a nehybným zrakem

civěl na tři rozostřené postavy, které se nad ním skláněly. *Zneužili mě,* pomyslel si zuřivě. *Navlíkli to na mě a zneužili mě.* Zalila ho vlna vzteku. Pak už necítil nic.

U chodníku zastavilo auto a jeho kufr se s cvaknutím otevřel. Tři muži rychle zvedli Medinovo tělo a nacpali je dovnitř. Jeden z nich se ještě vrátil pro dvaadvacítku s tlumičem a hodil ji do kufru k bezvládnému tělu. Další muž Dexterovi letmo proklepal kapsy a zavrtěl hlavou na své společníky. Pak všichni tři nastoupili do auta a beze spěchu odrazili z místa právě ve chvíli, když z Bourbon Street odbočili muž a žena a vykročili směrem, kde ležela mrtvola Dextera Whitlawa.

Když dvojice spatřila muže na chodníku, žena zatahala manžela za paži. „Kolem toho opilce nepůjdeme," prohlásila. Muž, obměkčený dvěma hurikány, souhlasil a oba přešli ulici, aby se vyhnuli nepříjemnému pohledu.

Trvalo dalších třiadvacet vteřin, než se objevily čtyři mladé ženy, balancující na vysokých podpatcích a svírající pod paží flitrové kabelky tak miniaturní, že jen stěží mohly plnit svůj účel. Dívky se hihňaly mužskému striptérovi, kterého před chvílí obdivovaly, a bezstarostně se klátily ulicí St. Ann, ale jen do té doby, než objevily, že muž ležící na chodníku má uprostřed čela zčernalý otvor.

Jejich pronikavý jekot přehlušil hudbu a smích zalétající do St. Ann z Bourbon Street. Několik zvědavců se otočilo po směru křiku. Do ulice vběhlo pár mužů, kteří automaticky reagovali na charakteristické zvuky, které vydávaly ženy v tísni. V patách měli několik dalších lidí a ti přilákali pozornost dvou hlídkujících policistů na koních.

Být naživu, Dexter Whitlaw by jim sdělil, že když šlo do tuhého, bylo třiadvacet vteřin hotová věčnost. Za tu dobu se vytratili svědkové, zmizely podezřelé vozy, rozplynula se příležitost a příboj času pokračoval v nekonečném smývání bezvýsledných stop, které po sobě zanechali lidé.

4

„Do prdele.“

Detektiv Marc Chastain si mnul neoholenou bradu a přitom cítil, jak mu o dlaň drhne ježaté strniště. Zívl a napil se horké kávy, kterou mu podal jeden z policistů. Byly tři hodiny ráno, což znamenalo, že spal necelé tři hodiny. Pokoušela se o něj mrzutost, ale nehodlal svému rozpoložení podlehnout. Díky sebeovládání nepřipustil, aby mu nedostatek spánku bránil v práci. Vyspat se může zítra. Nebo pozítří. Ten ubožák ležící na kostrbatém chodníku už tu možnost neměl.

K nevýhodám bydlení ve Francouzské čtvrti – kromě středověké elektroinstalace a kanalizace – patřil fakt, že kdykoli se něco semlelo, Marc byl obvykle první na místě činu, což znamenalo, že příslušný případ i vyfasoval. Proboha, došel jsem na místo *pěšky*, a přesto jsem předstihl druhého detektiva, Shannona, který sem přijel autem, o celé *dvě minuty*! přemítal v duchu.

Ať se Marc cítil sebemizerněji, rozhodně na tom byl lépe než onen bezdomovec, jehož tělo pomalu tuhlo na dlažbě. Marc ohledával místo činu a zapisoval si do bloku zjištěné skutečnosti, přitom byl nucen co chvíli zamrkat těžkými víčky, která ho nepříjemně řezala.

Výška oběti přibližně metr osmdesát, váha kolem dvaadevadesáti kilogramů. Věk mezi padesáti a pětapadesáti. Šedivé vlasy, hnědé oči. Zkroucené tělo natočené na pravý bok, pravá ruka při pádu uvízla pod tělem a znemožnila, aby se muž překotil tváří na zem. Uprostřed čela měl malý, úhledný otvor, vzadu na hlavě však odpovídající rána chyběla, což znamenalo, že kulka nevyšla ven. Dvaadvacítka, pomyslel si Marc. Střela neměla sílu prorazit lebku dvakrát, a tak se jen provalila mozkem a zlikvidovala jeho tkáň. Minimální krvácení svědčilo o tom, že oběť zemřela okamžitě. Ráži dvaadvacet používali

profesionální střelci, zároveň to však byla nejlevnější a nejdostupnější pistole, a proto i nejoblíbenější. Takzvaná „Pecka sobotní noci“ mladých delikventů. Navzdory volání po absolutním zákazu prodeje palných zbraní Marc usoudil, že proti nepřesně namířené dvaadvacítce měl větší šance, než kdyby musel čelit noži nebo baseballové pálce pobité hřeby, neboť dostal-li se padouch s takovou zbraní dostatečně blízko k tělu vyhlédnuté oběti, myslel to smrtelně vážně a výsledky útoku byly pak mnohem brutálnější.

Nelze vyloučit, že v tomto případě byly motivem vraždy drogy, protože obchodníci, ať jednotlivci či celé gangy, si obecně libovali v palných zbraních. Dávali však přednost samopalům, neboť považovali za působivější během několika vteřin zkropit okolí sprškou žhavé oceli. Jediná čistá rána do čela nebyl jejich styl, akci chyběla nezbytná dramatičnost.

Marc zvedl hlavu a rozhlédl se. Pod upřeným pohledem oslepujících reflektorů televizních kamer byl nucen přimhouřit oči, aby byl vůbec schopen prohlédnout si dav, který se na místě činu shromáždil. Čtyři mladé ženy oblečené pro radovánky, jež nabízelo noční město, stály stranou všech ostatních. Jedna z dívek hystericky vzlykala; zdravotník záchranné služby se ji snažil uklidnit. Ty čtyři objevily tělo. Se třemi dívkami, které zůstaly jakž takž při smyslech, hovořil jeden z policistů, zapisoval si jejich jména a dělal si poznámky. Marc věděl, že se ke svědkyním zanedlouho dostane i on.

Ostatní lidi přilákal křik dívek a narůstající dav přivábil televizní kamery. Marc vzdychl. Vražda bezdomovce obvykle nestála ani za zmínku v novinách, natož v televizním zpravodajství. Kdyby tělo našel hlídkující strážník, obešlo by se to bez tohohle zmatku. New Orleans byl však cílem turistů a cokoli se turistů týkalo, mihlo se i ve zprávách. Tisk i televizní stanice teď budou šířit děsivé údaje o zločinnosti, která bují v New Orleansu.

Co na tom, že většinou byl obětí vraždy někdo z drogového podsvětí a že průměrnému občanu hrozilo v New Orleansu přibližně stejné nebezpečí jako v kterémkoli jiném velkoměstě? Nemluvě o tom, že průměrný občan měl dost rozumu, aby se vyhýbal jistým lokalitám. Statistika však zůstala statistikou, a

proto si zasluhovala, aby ji varovné hlasy znovu a znovu citovaly ve sdělovacích prostředcích. Pod nátlakem vyděšeného občanstva, a možná spíše ze strachu, aby město nepřišlo o dolary turistů; než kvůli obavám o vlastní krky, starosta pokaždé tvrdě udeřil na policejního komisaře. Komisař pak přitlačil ke zdi náčelníka policie a ten se vozil po každém detektivovi a hlídkujícím strážníkovi.

Báječná perspektiva.

Marc se znovu zadíval na oběť ve snaze otisknout si do paměti veškeré maličkosti. Tentokrát si povšiml zvláštního záhybu na košili oběti, podivného hrbolu v oblasti beder. Dřepl si vedle těla, koncem kuličkového pera opatrně nadzvedl krátký šos košile a odhalil zbraň zasunutou za pas u kalhot.

„Kristepane," uklouzlo Shannonovi, který stanul vedle Marka. „To vypadá na zatraceně drahou hračičku, aby ji měl u sebe obyčejnej vagabund. Rád bych věděl, kde ji štípnul."

Marc se přemístil, aby bránil ve výhledu kamerám, sáhl po brašně, do níž se ukládaly doličné předměty, a znovu pomocí pera uvolnil pistoli z kalhot oběti. „Glock sedmnáct," zahučel a se zájmem si prohlížel obdivuhodnou zbraň. Kdyby ji někdo zcizil ve městě, majitel by pochopitelně krádež oznámil, ovšem za předpokladu, že by zjistil ztrátu. Spousta lidí si koupí zbraň, schová ji někde v domě a měsíce chodí kolem, než si na ni aspoň vzpomene. To jsou lehkomyslní idioti, pomyslel si. Když už se někdo rozhodne vlastnit nějakou stříkačku, měl by si ji pořídit pro vlastní ochranu nebo pro ochranu své rodiny, měl by s ní umět zacházet, pravidelně trénovat střelbu, udržovat zbraň v dobrém stavu a hlavně o ní neustále vědět.

Marc uchopil pistoli a přičichl k hlavni. Nestřílelo se s z ní. Nebyl cítit střelný prach, jen pronikavá, ryzí vůně kovu, umělé hmoty a oleje. Zbraň byla ve vynikajícím stavu, udržovaná a ošetřovaná. Zásobník neprohlížel, protože nechtěl smazat případné otisky prstů, ale vsadil by se, že je plný.

„Vystřelilo se z ní?" zeptal se Shannon.

„Ne." Marc uložil zbraň do důkazní brašny, nespouštěje z oběti oči, a snažil se objevit další zajímavé podrobnosti.

Vlastnictví glocku rozhodně povýšilo obyčejného pouličního vandráka na neobyčejného pouličního vandráka a ta

skutečnost značně podnítila Markovu zvědavost. Proč by si obyčejný vandrák pořizoval glock? uvažoval. Byly ve hře drogy? To je málo pravděpodobné. Bezdomovci drogy brali, neobchodovali však s nimi. A v první řadě to byly právě drogy, které z nich udělaly pouliční tuláky. Dejme tomu, že pistoli ukradl, aby si za utržený peníz drogy obstaral. Ale proč ji nosil u sebe? Glock se dal snadno prodat. Možná že ten muž cítil potřebu sebeobrany – i když nakonec mu zbraň nebyla nic platná.

Proč se ale chtěl bránit? Kdo má strach o svou bezpečnost, nepotlouká se po ulicích.

Jak si prohlížel oběť, něco… jakási vzpomínka… cosi povědomého… se mu neodbytně vtíralo na mysl. Ten pocit nepramenil z oběti samé, spíše z něčeho, co na ní Marca upoutalo. Mírně rozostřil vidění, aby viděl tělo jako celek, a ne pouze jeho jediný detail, a konečně na to přišel. Špína.

Muž byl ušpiněný, což nebylo u bezdomovců nic neobvyklého. Jeho obličej a ruce však vypadaly, jako by si je zamazal záměrně. Markovou myslí náhle bleskla představa. Prudce zvedl hlavu.

„Co je?“ zeptal se Shannon. Dřepl si vedle Marka a svraštil tmavé obočí. Shannon byl štíhlý černý mladík, nedávno povýšený na detektiva, bystrý, houževnatý a lačný vědomostí.

„Myslím, že je to bývalý voják.“ Opatrně začal proklepávat oběti kapsy ve snaze najít nějaký osobní průkaz, kapsy však byly prázdné.

„Podle čeho tak usuzuješ?“

„Podívej se mu na ruce a na obličej.“

Shannon upřel pohled na oběť. Sám sloužil v armádě čtyři roky a získal jisté zkušenosti. „Kamufláž,“ prohlásil v mírném úžasu. „Skrýval se.“

„Nejspíš předtím, kdo ho dostal.“ Marc si prohlížel chodník a ulici v nejbližším okolí. V téhle čtvrti čpělo všechno stářím. Kdyby tady nebyly televizní kamery, možná by si toho nevšiml, reflektory však místo činu zaplavily jasným světlem. I přesto tmavé skvrny zhruba ve vzdálenosti tří metrů splynuly s vlhkým chodníkem a byly stěží rozlišitelné.

„Podívej se tamhle.“ Marc se napřímil a zamířil ke skvrnám. Shannon se vydal za ním.

„Další krev,“ podotkl novopečený detektiv.

„Jo. Ale pochybuju, že patří tomu vandrákovi. Střela do hlavy ho zabila na místě. Jeho krví bys nenaplnil ani náprstek.“

Shannon se otočil k tělu. „Říkals, že jeho zbraň nevystřelila. Kde se tady vzala tahle krev?“

„Četls poznámky hlídkujícího strážníka?“

„Jo. Proč se ptáš?“

„Našly se čtyři nábojnice, všechny ráže dvaadvacet. Kolik děr má v těle oběť?“

„Jednu. Někdo na něj mohl vystřelit čtyřikrát, ale trefil ho jenom jednou.“

„Měl u sebe Glock sedmnáctku. Jestli na něj někdo střílel a třikrát se netrefil, nemyslíš, že by se aspoň pokusil pistoli tasit? Přece by tady nečinně nestál, zatímco kolem něho svištěly střely? Podle mě ho zabila první rána, nanejvýš druhá. Jinak by měl čas reagovat.“

„Máme tedy dvě, možná tři pohřešované střely a krev nedaleko místa činu.“

„Správně. To znamená, že ten, kdo zastřelil naši oběť, trefil toho neznámého, který zřejmě krvácel. Touhle dobou už to má možná za sebou. Nebo to přežil. Možná se na jiném místě najde další mrtvola, ačkoli nechápu, proč by jedno tělo bylo odstraněno a druhé zůstalo na místě činu. Ledaže by ti mizerové neměli čas naložit i toho druhého.“

„Mizerové? Podle tebe nebyl pachatelem jeden člověk?“

„Musel by to být pořádný silák, aby zvedl mrtvého chlapa. Vždyť víš, jak to chodí. Bezvládné tělo žuchne na zem neuspořádaně.“

„A navíc ta mrtvá váha…“ poznamenal Shannon, aniž hnul brvou.

Marc zakryl smích zakašláním, aby kamery náhodou nenatočily sekvenci otrlého poldy, který se chechtá nad mrtvolou. Ale poldové se museli smát, jinak by se nedokázali vypořádat se vším tím svinstvem, se kterým se denně setkávali.

„Možná ten dárce krve odešel po svých,“ mínil Shannon. „Ty skvrny nejsou velké.“

„Nevšiml jsem si, že by po sobě zanechal krvavou stopu, i když kapky krve by na vlhkém chodníku v noci byly sotva viditelné. Co podle tebe udělal? Poskytl snad sám sobě první pomoc tak obratně a rychle, že na zem nedopadla jediná kapička?“

Na Markovu otázku Shannon zavrtěl hlavou. I z řezné rány na prstě ukápne krev, než se krvácení zastaví. „Takže… ty si myslíš, že pachatelé byli nejméně dva a toho pohřešovaného si naložili na záda.“

„Chápeš rychle. Pálí ti to.“

„Oč podle tebe šlo? O zpackaný obchod s drogama, nebo se dva bezdomovci pohádali o kartonovou krabici?“

„Nevím. Zdá se, že do toho byly zapleteny nejméně tři strany, a to mi na tom nesedí. Naše oběť, která byla ozbrojená, nedostala příležitost se bránit. To znamená, že ho útok překvapil. Nemáme svědky, žádné jiné zbraně ani motiv.“

Shannon se zadíval do davu zvědavců. „Co tedy provedeme?“

„Budeme něco předstírat.“ Je to tvrdá životní realita, ale žádný policejní okrsek v zemi nevynakládal zbytečnou námahu na dopadení vraha bezdomovce. Marc byl nelítostný pragmatik; finanční prostředky byly omezené, a proto se peníze a úsilí investovaly do oblasti, kde byly maximálně využity, totiž do ochrany ctihodných občanů města, kteří pracovali, platili daně a chodili na fotbalová utkání svých potomků. „Jestli to byl vysloužilý voják, jak se domnívám, můžeme aspoň zjistit jeho totožnost.“

„Jo,“ přikývl Shannon. „Škoda, že ho našly zrovna ty turistky.“

Nebýt turistů, situace by se zvládla bez zbytečného rozruchu. Ve snaze udržet počet vražd na minimu se mezi policisty tu a tam vynořila zvěst, že tělo některého nevýznamného člověka bylo ve vší tichosti odvezeno přes řeku do Jeffersonova okrsku, kde se jednoduše nechalo ležet, aby se vražda nepromítla do statistiky města New Orleansu. Marc něco takového osobně nikdy neudělal, nepídil se po pravdě, a tak ve skutečnosti ani nevěděl, zda se podobné případy stávaly, nebo ne. Ovšem v New Orleansu bylo možné všechno. Možné

bylo i to, že klepy vznikly pod dojmem odposlechnutého rozhovoru dvou policistů, kteří si jen *posteskli,* že mrtvolu prostě nemohou někde jen tak pohodit. Šeptanda však doplnila neworleanské renomé a bez ohledu na to, zda na ní bylo něco pravdivého, se stala součástí místní tradice.

„Povyk utichne," řekl Marc krátce. „Novináři to rozmáznou v zítřejších denících, my oběť identifikujeme jako bezdomovce, ve večerním zpravodajství padnou o vraždě jedna či dvě zmínky, a tím to skončí."

Shannon pokrčil rameny. Smířil se s realitou stejně pohotově jako jeho kolega. Rozhlédl se po ošumělých starých budovách. „Ty tady bydlíš, vid?"

Vrátili se k mrtvole. „Jo. Mám dům na ulici St.Louis."

„Jak se ti to, proboha, povedlo?"

„Zdědil jsem ho po babičce."

„Nepovídej! Tak ty pocházíš z kreolský rodiny?"

„Babička z ní pocházela. Můj táta byl irský námořník." Neprozradil, že vyrůstal v domě na ulici St. Louis; nerad se chlubil svým původem. Chvástat se dědictvím by byla pitomost. Navíc se neměl čím chlubit. Otec si nedokázal udržet žádnou práci, a protože se Markova babička nemohla dívat na to, jak se její dcera a vnuk propadají do stále se prohlubující chudoby, nastěhovala si celou rodinu k sobě a přítomnost svého zetě tolerovala s nechutí a výměnou za svůj klid. Babička se odjakživa chovala jako sesazená královna, rodinné peníze se však záhy rozkutálely a jediné, co zůstalo, byl velký dům v prominentní neworleanské čtvrti.

Marc sám sebe za kreola nepovažoval; byl jednoduše Američan. Navíc zatraceně dobrý policista a natolik umíněný, že dokázal rozpoznat, kdy je schopen změnit situaci a kdy s ní za nic na světě nehne. Tohle byl jeden z případů, kdy se mohl třeba stavět na hlavu, a nic by se nezměnilo. Nehodlal plýtvat časem ani energií.

Při pohledu na ležícího muže přesto automaticky přemítal, jestli ten chlapík měl někde rodinu a jestli někomu vůbec záleželo na tom, že zemřel. Většina pouličních vandráků byla lůza, notoričtí flákači, kteří jeli v drogách a drobném zločinu. Mnozí však byli duševně nezpůsobilí, neschopní postarat se

sami o sebe, a Marc nesnášel rodiny, které takové jedince prostě vyloučily ze svého středu a nechaly je napospas osudu. Podobní tuláci působili nemalé potíže, ale nikoli vlastní vinou, nýbrž vinou svých rodin, které jim měly poskytnout zázemí. Možná byl staromódní, ale jeho babička stavěla rodinu nade vše a její filozofie uvízla Markovi v mysli.

Znovu si dřepl vedle nehybného těla, zkoumal nevidoucí oči a dumal, jaký scénář se odvíjel tady, v srdci Francouzské čtvrti, bez toho, že by někdo zaslechl nebo zahlédl něco podezřelého. Výstřely nebyly slyšet, ačkoli padly nejméně čtyři. Měly snad zbraně tlumiče? Pravděpodobně ano, což ovšem naznačovalo, že šlo o organizovaný zločin, a ne o obchod s drogami. Ten chlápek stejně nevypadal jako narkoman. Pod nánosem špíny se rýsovalo pevné svalstvo a muž rozhodně netrpěl podvýživou. Díky veřejným kuchyním a různým útulkům se bezdomovci v současné době mohli slušně vykrmit, ale narkomani nemívali o jídlo valný zájem. A obchodníci nebývali bezdomovci, neboť pro své operace potřebovali bytelnou základnu.

Marc si zamyšleně mnul nos. Tenhle případ neměl s drogami nic společného. Možná že ten chlapík jen popíchl nesprávnou společnost; možná se v nevhodném čase ocitl na špatném místě a nějaký vykuk ho sejmul. Marc usoudil, že to se však nejspíš nikdy nedoví, ale bůhví, že nesnášel záhady.

Přistoupili k němu chlapci z funebráckého vozu. „Skončil jste, detektive?“

Marc vstal. „Jo.“ Nic víc se nedalo dělat. Místo činu už žádné další podrobnosti nevydá. Možná že soudní lékař zjistí jméno, ale mnohem pravděpodobnější bylo, že se o oběti nedovědí nic, co by už nevěděli.

Ještě zbývalo vyslechnout čtyři mladé ženy. Když se tělo octlo na nosítkách a zmizelo v pohřebním autě, Marc mrkl na Shannona. „Chceš si vyzkoušet interview?“

Mladý detektiv se zadíval na svědkyně. „Jen když nebudu muset mluvit s tou ukňouranou holkou. Páni, co jsem přijel, nezavřela pusu!“

„Udělej jen předběžný výslech. Já s nimi promluvím zítra.“ Mohl dívky požádat, aby se dostavily na osmý policejní

okrsek, ale nechtěl jim působit zbytečný stres. Mladé dámy, všechny ve věku kolem dvaceti let, se přišly do New Orleansu pobavit. S brutalitou vraždy se očividně setkaly poprvé v životě; pár slz by se jim mělo odpustit.

„Nevyděs je," radil Shannonovi polohlasně, než k dívkám došli. „Zaslouží si trochu něhy."

Shannon vrhl na Marka udivený pohled. Já jsem černej, kdežto drahé svědkyně jsou bělošky, pokud si toho starší kolega ještě nevšiml, žasl Shannon v duchu. Trochu něhy? Není Chastain tak *trochu* cvok?

Přestože byl Shannon ve funkci detektiva teprve pár měsíců, leccos už o svém kolegovi věděl. Chastain si svoje názory nechával pro sebe, ale mezi policisty byl oblíbený. Říkalo se, že při výslechu svědků i podezřelých je nejlepší ze všech, protože když bylo třeba, byl vyrovnaný a krotký a dokázal uklidnit většinu hysterických žen, zato s padouchy neměl slitování.

„Chastain," prohlásil jistý detektiv, „je typ chlápka, co má u sebe za všech okolností nůž." Tím, jak Shannon usoudil, nepoukazoval na všeužitečný kapesní nožík, který má v kapse téměř každý muž, nýbrž na nůž, jehož funkce měla výhradní účinek zbraně.

To přesně vystihuje Chastaina, pomyslel si Shannon. Dobrý zápasník s nožem se dokonale ovládal a byl vyrovnaný, nevyzpytatelný a smrtonosný.

Shannon obdivoval i Chastainův cit pro módu. Páni, koukněte se na něj, dumal v duchu; před chvílí očividně vstal z postele, na bradě mu rašilo strniště, klížila se mu víčka, ale neopomněl si obléknout nažehlené plátěné kalhoty, elegantní splývavou košili a sako krémové barvy. Ani fakt, že byl naboso, nepůsobil rušivě, jako by to byla samozřejmost. Tomu říkám extra styl, liboval si Shannon.

Oba detektivové došli ke skupince dívek a představili se. Shannonovi neuniklo, že Chastain změnil hlas: byl teď tlumenější, jakoby vlídnější. Všechny čtyři k němu bezděčně přistoupily a upřely na něj oslněné, vyděšené oči. Dokonce i vzlykající dívka se snažila ovládnout své rozrušení. Chastain nenásilně skupinku rozdělil a dvě z turistek nechal na starost

Shannonovi. Rozechvělá dívka neustále plakala, teď však už o něco tišeji. Shannon zaslechl, jak jí Chastain něco říká tlumenými, konejšivými tóny, připomínajícími spíše jakési vrnivé hrdelní zvuky. Než si Shannon poznamenal jména a jakž takž uspořádal myšlenky, uvědomil si, že dosud vzlykající dívka si otírá oči a na Chastainovy otázky odpovídá váznoucím a rozechvělým hlasem.

Krátce po páté se místo činu vylidnilo. Jeden z policistů doprovodil svědkyně do hotelu, hlouček zvědavců se rozešel, sdělovací prostředky byly vybaveny dostatečnými informacemi, aby reportéři nemuseli přibarvovat zprávy dalšími ohavnými podrobnostmi, a ulice byla připravena uvítat nový den a nicnetušící chodce. S ránem zaplavily Francouzskou čtvrť odlišné typy lidí: nákupčí, poslíčkové a turisté, kteří se ve dne cítili bezpečněji, nebo jednoduše nejevili o noční život zájem.

Marc tlumeně zaklel při představě nekonečného papírování, které bylo nezbytnou součástí každého případu. Nejraději by odjel domů a zalezl zpátky do postele, věděl však, že příděl spánku pro dnešní den už vyčerpal. Promnul si rukou obličej a pohyb mu znovu připomněl rašící strniště. Papírování počká, rozhodl. Nejdřív se osprchuje a oholí.

„Mám tady auto," oznámil Shannon, který přizpůsobil kroky Chastainově chůzi. „Jdeš domů, nebo rovnou na stanici?"

„Nejdřív domů, potom na stanici. Díky za svezení." Došli k Shannonovu vozu a Marc se usadil na místo spolujezdce.

„Tys byl nějakou dobu v armádě?" zeptal se Shannon. „Všiml sis přece té kamufláže."

„Sloužil jsem u námořnictva. Nastoupil jsem hned po střední škole. To byl jeden-ze způsobů, jak se dostat na fakultu."

„Jasně," přikývl Shannon, který vstoupil do armády se stejným cílem. Připadalo mu zvláštní, že dva rozdílní lidé měli společný právě způsob dosažení kariéry: hulvátský černý frajer z pochybné čtvrti a uhlazený, vzdělaný běloch ze staré francouzské kreolské rodiny.

Do ranní špičky v ulicích bylo ještě daleko, a tak už za necelou minutu vjeli do ulice St. Louis. Shannon zpomalil: „Doleva," řekl Chastain. „A napravo uprostřed bloku. Ta modrá brána."

Shannon zastavil na označeném místě. Jak bylo v této čtvrti zvykem, mohutná brána byla součástí masivní zdi, jež zajišťovala dvorkům soukromí. Staré domy kreolů tvořily obvod centrálního dvora a jejich okna byla spíše obrácena do vlastních menších zahrádek než do ulice. Táhlé balkony se zábradlím z tepaného železa čněly do ulice a podlaha balkonu ve druhém patře tvořila zároveň střechu balkonu v patře pod ním. Zdvojené francouzské dveře vedoucí na balkon rámovaly po stranách vysoké bílé okenice a Shannon zahlédl několik zahradních židlí a malý stolek. Z vystouplého patra splývaly dva bujné trsy kapradin.

„Kapradí?" Shannon nedokázal skrýt nedůvěřivý tón. Chastain není ženatý, uvědomil si. Kapradí nebyla běžná rostlina v bytech svobodných heterosexuálních chlápků.

Chastain se zasmál. „Klídek. Věnovala mi je dávná přítelkyně. Ženským se kapradí líbí, tak jsem si ho nechal. Je to nenáročná kytka. Stačí ji občas zalít."

Shannonova matka kapradiny pěstovala, a tak její syn věděl, že péče o ně vyžadovala víc než jen příležitostnou zálivku. S úsměvem si představil zástup žen, které o Chastainovy kapradiny pečují, přesazují je, tvarují a hnojí. Napadlo ho, že by si mohl nějaké to kapradí taky pořídit.

„Dáš si kafe?" zeptal se Chastain. „Nebo máš namířeno domů?"

„Ne, už se to nevyplatí. Kafe by bodlo."

„Tak pojď ke mně."

Shannona pozvání zaskočilo, protože však dychtil po příležitostné lekci od staršího kolegy, vystoupil z auta. Chastain odemkl bránu a oba vešli do dlouhé, úzké cihlové chodby, projasněné světlem jediné svítilny vsazené do zdi. Na druhé straně chodby se před nimi otevřel pohled do dvora a v šeru probouzejícího se dne měl Shannon dojem svěží, husté zeleně umocněné líbeznou vůní květin.

Chastain odbočil napravo a vyšel po schodišti. „Nechal jsem dům přestavět na čtyři samostatné byty," řekl. „To byl jediný způsob, jak zajistit náklady na údržbu. Tak tady bydlím."

Když došli k hornímu balkonu, odemkl dveře, sáhl po vypínači a naznačil Shannonovi, aby vešel dovnitř.

Shannon se po bytě rozhlížel s neskrývaným zájmem. Nejméně tři metry vysoký strop, podlaha z holých fošen z tvrdého dřeva, tu a tam kobereček. U stropu uprostřed místnosti se lenivě otáčel větrák. Podle starobylého a ošumělého vzhledu většiny zařízení Shannon usoudil, že nábytek nejspíš patřil Chastainově babičce, i když zahlédl i několik modernějších kousků. Místnost byla uklizená a vzácně nezavalená zbytečnostmi, přestože na podlaze vedle obrovského křesla se povalovaly noviny, na stolku zůstal špinavý šálek od kávy a všude byly poházené knihy. „Televizi nemáš?" plácl Shannon.

„Je ve skříni," odpověděl Chastain a kývl hlavou směrem k úctyhodnému kusu nábytku. „Babička milovala sentimentální kýče, ale nechtěla nechávat televizi na očích, aby její přátelé nezjistili, že nějakou vůbec měla. Tady je kuchyň."

Nalevo minuli nevelkou vestavěnou jídelnu a Chastain otevřel zasunovací dveře vedoucí do kuchyně. Čtvercová, zcela účelová místnost udivila Shannona svou všedností: sporák, chladnička, mikrovlnná trouba, opékač topinek, kávovar. Shannon ve skrytu duše očekával přinejmenším kuchyňský robot, jelikož získal dojem, že Chastain si potrpí na dobré jídlo a bude mít po ruce rozmanité přístroje, které usnadní jeho přítelkyním přípravu jednotlivých chodů. U stěny stál dřevěný stůl a dvě židle.

Chastain zkušenými pohyby odměřil kávu a vodu a zapnul kávovar. „Udělej si pohodlí," řekl. „Než se kafe uvaří, budu hotov. Máš hlad?"

„Něco bych snesl."

„V mrazáku jsou lístkové šátečky. Dej dva do opékače."

O chvíli později zaslechl Shannon z koupelny sprchu. Nechtěl připravovat taštičky zbytečně brzy, a tak zamířil k proskleným dveřím a vyšel na balkon. Jeho vůz stál přímo pod

ním. Ze sousedních dvojitých dveří nalevo proudilo světlo a Shannon usoudil, že vychází z Chastainovy ložnice.

Představil si svůj vlastní byt: na podlaze poházené špinavé oblečení, ve dřezu použité nádobí, na nábytku vrstva prachu. Když čekal dámskou návštěvu, musel nacpat oblečení pod postel nebo do skříně, talíře schovat do trouby, nejhorší nános prachu sfouknout a zápach ponožek aspoň na chvíli přehlušit štědrou dávkou osvěžovače vzduchu. Kdežto Chastain si mohl přivést holku prakticky kdykoli, aniž se musel starat, v jakém stavu je jeho byt.

Páni, tomu říkám bejvák, neodpustil si Shannon poznámku. Nic výjimečného, všechno kapku staromódní, nepochyboval však, že Chastain přitahuje ženský jako magnet. Způsob, jakým se oblékal, jak bydlel… tohle holky doslova baštily.

Shannon se v tichém zadumání opřel o zábradlí. Dům ve Francouzské čtvrti mít nikdy nebudu, ale na druhou stranu bych svůj byt mohl dát trochu do pucu, přemítal. Čas od času uklidit, obstarat si pár kytek… Nikdo nemusí vědět, že jsem je koupil sám, místo aby mi je věnovala přítelkyně. Neuškodí ani nějaký nový hadry, napadlo ho. Rozhodně nic v tom křiklavém stylu obchodníků s drogami. Stačí pár slušných košilí a jedno dvě saka. A kuchyňskej robot. Proč ne?

Při spřádání plánů mu uniklo, že přestala šumět sprcha. O pár minut později ho překvapil Chastain, který za ním vyšel na balkon. Byl hladce oholený, krátké černé vlasy přilepené k hlavě, a právě dopínal bílou košili s krátkým rukávem, ušitou ze vzdušného materiálu.

„Sakra," zahučel Shannon, znechucený sám sebou, „zapomněl jsem na ty šátečky."

„Už jsou v opékači," oznámil Chastain.

Shannon v rozpacích spustil: „Zrovna jsem – člověče, máš to tady prima. Ten dům a tak. Všiml jsem si, jak jsi zvládal ty holky. Jako bys je každou chvíli měl vzít do náručí a říct: ‚No tak, uklidněte se.' Ženským to dělá dobře, co? Chci říct, že stačilo půl minuty a ta holka spolkla slzy a rozvázala. Už jsem měl pocit, že se ti vrhne kolem krku."

„Zaslouží si jemné zacházení," odpověděl Chastain samozřejmě. „Nic zlého neprovedly a byly rozrušené. Nejsou

zvyklé vídat to, s čím se my setkáváme denně.“ Z kuchyně se ozval zvuk, oznamující, že opékač vydal svůj obsah, a oba muži vešli dovnitř.

Chastain vyndal z kredence dva hrnky a nalil do nich kávu. Připravil ji silnou, jak je v New Orleansu zvykem, a kuchyň naplnila lahodná vůně. Každý šáteček položil na talířek, poprášil cukrem, podal je Shannonovi a ještě vylovil ze zásuvky dvě vidličky. Shannon složil talířky na dřevěný stolek. „To není polotovar,“ vypadlo z něho užasle.

„Jedna přítelkyně…“

„…ti je připravuje,“ dokončil Shannon a vzdychl. „Jo. Jsou vynikající, když nemám čas na pořádnou snídani.“

„Kolik máš takových přítelkyň?“

„Mezi mými přáteli je spousta žen. Ale se všemi nechodím.“

Shannon pochopil. Džentlmen se svými přítelkyněmi nechlubí.

Uplynulých pár hodin v Chastainově společnosti byly úplná pohádka, pomyslel si Shannon. Vidět ho při práci, při jednání se svědky, poznat jeho vkus, způsob života, chování – to všechno náhle vnuklo Shannonovi představu, jaký by měl být průměrný chlap. „Vsadím se, že ženskejm otvíráš dveře.“

„Pochopitelně.“

Pochopitelně. V tom to všechno vězí. Postoj je klíčem k úspěchu. Shannon bezděčně zatajil dech. Až udělá pár zásadních změn, nestačí od sebe ženský odhánět.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se Chastain, když z jeho šátečku zůstalo na talířku poslední sousto.

„Antonio.“

„Víš, Antonio, musíš si uvědomit, že svědkové jsou už tak dost otřesení. Necitlivým přístupem nic nevyřešíš. Nejdřív je musíš uklidnit, aby vůbec dokázali přemýšlet, ztišit hlas, aby necítili hrozbu a nenechali si nic pro sebe.“ Odmlčel se a dojedl snídani. „Řekněme, že máš vyslechnout kluky, kteří se potloukali na místech, kde neměli co dělat, a náhodou se k něčemu nachomýtli. Když je vyděsíš, budou lhát, aby se z toho vykroutili, protože vědí, že jejich rodiče se strašně naštvou. Musíš si získat jejich důvěru. Když to bude třeba, osobně

promluvíš s rodiči, aby se svými ratolestmi jednali v rukavičkách. Jakmile se děcko uzavře, už z něho nic nedostaneš.“

Shannon znal vyslýchací metody: tvař se chápavě, ba soucitně. Možná mluvíš s chlápkem, co svoji ženu umlátil k smrti. Řekni třeba: Já vím, jak ti je, kamaráde. Moje stará mi taky občas pije krev, a to bych nejradši něco rozflákal. Co na tom, že to je pustá lež? Pachatel o tom nemá ani páru. Bojí se, je rozrušený; ztratil nervy a zabil manželku. Cekají ho samé nepříjemnosti. Kamarádská účast je možná přesně to, co mu rozváže jazyk. Stejným, účastným způsobem jednal Chastain se svědky; každý z nich se pak doslova mohl přetrhnout, aby mu všechno vyklopil.

„Kolik práce si normálně dáš s dalším vyšetřováním podobného případu, jako je ten dnešní?“ zeptal se Chastaina zvědavě.

„Tolik, kolik si poručík přeje,“ odvětil Chastain nestranně. „Když se nám podaří zjistit totožnost, uvědomíme jeho rodinu. Nejspíš to s nimi ani nehne, ale aspoň mu obstarají pohřeb.“

„Myslíš, že byl duševně nesvéprávný?“

Chastain pokrčil rameny na znamení, že šance jsou vyrovnané. „Na narkomana nevypadal. Neměl jejich obvyklý ztrhaný výraz v obličeji. Některým bezdomovcům posílají příbuzní peníze. Je to mnohem jednodušší, než aby se starali o duševně nemocného. Prostě toho chudáka vystrčí na ulici.“

Shannon přikývl. Podobná situace nebyla neobvyklá. V sedmdesátých letech a počátkem let osmdesátých se vytvořila skupina „bojovníků za práva nesvéprávných“, která tlačila na soudy, aby propustili duševně choré pacienty z ústavů na základě tvrzení, že dotyční jsou schopni zařadit se zpátky do společnosti. Jistě, byli toho schopni, ale jen pokud brali předepsané léky. Potíž byla v tom, že blázni polykali léky pod dohledem lékařů v ústavech pro choromyslné. Jakmile se ocitli v normálních podmínkách, na léky se vykašlali a časem se jejich stav zhoršil natolik, že si s nimi nikdo nevěděl rady. Když rodina usoudila, že situace je nezvládnutelná, spousta duševně nemocných se objevila na ulici. Mnozí z nich nedokázali souvisle promluvit, natož si udržet nějakou práci.

Potáceli se po okolí, trpěli samomluvou, obtěžovali slušné občany a ulevovali si na veřejnosti. Stávali se snadným terčem bezmyšlenkovitého pouličního násilí a končili v jednom pytli s narkomany a zločinci.

Chladnokrevný podtón v Chastainově hlase způsobil, že Shannon zpozorněl. „Štve tě to, co?“

„Zatím ne. Jestli se ukáže, že měl rodinu, která se o něj mohla postarat, teprve *pak* se naštvu.“

Bylo to řečeno uhlazeně, přesto Shannona zamrazilo v zádech. Napadlo ho, že navzdory zdvořilé kultivovanosti se Chastain dokáže pořádně naštvat a že v takovém případě nezná přítele.

Chastain posbíral nádobí, opláchl je a vložil do myčky. Naplnil hrnky čerstvou kávou a navrhl: „Zbytek kafe vezmeme s sebou. Čeká nás stoh papírů.“ Oba muži sklíčeně vzdychli.

Marc si umínil, že zbude-li mu čas, bude se tomuto případu věnovat o něco víc, než by musel normálně. Už jen proto, aby zjistil, kde ten chlápek přišel ke Glocku sedmnáct. Podobné záhady mu totiž šly pořádně na nervy.

5

„Jak jste se zbavili těla?“

„Medinovo pronajaté auto jsme odvezli do Mississippi a mrtvolu strčili do něj. Chtěli jsme, aby to vypadalo jako krádež. Za den za dva ho někdo najde.“

„Cože?“ První muž se naklonil dopředu v obrovském koženém křesle v hodnotě přepychového vozu. „Proč jste ho, sakra, nehodili do nějakého bažinatého ramena řeky, kde by se o něj postarali aligátoři?“ vybuchl zlostně.

Muž stojící před ním trpělivě zavrtěl hlavou. „Přece nechcete, aby tady začali čenichat špióni, kteří postrádají svého kolegu. Nemuselo by to skončit dobře.“

„Medina patřil k CIA. Tahle organizace má zákaz pracovat uvnitř státu.“

Copak denně nedochází k porušení zákonů a pravidel? pomyslel si druhý muž utrápeně. Organizace CIA pochopitelně nesmí pracovat na vlastním území. Ale každý, kdo má všech pět pohromadě, ví, že je to běžná praxe. Docházelo k ní ovšem neoficiálně. Aniž se obtěžoval reagovat na tak naivní poznámku, chlácholivě řekl: „Pátrání po Medinovi není totéž jako běžná operace. Medina byl navíc agent na objednávku, nebyl členem CIA a pracoval i pro další lidi. CIA je ta nejmenší starost. Necháme je najít tělo, ať si domyslí, jak se to semlelo. Říkáte, že Medina byl bojechtivý chlápek, ale podle toho, co jsem slyšel, nesahá svému synovi ani po kotníky. Nestojím o to, aby mi tady čmuchal mladej a hledal svýho tátu.“

„O jeho synovi nic nevím,“ prohlásil první muž a ustaraně se zamračil. Podíval se na zarámovanou fotografii na stole: na milované, rozesmáté tváře. Rodina pro něj byla prvořadá. Jako mladík usiloval výhradně o to, aby získal otcovu přízeň a zasloužil si jeho důvěru. Neočekával, že by syn Ricka Mediny toužil po něčem jiném.

„Nejste zdaleka sám. Ke mně se donesly jen neurčité řeči, a jen proto, že jsem měl nějakou práci v branži.“

„Můžete zjistit, kde bydlí nebo jak vypadá?“

„Těžko.“ Druhý muž zavrtěl hlavou. „Nemám potřebné kontakty, a i kdybych je měl a chtěl si opatřit informace, do hodiny by ze mě byl mrtvý muž. Radím vám, abyste to nechal plavat. Nepodnikejte nic, co by upoutalo zbytečnou pozornost.“

„Co když jste udělali chybu a přehlédli dejme tomu otisky prstů?“

„Nic takového. Měli jsme rukavice, zbraně jsme zlikvidovali a oblečení spálili. Nikoho z nás s Medinou nic nespojuje. Jestli vás to tak znervózňuje, měl jste si na Whitlawa objednat někoho jiného.“

„Nikdo jiný by ho nedokázal vyřídit. Byl zatraceně dobrej. Musel jsem na něj nasadit někoho, kdo se mu vyrovnal.“ Vyvoleným byl Rick Medina. Škoda. Pistolník s čistou minulostí by na tu práci byl lepší – člověk bez příbuzných, kteří by o něho neprojevili zájem; ani policajty by takový případ nezvedl ze židle. S Medinou budou spojené určité potíže, ale teď už nemělo smysl plakat nad rozlitým mlékem. Splnil úkol, na který ti ostatní kašpaři nestačili. Vykonstruoval jsem skvělou historku, která Medinu navnadila na kořist, liboval si muž v duchu. Jakmile však odvedl svou práci, musel být zlikvidován, protože kdyby někdy zjistil, že jsme ho zneužili, pěkně by nám zavařil.

Vzdychl, vstal a volným krokem zamířil k vysokým oknům, zvedajícím se od podlahy ke stropu, odkud byl výhled na pečlivě sestříhaný trávník. Konstatoval, že jednání s tímhle návštěvníkem jistě nevzbudilo ničí pozornost. Byl zvyklý denně přijímat hosty: lidé chodili sem a tam, uplatňovali rozmanité požadavky nebo prostě jen plnili povinnosti. Tahle záležitost ho však znepokojovala. Domníval se, že to skončilo už před mnoha lety. Odjakživa se řídil jednoduchou zásadou: vyloučit nejisté prvky. Takovým prvkem byl i Medina. Muž zalitoval, že v zájmu bezpečnosti musel přistoupit k tak drastickému opatření, ale couvnout nemohl.

„Co vaši partneři?“ zeptal se a přemítal, zda i oni nejsou nejistými prvky.

„Ručím za ně. Neznali žádná jména; prostě jen vykonávali svou práci. Veškeré informace jim zůstaly utajeny.“

„Výborně. Co deník?“

„Není po něm ani stopa.“

„Sakra,“ vydechl tlumeně. Věděl, že dokud se deník nenajde, hrozí mu nebezpečí. Jaká zatracená úchylka přiměla Dextera Whitlawa, aby si o své práci vedl záznamy? Vždyť si pořizoval důkaz sám proti sobě. Nezdálo se však, že by svou osobu zahrnul do počtu mrtvých. Whitlaw očividně usoudil, že kdyby vyšla pravda najevo, mohl ztratit méně než jistý člověk, a zároveň věděl, že dotyčný by zaplatil cokoli, aby deník získal. A nemýlil se. Existuje-li jiná možnost, neřiďte se pravidly. „Kam ho mohl schovat?“

„Pochybuji, že by ho uložil do bezpečnostní schránky,“ mínil druhý muž. Jmenoval se Hayes. Byl mohutný, sporý, nevýrazného vzhledu, a působil dojmem člověka s mírnou nadváhou, který o sebe příliš nedbal a neudržoval si tělesnou kondici. Měl však bystrý, nezúčastněný pohled. „Pohyboval se z místa na místo. Bezpochyby by deník uložil někde, kde by k němu měl snadný přístup. Nezapomínejte, že nájem bezpečnostní schránky není zadarmo. Totéž platí o skříňkách na autobusových stanicích. Pravděpodobně nechal deník u někoho, komu důvěřoval, možná u některého ze svých přátel. Ale nejspíš ho svěřil příbuzným.“

„Whitlaw se s rodinou nestýkal.“ Poznámka byla pronesena se zřetelným nesouhlasem. „Ženu a dceru opustil před dvaceti lety.“

„Kde bydleli naposledy?“ zeptal se Hayes pohotově.

„Někde v Západní Virginii, ale odtud už dávno odešli. Bylo mi řečeno, že se přestěhovali do Ohia. Přesnou adresu jsem zatím nezjistil.“

„Whitlaw pravděpodobně věděl, kde manželka bydlí. Deník jí možná poslal předtím, než vás začal vydírat. Všechno si předem naplánoval.“

„To je samozřejmě možné.“ Muž se odvrátil od okna, zjevně znepokojený zmíněnou možností.

„Získal jste čísla jejich pojistek nebo záznamy z finančního úřadu?“

„To by zanechalo stopy…“

Hayes vzdychl. Jistě, pokud by se při pátrání postupovalo oficiální cestou, což bylo naivní řešení. „Zjistěte mi jejich jména a data narození. Postarám se o potřebné informace, aniž bych zanechal stopy.“

„Pokud jste si jistý…“

„Jsem si jistý.“

„Bez mého vědomí nic nepodnikejte. Nechci, aby zbytečně zemřely dvě ženy.“

Po Hayesově odchodu senátor Stephen Lake opustil svou pracovnu a vyšel po širokém točitém schodišti, které se v elegantním oblouku klenulo do prvního patra. Jeho kroky tlumil vysoký, měkký koberec; nablýskané ebenové zábradlí zářilo v letním slunci jako černý jantar. Prostory domu provoněly čerstvě nařezané květiny ze senátorovy láskyplně opatrované zahrady – přesněji láskyplně opatrované zahradníkem – a Lake se na okamžik zastavil, aby nasál nepopsatelnou atmosféru pohodlného života a přepychu.

Dům miloval od chvíle, kdy vyspěl natolik, aby uměl ocenit jeho krásu a vše, co symbolizoval. Vzpomínal si, že jako dítě pozoroval svého otce, který v hlubokém předklonu přejížděl prsty po naleštěném, nedávno položeném mramoru ve vstupní hale, a přitom vychutnával kvalitu stavebního materiálu, jenž byl zřejmým důkazem jeho bohatství – a méně patrným svědectvím jeho moci. Když tenkrát pochopil otcovy emoce, Stephenovi se sevřelo hrdlo neurčitými pocity a věděl, že v tu chvíli prožíval totéž. Od té doby ho pocit moci neopustil. Obdivoval lustry z olovnatého křišťálu, vynikající nábytek vyrobený v nejlepších evropských dílnách, exotické dřevo z Afriky a Jižní Ameriky, malby v rámech pokrytých lístkovým zlatem, koberce vysoké po kotníky, které chránily nohy před chladem studených minnesotských zim.

Vyrůstal při hrách na dokonale sestříhaných trávnících a se svým starším bratrem Williamem se vžíval do rolí kovbojů a indiánů, předstíral, že dlouhé klacky se změnily v pušky, když jako chlapci do ochraptění pokřikovali: „Pif paf!“ To byla nádherná doba. Na sklonku horkého letního dne pro ně měl kuchař připravenou čerstvou osvěžující citronovou limonádu a

po dovádění ve sněhu horkou čokoládu pro zahřátí. Dům byl prosycený hutným pachem otcových doutníků, vůní, již senátor dodnes spojoval s mocí; a líbezným dechem parfému, který ho ovanul, když je matka objala a zlíbala na tváře. Tehdy se rozkošnicky chvěl. „Moji malí princové," rozplývala se.

Matka své syny za všech okolností milovala. Otec byl o něco přísnější a nebylo tak snadné udělat mu radost. Jeho zamračený pohled dokázal chlapcům pokazit celý den. William uměl otci vyhovět snáze než Stephen. William byl jednak starší, a proto i přirozeně opatrnější a zodpovědnější. Stephen byl ostýchavý, bystřejší než jeho troufalejší bratr, neuměl však svou inteligenci prodat. William se často postavil proti Stephenovu potrestání a odvrátil vyhubování a ztrátu výsad, které by bratra čekaly, neboť otec nemíval se Stephenovou plachostí trpělivost.

Stephen dospíval s jedinou touhou a tou byla snaha zalíbit se otci, touha stát se člověkem, na kterého by otec byl hrdý. Chtěl *být* jako otec, chtěl být mužem, kterého by se lidé báli a měli by ho v úctě, mužem, jehož zamračená tvář by si vynutila okamžitou poslušnost, ale jehož slovo by požívalo bezvýhradnou důvěru. William však zůstal korunním princem a dědicem trůnu a jako starší sourozenec sklízel většinu otcovy tolik žádoucí pozornosti. Stephen nemohl tvrdit, že by otcova důvěra byla věnována nehodnému, neboť William byl… jednoduše úžasný. Jiné slovo ho nemohlo charakterizovat lépe. Neměl v mysli jedinou špatnou, zákeřnou myšlenku a své uvědomělé nedostatky zarputile překonával. I přes odpovědnost, kterou od něho všichni očekávali, neztrácel dobrou náladu ani úsměv z tváře a byl kdykoli přístupný žertování.

Smrt teprve sedmadvacetiletého Williama rodinu hluboce zasáhla. Stephenova matka se z tragédie už nikdy nevzpamatovala a její zdravotní stav se od té doby neustále zhoršoval; svého prvorozeného syna přežila o čtyři roky. Otec byl silně otřesen. Stephen potlačil žal a mnohem usilovněji než kdy předtím se snažil udělat otci radost. Absolvoval práva, dřel poctivěji a déle než jeho spolužáci a studium ukončil jako premiant třídy. Oženil se s milou, půvabnou dívkou ze

zámožné rodiny z New Hampshiru a byl věrným, ohleduplným a oddaným manželem. Z jejich svazku vzešly dvě děti, dívka a chlapec. Vnoučata si zcela získala srdce Stephenova otce.

Na otcovu radu zahájil Stephen svou politickou kariéru kandidaturou do místního úřadu; takovým způsobem se prý vytváří základna věrných voličů. Po období stráveném ve funkci státního návladního se ucházel o poslanecké křeslo v úřadu státní legislatury a později o křeslo senátora. S dvanáctiletými zkušenostmi z práce v místní a státní politice využil situace, když poslanec sněmovny reprezentantů odešel do důchodu, a Stephen kandidoval na jeho místo. Úřad zastával co nejsvědomitěji a čekal na příležitost a slabůstky senátorů ze svého obvodu. Když se jeden z nich zapletl do sexuálního skandálu, Stephen se v nejbližších volbách stal jeho protikandidátem. Senátorem Spojených států se stal ve svých jednačtyřiceti letech a neustále si upevňoval mocenské zázemí a pověst.

Senátor Lake pustil z hlavy vzpomínky, zdolal zbývající schody a prošel dlouhou chodbou k apartmá v zadním traktu budovy. Zlehka zaklepal a pootevřel dveře. „Jak se mu daří?“

„Dneska toho hodně snědl,“ oznámila s přívětivým úsměvem ošetřovatelka. Cinda Blockettová byla vlídná bytost a se Stephenovým otcem zacházela jako s novorozencem. Její manžel James, také diplomovaný ošetřovatel, sloužil se svou ženou první směnu a zajišťoval pomoc vyžadující sílu nezbytnou při péči o celkového invalidu.

James odnesl Waltera Williama Lakea k obrovské a měkce čalouněné pohovce před okny, z nichž se otvíral výhled na rozlehlé pozemky a jiskřící modré jezírko, střežené důstojnými pávy. Stephen si přitáhl židli a uchopil otcovu sukovitou, zchřadlou ruku. „Dobré ráno, otče,“ pozdravil vlídně a čekal, zda pacient projeví nějaký náznak reakce, například mrknutím oka. Pak začal líčit nejnovější zprávy, jednak odvysílané v televizi, jednak zveřejněné v denících. Neomezil se jen na politiku, ale probíral i ekonomickou a vědeckou oblast. Stephen informoval otce o každém startu kosmické lodi. Netušil, zda aspoň zlomek jeho vyprávění byl přijat a

zpracován v dosud fungujících částech otcova mozku, nikdy se však nevzdával naděje.

Zůstal s otcem něco přes hodinu a vystřídal Cindu a Jamese, kteří se zatím v klidu najedli. Otec nebyl nikdy ponechán o samotě. Ošetřovatelky o něj pečovaly ve třech směnách, krmily ho, procvičovaly jeho ochablé svalstvo a přetáčely mu tělo, aby na choulostivé pokožce nevznikly proleženiny. V rámci možností mu zpříjemňovaly existenci, pouštěly jeho zamilovanou hudbu, přepínaly televizi na oblíbené programy, předčítaly mu nahlas, nebo pouštěly pasáže nahrané na páskách. Pokud v otcově mozku fungovala po těžké mrtvici, již utrpěl před jedenácti lety, nějaká poznávací zkušenost, Stephen doufal, že dělá všechno možná, aby tyto procesy stimuloval a za daných okolností udělal otce co možná nejspokojenějším.

Stephen byl v současné době jednou z nejvlivnějších, nejváženějších osob ve Washingtonu, ale nikdy už se nedoví, zda je na něj otec hrdý.

Když se Cinda a James vrátili, Stephen otcovo apartmá opustil. Čekal na něj Raymond a senátor věděl, že je přesný jako hodinky. Devětašedesátiletý Raymond Hilley pracoval pro rodinu Lakeových už půl století. Stephen si nedokázal vybavit jediný okamžik, kdy by si Raymondovu přítomnost neuvědomoval. Raymond byl otcova pravá ruka a Stephenovi a Williamovi nahrazoval strýčka. Po Williamově smrti sklesl Raymond na zem a po ošlehaných tvářích se mu koulely slzy jako hrách.

Před jedenácti lety, kdy mrtvice vyřadila Waltera Williama Lakea ze hry a Stephen se stal hlavou rodiny, Raymond své zkušenosti a neotřesitelnou věrnost přenesl z otce na syna.

„Půjdeme do pracovny," řekl senátor a položil Raymondovi ruku na rameno v důvěrném gestu, kterým otec projevoval tomuto muži přátelství a souhlas.

V pracovně už na ně čekala káva, která se servírovala poté, co se Cinda a James naobědvali. V Hayesově přítomnosti seděl senátor za svým stolem a Hayes usedl na jednu z židlí naproti němu, kdežto s Raymondem zamířil rovnou k pohodlným křesílkům, na která se oba usadili jako blízcí příbuzní. Stephen

nejprve nalil kávu Raymondovi, osladil ji třemi lžičkami cukru a zředil mlékem, až tekutina téměř ztratila svou původní tmavou barvu. Do vlastního šálku přidal trochu smetany. Otec pil černou kávu bez ochucovadel, ale Stephen si neodpustil kapku husté smetany, která zmírňovala výraznou chuť nápoje. Čas od času ho jeho slabost pro kávu se smetanou popouzela, jako by ten zvyk naznačoval, že syn je jen stínovou podobou svého otce, pouhá bábovka – ano, to je výstižná, zvuková i obrazová metafora.

Věděl však pochopitelně svoje. V životě byl nucen vyřešit mnohá obtížná rozhodnutí, z nichž osud Dextera Whitlawa a Ricka Mediny nepatřil zdaleka k těm nejméně významným. Příčilo se mu, k čemu se uchýlil, o nezbytnosti svého činu však nepochyboval.

Raymond ochutnal svůj štědře oslazený nápoj a rozkošnicky vzdychl. „Sledoval jsem ho na letiště," oznámil chraplavým hlasem. „Nezastavil se ani netelefonoval, šel rovnou k odbavovací přepážce a pak prošel východem k letadlu."

„Mohl telefonovat právě odtud."

„To by neudělal. Riskoval by možnost odposlechu."

To znělo logicky a Stephen Raymondovo mínění přijal. U jiného člověka by se souhlasem váhal.

„Jestli mu nedůvěřujete…," pronesl Raymond zvolna, aniž větu dokončil, a přenechal úvahu senátorovi. Stejným způsobem postupoval před čtyřiceti lety, když učil oba chlapce základům lovu zvěře, a oni museli předvídat, jak se zachová dospělý los.

„Tak ho nenasazujte," doplnil senátor s povzdechem. „Nedělal bych to, kdybych nepotřeboval jeho kontakty. Funguje jako skvělý nárazník a věřím, že bude držet jazyk za zuby. Na jeho renomé závisí i jeho živobytí. Kdyby nedokázal zachovat tajemství, nikdo by o něj neměl zájem."

„Zvládl situaci?"

„Toho vyděrače jsme vyřídili. Přesto existují další nejisté prvky."

„Nejisté prvky jsou jako rozvázané tkaničky u bot. Kdykoli o ně můžete klopýtnout.“ Raymond uchopil mohutnýma rukama průsvitný šálek z čínského porcelánu a napil se kávy.

„Pracuje se na tom.“

„Výborně. A pan Walter… Víte, nechtěl bych, aby se dostal do situace, která by mu mohla ublížit. Je to skvělý chlap. Provedl jisté věci, které by mnozí nepochopili bez znalosti pozadí příběhu. Nezaslouží si, aby se o něm špatně mluvilo, tím spíš, když se teď nedokáže bránit.“

„Ne,“ řekl senátor a vzdychl. „To si opravdu nezaslouží.“

„Běloch, muž, metr osmdesát vysoký, váha devadesát kilo, věk mezi padesáti a pětapadesáti. Šedivé vlasy, hnědé oči. Zvláštní znamení: na levém předloktí tetování „Semper fidem,“ v pravé spodní krajině břišní chirurgická jizva v délce deseti centimetrů, úhlopříčná třícentimetrová keloidní jizva na pravém čtyřhlavém svalu stehenním…“

Marc přestal vnímat podrobný popis četných jizev oběti, které do protokolu diktoval soudní lékař. Nezdálo se, že by některá z jizev pocházela od střely, několik zato zřejmě způsobila ostrá čepel. K většině z nich muž přišel, jako každý člověk, v průběhu života: pády v dětství, rozbitá kolena, říznutí a škrábance. Jediným detailem, významným pro účel identifikace, bylo tetování ‚Semper fidem.‘ Nejenže byl v armádě, ale motto určilo i druh jednotky, totiž námořní pěchotu. Nepotrvá dlouho a anonymní oběť bude mít jméno.

Podle očekávání se moderátoři ranního televizního zpravodajství výmluvně rozhořčili a pohřebními hlasy, aby diváci pochopili závažnost problému, líčili vraždu, k níž došlo v časných ranních hodinách ve Francouzské čtvrti. Neopomněli znovu zdůraznit statistiku vražd, po níž následovaly neutrální policejní zpráva a zanícené vyjádření starosty v tom smyslu, že obyvatelé – a turisté – New Orleansu se *musejí* a *budou* ve městě cítit bezpečně. Bylo to skvělé volební heslo, které starosta použil už několikrát.

Marc nevzrušeně sledoval pitvu. Měl silný žaludek a nikdy se při ní nepozvracel jako mnozí jeho kolegové. Stejně jako soudní lékaři dokázal ignorovat pach a soustředil se na

informace, které mrtvé tělo sdělovalo. Vyšetřování vraždy vyžadovalo od detektivů zvláštní schopnosti.

Tohle tělo jim však moc neřekne. Kulku v mozku nelze zpochybnit. Marc se neptal kde, kdy a jak, spíše kdo a proč.

Výpovědi dívek, které tělo našly, jim nepomohly. Žádná z nich si nevzpomínala, že by zahlédla jiné chodce nebo osoby v autě. Tečka. Ke střelbě muselo dojít několik minut předtím, než dívky vešly do ulice St. Ann, ale nikdo, dokonce ani lidé žijící v bezprostředním sousedství, nic podezřelého neslyšeli.

Osobní svršky oběti neposkytly žádné senzační důkazy, s výjimkou snubního prstenu, pečlivě zašitého do manžety u kalhot. Je možné, že ho ukradl, dokonale mu však padl na prsteník, a skutečnost, že si jej úzkostlivě schoval, Markovi prozradila, že si prstenu cenil víc než peněz, které by za něj získal v zastáváme. Ten chlapík byl ženatý a možná se ani nerozvedl.

„Lezeš mi na nervy, Chastaine," utrousil doktor nedůtklivě a vypnul mikrofon, aby mohl mluvit mimo záznam. Měl práce nad hlavu, byl netrpělivý a uštvaný a jen zřídka hovořil osobně s detektivy, kteří pitvě přihlíželi.

Marc pozvedl obočí v němé otázce.

„Jo, přesně to děláš." Doktor píchl potřísněným skalpelem směrem k Markovi. „Jen tady stojíš, mlčíš jako ryba a vyvíjíš přibližně stejnou aktivitu. Nepřerušil jsi mě jedinou otázkou, nezelenáš ani nebliješ, prostě se jen díváš. Kristepane, vždyť ty ani nemrkneš. Jak to děláš? Jsi snad v tranzu?"

„Když budu mít nějaké otázky, položím ti je, až skončíš," odvětil Marc přívětivě.

Skalpel znovu bodl do vzduchu. „Stejně mě znervózňuješ. Ty máš snad místo obličeje masku. Udělej mi laskavost: dej najevo nějakej náznak života, jinak si začnu myslet, že jsi robot." Asistentka za jeho zády zdusila smích.

„Pokud jsi na pochybách, ukážu ti, jak čurám." Nabídka byla pronesena se smrtelně vážnou tváří. Asistentka tentokrát smích neovládla.

„Díky, ale tu báječnou příležitost oželím."

„Nenabízím ji na potkání. Jsi první, kdo má tu čest. Možná bys měl mou nabídku zvážit. Hlavně nepochybuj o mé sexuální orientaci.“

Asistentčiny oči nad rouškou jiskřily smíchem. Lékař po ní vrhl kyselý pohled. „Pusťte z hlavy byť jen dobrovolnou službu.“

„Pozdě,“ odpověděla vesele.

Marc na ni mrkl.

„Zapomeň, co jsem říkal,“ zamumlal doktor a zapnul mikrofon, čímž ukončil diskusi. Škoda. Marc ho s oblibou popichoval a asistentku jejich rozhovor očividně pobavil. Bylo to poprvé, kdy Marc zažil, že tenhle strohý soudní lékař přerušil pitvu, aby vyjádřil své mínění.

Čistě z legrace vsunul ruce do kapes a začal chrastit drobnými. Po dvou minutách se ozvalo cvaknutí, oznamující vypnutí diktafonu.

„Zapomeň, co jsem říkal,“ vyštěkl doktor znovu. „A přestaň, sakra, cinkat drobnými! Jsi jako Santa Claus.“

Marc pokrčil rameny a vyndal ruce z kapes, oči mu však pobaveně jiskřily.

Později oba konstatovali, že nebýt zásadní skutečnosti, a to smrti, byl by muž v pozoruhodné formě. Životně důležité orgány nenesly stopy chorob, žíly nebyly ucpané, svalstvo nebylo ochablé, na pažích ani mezi prsty u nohou se nenašly stopy po vpichu jehly, vypovídající o nitrožilním užívání drog. Zatím neměli k dispozici toxikologickou zprávu, která může odhalit jiný způsob užívání drog, ale vzhledem k tomu, že muž se očividně těšil výjimečnému zdraví, narkomanii mohli vyloučit.

Smrt způsobila střela do hlavy, vypálená ze střední vzdálenosti. Kulka ráže 22 z hlavy nevyšla a vnesla do měkké mozkové tkáně několik štěpin lebky. Kinetická energie procházejícího projektilu poškodila značnou část tkáně, jako by se mozkem provalila přílivová vlna a rozmetala vše, co jí stálo v cestě.

Rentgenové snímky chrupu byly zaslány k identifikaci námořnímu sboru. Bude-li pátrání úspěšné, totožnost oběti by měla být známa za pár dní. Pak se Marc pokusí vyhledat jeho

příbuzné a při troše štěstí se ten ubožák za týden za dva dočká pohřbu.

K Markovu údivu došla zpráva z námořnictva už následující den. Někdo z neproniknutelné spleti vojenské a civilní byrokracie prokázal výjimečné schopnosti; nebo se rentgenové snímky chrupu oběti čirou náhodou ocitly ve várce, která čekala na bezprostřední ověření. Muž se jmenoval Dexter Alvin Whitlaw a pocházel z Keysburgu v Západní Virginii. Nejbližší příbuznou byly jeho manželka, Shirley Jeanette Allenová – Whitlawová, a dcera Karen Simone Whitlawová. Marc zjistil jejich poslední adresu a čísla pojistek. Najde je.

Když se Karen vrátila domů, na záznamníku blikala kontrolka. Byla v pokušení vzkazy nepřehrávat, rychle se osprchovat a zalézt do postele. Od té doby, co se před čtyřmi měsíci přestěhovala do bytu, si v noci připadala mnohem opuštěnější. Po celodenní službě neměla sílu ani chuť vybalovat, a tak většina věcí zůstala ještě v krabicích. Ten fakt v ní vyvolával dojem, že bydlí ve skrovně zařízeném motelovém pokoji – či spíše ve skladišti. Místnosti, dunící ozvěnou sebetišších zvuků, umocňovaly Karenin pocit osamění a ztrátu Jeanette.

Spatně spala, mizerně jedla a začínala hubnout. Ve snaze vymanit se z deprese si prohodila službu s jinou ošetřovatelkou, a tak teď chodila do nemocnice na noční. Tato strategie se do jisté míry osvědčila. Pokaždé, když se časně ráno dovlekla domů, padla únavou rovnou do postele a téměř vzápětí tvrdě usnula. Po prvním příšerném dni, kdy ji přibližně jedenáctkrát probudilo zvonění telefonu – rozmanité nabídky obchodních firem a několik omylů –, si zvykla přístroj vypínat.

Poslední dobou se snažila po příchodu domů zůstat ještě pár hodin vzhůru, aby napodobila rytmus denního zaměstnání, dnes však něco takového nepřipadalo v úvahu. To ráno se vrátila doslova z nočního pekla a teď toužila ulevit bolavým nohám.

Sloužila na chirurgickém oddělení, kde se zotavovali pacienti, jejichž pooperační stav nebyl kritický. Všichni trpěli bolestí, avšak každý měl jiný práh její snášenlivosti. Někteří

nesli svůj úděl s bohorovným klidem a jen hodnota jejich krevního tlaku prozradila, zda trpí; jiní při sebemenších potížích křičeli, jako by každou chvílí měla nastat jejich poslední hodinka. Dnešní noc ovládli pole křiklouni. Všichni naříkali, že „to přece strašně bolí, sakra!“ a léky proti bolesti chtěli *okamžitě:* další tabletu, kapačku s morfiem, prostě cokoli, co by jim ulevilo. Ošetřovatelky pochopitelně nesměly překročit dávku léku předepsaného doktorem, a tak jen snášely rozhořčení pacientů. Najít uprostřed noci lékaře, který by povolil další sedativa, byl nadlidský úkol. Lékař ve službě měl totiž neobyčejné nadání být jinde, než být měl, a sestrám by se bezmála osvědčila smečka honících psů, aby ho vyčenichala.

Pak na nemocniční personál zatrpkla jistá dvaatřicetiletá matka dvou dětí. Nastoupila s prasklým slepým střevem a několik dní byl její stav velmi vážný, ale postupně chytila dech. Tu noc, krátce po večeři, se vydala do koupelny a zničehonic se skácela na zem. Plicní tepnu jí ucpala krevní sraženina a navzdory usilovné snaze lékařů žena zemřela. Podobné případy se stávaly, ale šok byl pokaždé stejně intenzivní. Jediné, co se změnilo, byla skutečnost, že Karen se naučila šok překonávat a nevypadnout z rytmu svých povinností. Zvládnutí šoku patřilo k nezbytné výbavě každého lékaře a ošetřovatelky, jinak by totiž nemohli vykonávat své povolání.

Vrcholem všeho byl útěk devatenáctiletého mladíka z psychiatrického oddělení, kde se léčil z narkomanie a kam byl přeložen v zájmu své bezpečnosti. Taková ironie! A kampak měl ten chlapec namířeno? Přece na chirurgii, kde měl k dispozici ten nejlepší materiál.

Cestou se zbavil nemocničního oblečení a úplně nahý, s divoce zježenými vlasy a nepřirozeně zúženými zřítelnicemi, které mu dodávaly vzhled mimozemšťana, zdemoloval stůl na sesterně ve snaze dostat se k drogám. Konečně objevil zamčenou skříň, ale klíč od ní měla v kapse vrchní sestra, Judy Camliffeová. Ve chvíli, kdy se pokoušel vypáčit kovová dvířka, dostavila se nemocniční ochranka. Naneštěstí se ukázalo, že zpacifikovat naháče je poněkud obtížné. Není ho za co chytit, neboť nemá oblečení, a obnažená, potem pokrytá pokožka se dá jen stěží popadnout. Mladíkovi se podařilo

vyprostit ze sevření tolikrát, až Karen přestala úspěšné pokusy o osvobození počítat. Ochranka se s ním potýkala na chodbách, kde zápasící klubko kácelo kartotéky a vozíky. Hluk pochopitelně probudil pacienty, kteří se bud k smrti vyděsili, nebo usoudili, že potřebují další dávku tišících prostředků. Než byl mladík konečně odnesen zpátky do bezpečí své cely, chirurgie se změnila v místo zkázy. Po skončení noční služby byla mnohá z ošetřovatelek zralá pro hospitalizaci na psychiatrii.

Karen usoudila, že vzkaz zanechal nejspíš nějaký podomní prodejce nebo dobročinná organizace. Na navázaní kontaktů se sousedy zatím neměla čas a jedinými jejími přítelkyněmi byly nemocniční sestry, které o průběhu Kareniny služby věděly a rozhodně by jí netelefonovaly domů. Karen nenapadl žádný, ani vzdáleně naléhavý důvod, proč by měla vyslechnout vzkazy, přesto však hodila brašnu na zem a zamířila k záznamníku. Stejně by neusnula, kdyby věděla, že bliká červené světýlko na přístroji.

Vzala do ruku notes a pero, neustále připravené vedle telefonu pro případ, že by přijala vzkaz, na který by opravdu musela odpovědět. Stiskla tlačítko a poslouchala, jak se páska přetáčí.

Po chvilce bzučení a několikerém cvaknutí prolomil ticho v místnosti baryton, líně protahující slova. Z jakéhosi nejasného důvodu na zlomek vteřiny zatajila dech. Hlas byl čímsi svůdný a zněly v něm vřelé, hluboké, ryze mužské tóny, jež rozechvívaly Kareniny nervy téměř stejně jako při doteku. Navzdory protahované výslovnosti čišela z hlasu zřetelná autorita. „Slečno Whitlawová, tady je detektiv Marc Chastain z policejního oddělení v New Orleansu. Potřebuji s vámi hovořit ohledně vašeho otce. Zastihnete mě na…“

Odříkal telefonní číslo, ale Karen byla tak vyvedena z rovnováhy, že si nepoznamenala jedinou číslici. Rychle pásku zastavila a vrátila ji na začátek. Jakmile ustalo bzučení a cvakání, vyslechla krátký vzkaz ještě jednou a hlas volajícího ji znovu tak rozrušil, že jí číslo málem uniklo podruhé. Načmárala je do bloku a civěla na ně oparem únavy a zmatku.

Napadlo ji, že Dexter se nejspíš dostal do průšvihu a myslí si, že dcera za něj složí kauci. Ne, myslí si, že kauci za něj složí *Jeanette;* otec nemohl vědět, že jeho žena je už šest měsíců mrtvá. Karen si nedokázala vzpomenout, zda detektiv oslovoval „slečnu," nebo „paní" Whitlawovou.

Neodolala. Přehrála si vzkaz znovu, jednak aby zase slyšela ten zvláštní hlas, a jednak aby se ujistila, jestli telefonoval jí, nebo její matce. Říkal „slečno Whitlawová," což od něho nebylo takticky správné.

Rozhodla, že Chastainovi telefonovat nebude. Nechtěla slyšet o Dexterových potížích a tak jako tak neměla chuť tahat otce z maléru. Měla chuť padnout do postele a spát.

Vzpomněla si, jak mu Jeanette znova a znova vycházela vstříc a byla mu k dispozici, kdykoli potřeboval. *On* nebyl matce a dceři k dispozici nikdy, Jeanette však ve své nesobecké lásce nepolevila.

Najednou Karen zaplavila slabost, která neměla co dělat s tělesným vyčerpáním. Souvisela jen a jen s obdobím životní hořkosti, ostražitosti a s posledními šesti měsíci prožitými v osamělém žalu. Nestála o to, aby ji neustále sužoval otcův odchod od rodiny. Co se stalo, stalo se, a ona na té skutečnosti nedokáže nic změnit. Nechtěla být jedním z lidí, kteří celý život lkají nad dávno minulými problémy, jako by tím omlouvali neschopnost jednat zodpovědně. Karen svou matku hluboce milovala, miluje ji stále a věděla, že jí bude navždy chybět, nastal však čas, aby v knize života obrátila další list. Místo toho, aby se nechala deprimovat prázdným bytem, měla by vybalit krabice, do kterých před stěhováním poskládala své věci, a vytvořit si nový domov.

Třeba by se měla přihlásit na večerní studium a získat titul magistry. Pak by se mohla ucházet o místo na jednotce intenzivní péče. To byla podnětná práce a do jisté míry i vzrušující pro člověka, který snášel neustálý tlak. V naléhavých případech si dokázala zachovat chladnou hlavu a rozhodnout, jaký zásah je v dané situaci nezbytný. Tyto dvě schopnosti byly základními charakteristikami úspěšné ošetřovatelky na JIP.

Zhluboka se nadechla. Poprvé od Jeannetiny smrti cítila, že ovládá samu sebe i svou budoucnost. Už kvůli své matce

musela vyřešit tu záležitost s Dexterem, takže proč by tomu detektivovi neměla zatelefonovat? Rychle, aby si to v poslední chvíli nerozmyslela, zvedla sluchátko a vymačkala telefonní číslo detektiva Chastaina.

Bezděčně zadržela dech a připravovala se na zvuk jeho hlasu. Nechápala, jak ji dokázal omámit mužský hlas v telefonu, ale ani fakt, že si absurditu situace uvědomovala, její reakci neoslabil.

Nechala telefon několikrát zazvonit, na druhém konci linky se však nikdo nehlásil. Detektivové určitě nesedí celý den na zadku, napadlo ji.

Podívala se na náramkové hodinky. Bylo sedm čtyřicet pět.

„Ty huso," zahučela polohlasně a zavěsila. Louisiana se nachází ve středním časovém pásmu, v Ohiu bylo o hodinu méně. Co by, proboha, detektiv Marc Chastain dělal v kanceláři ve tři čtvrti na sedm?

Věděla, že nevydrží čekat na rozumnou hodinu, kdy by se Chastain mohl objevit v práci. Cítila, že na nohou vydrží nanejvýš pět minut. Dexter bude muset počkat.

Umínila si, že detektivovi určitě zavolá. Zavolá mu, až se odpoledne probudí.

S pevným odhodláním doklopýtala do ložnice. Vyčerpání jí ochromilo pohyby a svlékala se nezvykle nemotorně. Zívla, natáhla se mezi chladivé podušky, úlevně vydechla a procvičila uondaná chodidla a prsty u nohou. Pokoušela si představit, jak asi detektiv Chastain vypadá. Hlas téměř nikdy neodpovídá vzezření člověka; pan detektiv byl nejspíš obtloustlý stařík na prahu důchodového věku a s několika dospělými dětmi. Jeho hlas se však podobal tmavému hustému medu a jeho zvuk odplouval s Karen do říše spánku.

Pronikavé zvonění telefonu ji prudce vytrhlo ze sna. Se směsicí zmatku a překvapení se posadila na posteli a vzápětí rozladěně zavrčela, když si uvědomila, že před spaním zapomněla vypnout zvonek přístroje. Z displeje digitálních hodin se jí vysmívaly velké červené číslice: 9:30.

Popadla sluchátko, jen aby umlčela dotěrné vyzvánění. „Prosím," řekla hlasem ještě zastřeným spánkem.

„Slečna Whitlawová?"

Zase ten hlas. Zvuk pouhých dvou slov stačil, aby jí v zádech zamrazil poznávací signál. Odkašlala si. „Ano.“

„Tady je detektiv Chastain z policejního oddělení v New Orleansu. Včera jsem vám zanechal vzkaz týkající se vašeho otce.“

„Ano.“ Už už chtěla říct, že měla v úmyslu zavolat odpoledne, on však už zase promluvil, tentokrát o poznání klidnějším tónem.

„Je mi líto, slečno, ale váš otec se před dvěma dny stal obětí pouliční přestřelky.“

Šok ji zcela ochromil. Prsty sevřela sluchátko tak křečovitě, až jí zbělely klouby. „Před dvěma dny?“ Proč jí někdo nezavolal dřív?

„Neměl u sebe žádný průkaz totožnosti. Identifikovali jsme ho pomocí rentgenu chrupu, který nám potvrdila vojenská kartotéka.“ Navrhl jí, aby přijela do New Orleansu a ověřila Dexterovu totožnost. Jednal energicky a ryze účelově, zatímco Karen dalo práci, aby si uspořádala otřesené myšlenky.

„Pokusím se stihnout dnešní letadlo,“ řekla konečně. „Kdyby se mi to ne…“

„Letecké společnosti vyhoví i naléhavým případům,“ přerušil ji. „Můžete tady být ještě dnes odpoledne.“

Když budete chtít. Nevyslovené obvinění vytušila z jeho úsečného tónu a začal v ní doutnat vztek. Ten člověk o mně nic neví. Jakým právem se odvažuje soudit můj vztah k otci? soptila v duchu.

„Až budu na místě, ozvu se vám,“ ucedila odměřeně.

„Přijďte rovnou do budovy osmého okrsku na Royal Street.“

Karen zopakovala adresu a rozloučila se. „Díky za zavolání.“ Zavěsila, než stačil říct cokoli dalšího.

Přitáhla si nohy k tělu a složila hlavu na kolena. Dexter je mrtev. Snažila se zprávu zažít, připadala jí však příliš neskutečná. Věděla, že by měla cítit něco víc než pouhý šok, ale vše se v ní vzpíralo hlubšímu prožitku. Copak lze truchlit pro člověka, kterého téměř neznala? Život jí formovala otcova zrada, nikoli jeho přítomnost.

Odhodila přikrývku a vstala z postele. Připadala si jako chodící mrtvola, ale věděla, že musí vyřídit několik hovorů, rezervovat si letenku, sbalit si nejnutnější věci. Vyburcovala ji jedině povinnost, která však třímala v pomyslné ruce mohutný bič.

Otec je mrtev. Ta myšlenka jí vířila myslí, zatímco stála pod studenou sprchou. Napadlo ji, že ho vlastně skoro neznala. A teď ho už ani nepozná.

6

„Karen Whitlawová, Karen Whitlawová.“ Muž jménem Carl Clancy stál v telefonní budce – trvalo celou věčnost, než našel automat s telefonním seznamem – a klouzal prstem po tenké, omšelé stránce. Bylo krátce po poledni a slunce se mu propalovalo do mozku. Přemístil se, aby tělem stínil vybledlý papír. Karen Whitlawová v seznamu nebyla, našel však K. S. Whitlawovou. Vsadil by se, že je to ona. Svobodné ženy zásadně používaly své iniciály. Zvyk byl tak hluboce zažitý, že všechny mohly s klidným svědomím zveřejnit své nezkrácené jméno. Nebýt toho, že k užití zkrácené formy je vedla opatrnost.

Hodil do otvoru pár mincí a vytočil příslušné číslo. Po čtvrtém zazvonění se ozvalo cvaknutí záznamníku a příjemný ženský hlas oznámil: „Dovolali jste se na číslo 555-0677. Zanechte prosím vzkaz.“

Je mazaná, pochválil ji v duchu. Nehodlá sdělit své jméno každému troubovi, který se k ní omylem dovolá. Lidi si to ani neuvědomí, prozradí svá příjmení záznamníku, jménem označí i poštovní schránku a ti největší hlupáci si vyvěsí na dvorku ceduli s nápisem „Hendersonovi,“ a tak podobně. To je samozřejmě nehorázná pitomost, zašklebil se Clancy. Pak zloděj jen vyhledá adresu Hendersonových v telefonním seznamu, vytočí číslo a zjistí, jestli je někdo doma. Pokud se nikdo neohlásí, zlodějíček může prostě vejít do domu s vědomím, že uvnitř nikoho nepřekvapí.

V tomto případě znal Carl jméno předem. Telefonát měl jen ověřit adresu. Touhle dobou byla pravděpodobně v práci; z obdržených informací zjistil, že pracuje jako zdravotní sestra. Nemusel tedy spěchat. Bude mít čas dům důkladně prohledat a najít ten zápisník, který chtěl Hayes. Carl dostal pokyn, že pokud zápisník nenajde, má dům zapálit, aby zbytečně

neriskoval. Možná že ta knížečka odpočívá v bezpečnostní schránce, uvažoval. Ale málokdo si svých cenností tolik hledí. Většinou se všichni domnívají, že nejlepší úkryt najdou u sebe doma.

Carl se vrátil do auta, vzal mapu města, kterou si koupil, a lokalizoval na ní adresu Karen Whitlawové. Ze svého stanoviště se na místo dostane maximálně za patnáct minut; dost času, aby po splnění úkolu stihl v podvečer zpáteční let.

Projížděl uličkami v okolí svého cíle a u jednotlivých domků bedlivě pátral po známkách přítomnosti jejich obyvatel, kteří by například mohli okopávat záhony či sekat trávu na zahradě. Domky byly malé a už leccos pamatovaly. Carl spatřil jen několik dětí a na příjezdových cestách stály vozy většinou starých značek, což vypovídalo o skutečnosti, že čtvrť obývali jednak starší lidé s dospělými dětmi, které se odtud dávno odstěhovaly, a jednak mladé manželské páry, jež si domácnost teprve zařizovaly a děti dosud neměly. Usoudil, že domy, před nimiž neparkovala auta, patří nejspíš mladším dvojicím, které jsou tou dobou v práci.

Výsledek průzkumu měl svá pro i proti. Sousední domy se většinou zdály prázdné, ale pokud v nich někdo zůstal, pak pravděpodobně jen starší člověk. Staříci bývají všetečtí. Vědí, které auto komu patří, a navíc nemají nic jiného na práci než se celé dny dívat z okna a pozorovat cvrkot.

Ale pár důchodců mu nezabrání vniknout tam, kam potřeboval. Věděl, že kdyby si ho někdo všiml, musí se chovat co nejméně nápadně a tvářit se, jako by sem patřil. Samozřejmě bude lepší, když ho nikdo neuvidí. Bylo-li třeba, dokázal být Carl neviditelný. Taky proto ho Hayes na tuhle akci vybral.

Objížděl bloky, dokud neobjevil obchod se smíšeným zbožím. Najaté auto zaparkoval co nejdál od vchodu. Jestli se prodavač podívá z okna, Carl vejde dovnitř a koupí si nějaký nealkoholický nápoj. Vyhne se přímému pohledu do očí a bude se snažit, aby na sebe příliš neupozornil. Nechal auto na parkovišti a vzdálenost tří bloků k domku Karen Whitlawové urazil pěšky.

Jakmile se ocitl v příslušné ulici, procházel přes zadní dvorky a kryl se za křovím a živými ploty. S potěšením

konstatoval, že zadní dvorky jsou plné rozmanitého harampádí, které skvěle maskovalo jeho postup. Největší potíže však bývají se psy. Ti mohou člověku pěkně znepříjemnit práci. V tu chvíli k němu dolehlo hysterické ňafání zevnitř domu, který právě míjel. Carl se skrčil za keř, kde vyčkal, až štěkot utichne.

Konečně došel k domku Karen Whitlawové. Dostat se dovnitř byla hračka. Zámek na zadních dveřích by zdolal i odhodlaný desetiletý kluk; Carl jej otevřel během několika vteřin a znovu v duchu vrtěl hlavou nad lidskou hloupostí.

Nejprve dům jen prošel a přitom prohlížel místa, která se nejčastěji stávala skrýšemi: mrazničky, horní deska kredencí, spodní strana židlí. Netušil, jak má zápisník vypadat; to netušil nikdo. Hledejte malý notes, zněl Hayesův příkaz. Starý a ošoupaný.

V běžných skrýších žádný starý a ošoupaný zápisník nebyl. Carl se tedy pustil do metodického pátrání. Nakoukl do každé zásuvky, každou vytáhl a ujistil se, že k jejímu dnu ani ke straně není připevněno nic, co by tvarem připomínalo hledaný předmět. Ohmatal závěsy, aby se přesvědčil, zda tajemství nevydá jejich založený lem. Neměl v úmyslu zdemolovat zařízení; takové chyby přenechá amatérským zlodějíčkům. Pravé umění je vejít a odejít, aniž by po sobě zanechal stopy. Poté, co prohledal zásuvky, uvedl všechno do původního stavu a vrátil na místo.

Na prádelníku stálo několik zarámovaných fotografií, z některých se na něj usmíval mladý pár. Usoudil, že ta pěkná blondýnka na snímcích bude slečna Whitlawová. Proti péči takové ošetřovatelky by neměl námitky, zvlášť pokud by mu seděla na klíně jako na jedné z fotografií tomu křenícímu se blbečkovi, který byl zřejmě současným obdivovatelem slečny Whitlawové.

Ve skříni v ložnici objevil pánské oblečení a v koupelně holicí náčiní. Mlaskl jazykem o patro. Slečna Karen má přítele, který u ní bydlí, přinejmenším ji pravidelně navštěvuje a z praktických důvodů si přestěhoval pár svých věcí. Možná se za něj i provdala, a vzhledem k nezměněnému příjmení v telefonním seznamu do toho ti dva praštili teprve nedávno.

Dům byl malý a Carl byl schopný. Místnosti prohledal během dvou hodin, zápisník však nenašel. Možná že slečna je mazaná a notes ukryla pod podlahu nebo někam do stropní konstrukce. Carl objevil padací dvířka do podkroví, ale když je nadzvedl, přivítala ho jen tma a špína a do obličeje mu dýchlo padesátistupňové horko. Nejevil ani nadšení plazit se sklepem, který navíc zapáchal zatuchlinou a jako úkryt pro zápisník byl tudíž nevhodný. Ve vlhku papír rozežírá plíseň.

Carl byl přesvědčený, že zápisník v domě není. Zbývalo splnit poslední část úkolu: Hayes nařídil, aby při neúspěšném pátrání dům podpálil. Carl pokrčil rameny. Rozkaz byl rozkaz a Hayes je obezřetný člověk.

Požár vznikne nejsnáze v kuchyni, kde se vznítí omastek, uvažoval. Kromě toho nebývají v kuchyni zařízení, která by šíření ohně urychlila, a tak vzbudila podezření. Podle statistik každou druhou příčinou požáru byla nedbalost při vaření.

S tlumeným pohvizdováním se pustil do práce. Bůh žehnej slečně Whitlawové, zaradoval se. To ráno opékala slaninu a pánev s tukem nechala chladnout na lince. Vzal utěrku, otočil knoflíkem a pánev postavil na plynový hořák na sporáku. Utěrku pak položil do blízkosti pánve, aby látka okamžitě vzplála od vzníceného omastku. Když otevřel dvířka kredence v těsném sousedství sporáku, splnil se jeho předpoklad: na polici objevil olej v plastikové nádobě i ve spreji, tedy bezprostředně vedle sporáku, na místě, kde olej mohl nejpravděpodobněji zachvátit oheň. Carl spokojeně konstatoval, že i kdyby se slečna Karen snažila, nemohla mu úkol víc usnadnit.

A protože nebyl žádný břídil, neodešel dřív, dokud se nepřesvědčil, že odvedl dobrou práci. Zatímco čekal, až se vznítí omastek, vyjmul z detektoru kouře baterii, vložil ji zpět obráceně a detektor vrátil na místo. Ten pronikavý, ječivý zvuk nesnášel.

Zanedlouho se v kuchyni vznášel kouř. Carl zotvíral všechny dveře v domě, aby proudící vzduch jaksepatří rozdmýchal oheň, který se tak mohl rychleji šířit. Dům nechával lehnout popelem jen nerad; dokonce se mu příčilo, že tím způsobí té drobné blondýnce nepříjemnosti. Ztráta

fotografií a osobních věcí ji jistě bude mrzet. V Carlově práci však musely jít osobní pocity stranou.

Dřepl si, aby se vyhnul vdechnutí kouře, a počkal, až pánev na sporáku s hřmícím sykotem vzplanula. Utěrka se ihned vznítila a kuchyňskou linku začaly olizovat plameny. Tehdy Carl rychle vyběhl z domu a při zpáteční cestě k autu zachovával obvyklá bezpečností opatření. Příležitostně se otočil a konečně byl odměněn, když spatřil sloup tmavého dýmu, svědčící o tom, že střechou nebo stěnou se prokousávají plameny. Carl byl v pokušení projet kolem domu, aby se ujistil, že ho požár opravdu zničil, věděl však, že by to nebylo rozumné. Jedna ze zásad zněla: nikdy se nevracet na místo činu. Věděl, že dům je starý a že když zotvíral všechny dveře, oheň se rozšíří tak rychle, že se nepodaří zachránit nic.

Podíval se na hodinky, jakmile z dálky zaslechl kvílení sirény: uplynulo deset minut, což byla dost dlouhá doba. Domy hoří mnohem rychleji, než se lidé domnívají. A mýlí se, když doufají, že vždycky zbude pár minut na to, aby zachránili nejcennější majetek. Než někdo požár zaznamená, zbývá přibližně třicet vteřin na to, aby obyvatelé dům opustili. Carl mohl uvnitř zůstat déle jenom proto, že od počátku o požáru věděl, držel se při zemi a dveře měl nedaleko. Než hasiči zahájí akci, všechny místnosti v domě budou v plamenech, a v první řadě se budou snažit zabránit šíření požáru ze stromů na okolní domy.

V duchu pokrčil rameny a ujížděl pryč. Při plnění úkolu částečně selhal a částečně uspěl. Zápisník nenašel, ale jestli byl schovaný někde v domě, oheň ho spálil na popel. Carl dodržel i poslední pokyn, třebaže mu připadal nepřiměřený. Hayesovi nahlásím, že zápisník v domě pravděpodobně nebyl, uvažoval. Co šéf udělá potom, to už není moje starost. Já jsem úkol splnil.

Na konci úzké prašné cesty pomalu zastavila promáčknutá zrezivělá dodávka, ze které vystoupili dva vytáhlí teenageři. Slepá cesta se rozšiřovala v rozlehlé prostranství, z levé strany chráněné kamenitým příkopem. Před ním byly rozmístěné dvě

kozy na řezání dřeva, přes které leželo prkno. Na prkně stála řada plechovek a další se povalovaly na zemi za střelnicí.

Z pouzdra za zadními sedadly chlapci vyndali dvě pušky, dvaadvacítky. „Řeknu ti, kámo, že Shavon byla včera z Justina celá pryč," prohlásil jeden z chlapců a zavrtěl hlavou s pískově světlou kšticí vlasů. „Byla totálně namol. Vsadím se, že se dneska ještě neprobudila z opice."

„A jestli jo, lituje toho," přisadil si druhý a oba se smíchem vložili zručnými pohyby do pušek zásobník. „Jestlipak její fotr ví, že pije?"

„Nevím, jak by jí v tom mohl zabránit, když se z rande pokaždý vrací už nadraná." Do chlapcova hlasu se vloudil nesouhlasný tón. „Ne že bych proti pití něco měl, ale Shavon je víc opilá než střízlivá. Jednou ten svůj auťák rozseká na maděru, někoho přitom zabije a bude mít malér."

„Její fotr není o nic lepší. Hádám, že to zdědila po něm."

Oba chlapci zaujali střelecké pozice, špičkami tenisek obnovili v rudě zbarvené půdě mělkou rýhu, která prozrazovala, že sestřelování plechovek se nevěnují zdaleka poprvé. Zahájili metodickou střelbu a plechovky se jedna po druhé ocitaly na zemi. Když sestřelili všechny cíle, pomalým krokem došli k prknu a před druhým kolem znovu vyrovnali plechovky do řady. Když se vraceli k čáře, paprsky slunce se odrazily od jakéhosi blýskavého předmětu a přiměly jednoho z chlapců, aby přimhouřil oči. „To je šajn, člověče! Za tím velkým keřem něco je."

„Vypadá to na fáro," odpověděl druhý a natahoval krk, aby přišel záhadě na kloub. „Jdem se tam mrknout."

„Hádám, že na zadním sedadle si to spolu rozdává nějakej páreček."

„Jestli jo, vem jed, že po naší střelbě mu frantík schlípnul." Při té představě se oba kluci pobaveně zachechtali. Vyměnili si rychlý pohled a vyšší z chlapců si přiložil prst na rty. Po špičkách se kradli ke keři a jen stěží zdusili záchvaty smíchu při pomyšlení, že v autě načapají některého ze svých kamarádů při činnosti, již by provozovat neměl. Možná, a to bude ještě zábavnější, přistihnou *rodiče* některého ze svých kamarádů.

Oba zvědavci se pohybovali s obezřetností zkušených lovců. Když došli blíž a rozeznali obrysy střechy, větší z chlapců rukou naznačil, aby se k autu dostali zezadu. Jakmile plánovaný krok uskutečnili a spatřili zadní část vozu, zklamaně si přečetli louisianskou značku. V autě nikoho nezahlédli, což bylo hotové rozčarování.

„Sakra, plížili jsme se zbytečně."

„Tiše! Třeba zrovna leží na sedadlech."

„Nesmysl." Chlapec se napřímil. „Koukej, okýnka jsou zavřená. V takovým vedru by v uzavřeným autě šukal jen naprostej blázen."

„A co když to auto je kradený a někdo ho sem ulil?" Rozhlédli se kolem a prsty svírající pušku se bezděčně sevřely. Chlapci upustili od plížení a rázně vykročili k autu. Byl to bílý čtyřdveřový pontiak pokrytý vrstvou rudého prachu. Dlouhán se sklonil a nakoukl oknem na místo řidiče. Vzápětí uskočil tak prudce, až málem upadl.

„Do prdele! Je tam mrtvej chlap!"

Karen obklopila výheň, jakmile vyšla z letadla do prodlouženého harmonikového tunelu u výstupu. Ve vzduchu visela vlhkost a Karen se okamžitě orosilo čelo potem, když musela s příruční taškou zdolat mírný svah k hlavní budově letiště. Měla na sobě letní šaty s krátkými rukávy, ve kterých jí na palubě letadla bylo chladno, zato teď si připadala jako uvařená. K nohám se jí nepříjemně lepily punčocháče a po zádech stékaly čůrky potu.

Detektiv Chastain se nemýlil; stačilo zvednout telefon, vysvětlit situaci chápající, zdvořile odměřené úřednici v rezervační kanceláři a Karen honem balila zavazadla a ujížděla na letiště, aby nezmeškala odlet. Před cestou jí nezbyl čas na jídlo a žaludek se vzpouzel při představě, že by měl pozřít jediné sousto krocaního sendviče, podávaného na palubě letadla. Krocaní maso jí nechutnalo a navíc si neuměla představit, že by se zauzlovanými vnitřnostmi a s hlavou pulzující napětím dokázala jíst.

Bolest hlavy neustupovala. Ozývala se při každém kroku, který urazila směrem k výdeji zavazadel. V takovém stavu

nebyla ani po matčině smrti. Tehdy byl její žal intenzivní a ochromující. Co cítila teď, nedokázala pojmenovat. Pokud to byl zármutek, pak zcela jiného druhu. Připadala si otupená, duchem nepřítomná a podivně křehká, jako by jí vykrystalizovalo nitro a ona se při sebemenším otřesu měla rozpadnout na kousky.

Váha tašky ji táhla k zemi a v rameni se ozývala tupá bolest. Vzduch se zdál být lepkavý i uvnitř haly, jako by vlhkost prosakovala zdmi. Karen si uvědomila, že si zapomněla telefonicky objednat pokoj v hotelu. Stála před karuselovým pásem a sledovala, jak po něm přijíždějí zavazadla ostatních cestujících, kromě její cestovní brašny, a uvažovala, zda vůbec bude mít sílu pohnout se z místa.

Konečně spatřila u ústí dopravníku svou brašnu. Pevně uchopila popruh příruční tašky a naklonila se, aby se zmocnila svého druhého zavazadla, které se k ní pomalu blížilo. Podsaditý, plešatějící muž vedle Karen se nabídl: „Já vám ji podám," a obratně stáhl brašnu z pásu.

„Děkuju," odpověděla Karen hlasem překypujícím vděčností, když jí složil tašku k nohám.

„Za málo, madam." Kývl hlavou a otočil se, aby se zmocnil vlastních kufrů.

Marně vzpomínala, kdy naposledy se k ní neznámý člověk zachoval tak zdvořile, žádný takový případ se jí však nevybavil. Nepatrný projev laskavosti téměř prolomil otupělost, která ji obklopovala.

Řidič taxíku byl štíhlý černý chlapík s účesem ze spousty pevně spletených copánků a s nakažlivým úsměvem. „Kam máte namířeno v tom kouzelným dni?" zeptal se melodickým hlasem, když narovnal Karenina zavazadla do kufru a usedl za volant.

Kouzelný den? podivila se v duchu. Pětatřicetistupňové vedro a vzduch nabitý vlhkostí jsou typické pro kouzelný den? Blankytná obloha byla bez mráčku a i přes čpící výfukové plyny, zaplavující betonový ostrov letiště, zachytila svěží, líbeznou vůni zeleně.

„Nemám objednaný pokoj," vysvětlovala. „Potřebuji se dostat na osmý policejní okrsek na Royal Street."

„Přece se s těma taškama nebudete vláčet k policajtům?“ mínil taxikář a zavrtěl hlavou. „Ve stejný čtvrti, pár bloků od místa, kam máte namířeno, je jeden hotel na druhým. Co kdybyste se nejdřív ubytovala a na Royal Street se vypravila až pak? Taky bych vás mohl odvézt do hotelu přímo ve Francouzský čtvrti, ale tam budete shánět pokoj dost těžko, když ho nemáte objednanej.“

„To nemám,“ potvrdila. Možná že všichni taxíkáři poskytují unaveným turistům rady, pomyslela si. Nebyla si tím však jistá, protože cestovala jen výjimečně. Ale řidič měl pravdu. Se zavazadly se vláčet nechtěla.

„Ve větších hotelech jako Sheraton nebo Marriot volnej pokoj určitě seženete, ale bude to o něco dražší.“

Karen byla tak vyčerpaná, že jí záleželo spíše na pohodlí než na útratě. „Odvezte mě do Marriotu,“ rozhodla, neboť usoudila, že pár nocí v dobrém hotelu ji rozhodně nepřivede na mizinu.

„Ten je jen dva bloky od Royal Street. Když vyjdete z hotelu, dejte se doprava. Až přijdete na Royal Street, zase odbočte doprava. Pak už policejní stanici nemůžete minout. Je to obrovská žlutá stavba s bílejma sloupama a u plotu parkujou hlídkový vozy. Tahle budova se objevuje v každý televizním pořadu o New Orleansu a vypadá jako jedno z těch starejch jižanskejch sídel.“

Opřela se do sedadla, zavřela oči a nechala se obtékat proudem slov. Jestli přežije příštích pár hodin, půjde si brzy lehnout, pořádně se vyspí a zítra, jak pevně doufala, znervózňující slabost zmizí a ona se bude zase cítit normálně. Jsem zdravá, silná, vyrovnaná a praktická žena, která si ve vypjatých situacích umí zachovat chladnou hlavu, ujišťovala se v duchu, a ne roztřesený uzlíček nervů.

Během hodiny se ocitla v prostorném pokoji s obrovskou postelí a s výhledem na řeku Mississippi a Francouzskou čtvrť, která k jejímu zklamání vypadala – aspoň z perspektivy čtrnáctého patra – zbědovaně. Nezdržovala se vybalováním, jen si opláchla obličej studenou vodou a učesala si vlasy. Tu nepřirozenou bledost jistě způsobila únava, pomyslela si při

pohledu do zrcadla nad umyvadlem. Na pozadí křídově bílého obličeje vypadaly tmavé oči spíše jako černé.

Podle taxikářových pokynů nebyla policejní stanice daleko, pouhých pět, nejvýše šest bloků, a Karen usoudila, že vzdálenost je příliš krátká na to, aby musela jet taxíkem. Doufala, že procházka jí aspoň pročistí hlavu.

Když vyšla do výhně, málem procházku pustila z hlavy. Odpolední slunce se jí propalovalo pokožkou a těžký vzduch znesnadňoval nadechnutí. Bývala by se rozhodla pro taxík, nebýt spousty lidí proudících ulicí, kteří jako by si vedro ani neuvědomovali. Ani Karen horko normálně tolik nevadilo; v Ohiu na sklonku léta nebyly podobné teploty ničím neobvyklým.

Zvedl se jí žaludek a musela překonat nával nevolnosti. Nejspíš na mě něco leze, napadlo ji. Příznaky nemoci by vysvětlovaly její mizerné pocity.

Navzdory nezměrnému napětí, prakticky od chvíle, kdy odbočila na Royal Street, ji zasáhlo kouzlo, kterým byla Francouzská čtvrť tak proslulá. Boční ulice byly úzké, a proto všechna auta parkovala na obou stranách Royal Street. Povrch chodníků brázdily pukliny a nerovnosti, budovy čpěly stářím a většinu už dávno ohlodal zub času. Vchody do domů však zářily jasnými, pestrými barvami, truhlíky přetékaly květinami a kapradiny a palmy měnily balkony v prvních a druhých patrech v zahrady. Zábradlí a branky z důmyslně tepaného železa přitahovaly pohled chodců a průchody vroubila bujná svěží zeleň, která prozrazovala, že vnitřní dvorky připomínají pestrostí své vegetace džungli. Jak Karen míjela skupinky turistů, zaslechla rozmanité přízvuky a jazyky a za normálních okolností by bez váhání zapadla do některého z nápadně vyzdobených krámků.

Dnes však jí zbývala síla jen na to, aby automaticky kladla jednu nohu před druhou a přitom se modlila, aby policejní stanice nebyla příliš daleko. I na stinné straně ulice si dlažba chodníků udržela denní žár, který se Karen propaloval podrážkami bot až do chodidel.

Konečně spatřila před impozantní budovou několik zaparkovaných policejních vozů. Když došla blíž, na jednom z

bílých sloupů přečetla nápis: „Osmý neworleanský policejní okrsek.“ Fasáda se honosila krémovou barvou, jejíž nazlátlý odstín měl hodně daleko do lososové, ale vzhledem ke svému růžovému nádechu se jen stěží dala prohlásit za světle hnědou. Budova a její dokonale upravené okolí byly obehnány plotem z tepaného železa a Karen napadlo, že by se zde beze studu mohly pořádat slavnostní večírky pro příslušníky majetnějších vrstev.

Prošla otevřenou branou a zdolala několik širokých, nízkých schodů. Masivní dveře vedly do obrovské místnosti s modrými stěnami a stropem, který se klenul do výšky nejméně patnácti metrů. Při pohledu na kulovitá stínidla osvětlení a brožury s turistickými zajímavostmi, umocněné vzdálenou atmosférou muzea, se Karen neubránila dojmu, že si přece jen spletla adresu.

Za vyvýšenou přepážkou trůnila policejní úřednice. Jinak zela místnost prázdnotou. Karen ženu oslovila: „Pracuje tady detektiv Chastain?“

„Ano, paní. Hned vám zjistím, jestli je u sebe v kanceláři. Jak se jmenujete?“

„Karen Whitlawová.“

Úřednice promluvila tichým hlasem do sluchátka a pak Karen řekla: „Můžete jít za ním.“ Ukázala do chodby a připojila pokyny. „Dejte se doprava. Jsou to třetí dveře po levé straně.“

Karen se vydala naznačeným směrem. Nad hlavou se jí otáčely lopatky ventilátorů a při styku rozpálené pokožky se zvířeným vzduchem naskočila Karen na pažích husí kůže. Na policejní stanici v životě nebyla. Očekávala, že na každém rohu bude hromotlucký policajt mrzačit nějakého vyslýchaného ubožáka, ale místo toho k ní ze všech stran doléhalo řinčení telefonů, v židlích se pohodlně rozvalovali policisté a vzduch byl prosycený cigaretovým kouřem a vůní silné kávy.

Stanula před příslušnými dveřmi a zaklepala na ně. Příjemný, hluboký hlas, na který nemohla zapomenout, ji vyzval: „Pojďte dál.“

Otevřela dveře a znovu se jí sevřel žaludek, tentokrát prachobyčejnou nervozitou, když spatřila muže, který vstával

od stolu. Takového detektiva Chastaina nečekala. Nebyl připlešatělý, pupkatý, ba ani před důchodem. Mohlo mu být kolem pětatřiceti a vypadal jako člověk, který v životě viděl tolik, že ho už nemohlo nic překvapit. Husté černé vlasy měl nakrátko zastřižené a nad živýma, úzkýma očima se klenulo husté obočí. Měl olivově snědou pleť a jeho silueta, rámovaná odpoledním sluncem, působila hrozivě. Měřil něco málo přes metr osmdesát, měl široká ramena a svalnatá předloktí; budil dojem drsného, možná i zlého chlapíka. Cosi v jeho vzezření Karen vyděsilo a nejraději by vzala nohy na ramena. Zabránily jí v tom jen roky jejího disciplinovaného povolání.

Když Karen Whitlawová vešla do jeho těsné kanceláře, Marc vstal. Využil běžného umění každého policisty a neproniknutelným pohledem zkoumal každičkou podrobnost jejího vzhledu, aby ji zhodnotil. Pokud ji otcova smrt nějakým způsobem zasáhla, nedávala své pocity najevo. Podle jejího výrazu usoudil, že slečna Whitlawová celou tuhle záležitost považuje za absurdní, ale nějak ji přetrpí a udělá za ní pomyslnou silnou čáru.

Škoda, pomyslel si a tentokrát si ji neprohlížel očima policajta, ale muže. Pro bezcitné lidi neměl velké porozumění, ale tahle ženská byla aspoň pěkná. Mohlo jí být necelých třicet let a v její pravidelně modelované tváři kromě nevýrazných rysů objevil i cosi nevšedního. Neunikly mu mírně zkosené lícní kosti a fascinující smyslnost v hluboko posazených očích. Víc než jen pěkná, poopravil v duchu svůj úsudek. Protože se chovala zdrženlivě, na první pohled svým vzhledem neomráčila, ale Marc usoudil, že slečna Whitlawová rozhodně stojí přinejmenším i za druhý pohled.

Pochvalu si vysloužila i její postava: středně vysoká, štíhlá, s nepovislými, oblými ňadry, která se jí při chůzi ani nezachvěla. Což znamená, že jsou bud výjimečně pevná, nebo je podpírá zvlášť důmyslná podprsenka. Z čistě fyzického hlediska by rád zjistil, která z obou úvah byla správná. Vzrůstající tlak v klíně svědčil o tom, že jeho zájem přerůstá hranici pouhé zvědavosti. V duchu pokrčil rameny. Čas od času se mu něco podobného stávalo; sexuálně reagoval na ženskou, která mu ve skutečnosti nebyla ani sympatická.

Většinou své instinkty ignoroval, protože věděl, že výsledek by nestál za námahu.

Podal jí ruku. „Jsem detektiv Chastain.“

„Karen Whitlawová.“ Měla mírně zastřený hlas, ale stejně vyrovnaný jako výraz v obličeji. Ruka se studenými prsty působila na dotek křehce, měla však pevný, krátký stisk. Všiml si, že má půvabné ruce s dlouhými špičatými prsty a krátké, oválné nehty beze stopy laku. Žádný prsten. Šperky zcela chyběly, až na praktické náramkové hodinky a malé zlaté kuličky, vsazené do ušních lalůčků. Slečna Whitlawová očividně nevyznávala pozlacování zlata, a po pravdě ani nemusela.

Tmavé vlasy v barvě očí měla jednoduše sčesané z obličeje a jejich konce se na ramenou mírně podtáčely. Byla upravená. Věcná. Chladná.

A právě její chladné vystupování se mu nelíbilo. Nečekal, že vejde do kanceláře s pláčem, ale smrt člena rodiny u blízkých příbuzných obvykle vyvolal zármutek nebo šok, ať už jakkoli skrývaný. Lítost si většinou vynutila pár slz i v případě, že zármutek nebyl zcela upřímný. Tahle vyrovnaná ženská nedala najevo ani stín emocí.

„Posaďte se, prosím.“ Ukázal na židli, totiž na jedinou židli, kterou byla jeho stísněná kancelář vybavena kromě té, na níž seděl. Ta neobsazená měla rovné opěradlo a neposkytovala člověku žádné pohodlí.

Posadila se a upravila si sukni, která jí teď sahala do poloviny kolenou. Obě nohy spočívaly na podlaze. Markovi svou nehybností připomínala porcelánovou panenku. „Do telefonu jste mi říkal, že otec se stal obětí náhodné pouliční přestřelky.“

„Nikoli náhodné,“ opravil ji, usedl za stůl a zavřel spis, který ležel před ním. „Ať ho zabil kdokoli, udělal to záměrně. Ale z jakého důvodu…“ Pokrčil rameny. Důvodem mohlo být cokoli, drogami počínaje a kartonovou krabicí konče. Beze svědků, bez vražedné zbraně a sebenepatrnější stopy byl případ neřešitelný. Nikdo nebude plýtvat energií na jeho rozuzlení.

Chvíli seděla mlčky. Ačkoli by bral ohledy na nějaký stín emocí nebo výčitek svědomí, ocenil, že na něj neječí a nežádá

po něm, aby našel vraha jejího otce, jako by jí opravdu záleželo na tom, co Dextera Whitlawa potkalo. Marc koketoval s nápadem zjistit, zda po otcově smrti náhodou neinkasovala tučnou pojistku. Tu možnost nelze vyloučit; peníze byly alfou i omegou nejednoho násilného zločinu, i když zavraždit se dá i kvůli takové prkotině, jako je spálený řízek.

„Kdy jste s otcem mluvila naposledy?“

„Před mnoha lety.“ Tvářila se, že chce ještě něco dodat, ale místo toho pevně sevřela rty a spokojila se s pouhými třemi slovy.

„Měl nějakou životní pojistku?“

„O žádné nevím.“ Ohromeně si uvědomila, na co svým dotazem naráží.

„Netušíte, kde bydlel nebo jak žil?“

Karen vycítila nepřátelský postoj, i když detektiv nasadil neproniknutelný výraz, navíc maskovaný přimhouřenýma očima. Detektivu Chastainovi jsem z nějakého důvodu rozhodně nepadla do oka, uvažovala, ale jestli se bude držet teorie životní pojistky, skončí ve slepé uličce. Třeba čekal, že na něj začne řvát, protože očividně nevynakládal žádné úsilí, aby vypátral vraha jejího otce. Usilovnou snahu však ani nečekala. Ve svém povolání se často setkávala s následky života na ulici a věděla, jak to končí, když se obětí zločinu stal bezdomovec. Policisté v celém státě se museli potýkat z omezenými fondy, a tudíž nemohli plýtvat drahocenným časem na bezvýchodné případy. Lékaři byli ve stejné situaci a řídili se stejnou zásadou; třídění bylo nezbytné, jinak všichni skončí v poli poražených.

Chtěla se mu svěřit se svými úvahami, sužovalo ji však nesnesitelné horko a únava a v tu chvíli pramálo dbala na to, co si o ní myslel. V hlavě, zahlcené spletí pocitů, jí prudce bušilo. Měla dojem, jako by se každou chvíli měla rozpadnout na kusy, a jediný způsob, jak zvládnout situaci, bylo sebeovládání. Podobně řešila vypjaté stavy v práci. Když zemřel pacient, za všech okolností musela zachovat rozvahu: nehledě na sebeúzkostlivěji poskytovanou péči či na vynikající schopnosti lékaře, bez ohledu na to, jak se lékař snažil, nehledě na to, zdá se jednalo o roztomilou holčičku nebo energickou starší dámu s

bystrýma očima. Smrt je součástí života a Karen se s ní naučila žít.

„Nestýkal se s námi," řekla konečně. „Byl vietnamský veterán." Nezeptal se, prostě ten fakt konstatoval.

„Ano." Věděla, kam detektiv míří. Narušeného veterána, který potřeboval odborný psychický dohled, jeho vlastní rodina ignorovala a vyloučila ho ze svého středu, protože se nedokázala vypořádat s jeho nevypočitatelnými náladami a výbuchy vzteku. A vůbec s ním byly jen samé potíže.

Detektiv Chastain však nic takového neřekl; a ani nemusel. Karen to vyčetla z kamenného pohledu jeho přimhouřených očí.

„Odešel od nás, když jsem byla ještě dítě," odpověděla ostře, o něco ostřeji, než zamýšlela. Cítila, jak ji opouští vůle, jak jí nervy nahlodává jakási bolest, kterou sama sobě odpírala pojmenovat, a přísně vyrovnává své emoce do řady. Na bolest zbude čas později, až bude sama a tenhle drsný, zamračený člověk ji nebude propalovat opovržlivým pohledem.

Nedlužila mu žádné vysvětlení. Nemusela mu odhalit bolest, strach ani úzkost svého dětství jen proto, aby si o ní udělal lepší úsudek. Ted bylo nejdůležitější, aby protrpěla příštích několik dní. Pak se vrátí do Ohia, nastoupí do práce a do tichého prázdného bytu, který se jí nestal domovem, ačkoli v něm bydlí už čtyři měsíce.

„Co musím udělat, abych si mohla vyžádat jeho tělo?" zeptala se po chvíli o něco vyrovnanějším hlasem.

„Identifikovat ho a podepsat pár formulářů. Půjdu s vámi. Už jste zařídila převoz do Ohia?"

Strnula. Na to nepomyslela. Posbírala v sobě sílu, aby přežila pohřeb, ale neměla ani představu, *kde* se bude konat. Nevlastní v Ohiu pozemek, kde by otce mohla pohřbít; vedle matčina hrobu už není místo a Karen by snad ani nechtěla, aby Dexter odpočíval po matčině boku, ačkoli Jeanette by si to byla přála.

Karen si propletla prsty rukou, aby čelila ostrému bolestivému dloubnutí v žaludku. Vždyť já jsem matku zradila, napadlo ji. Jeanette po ní žádala tak málo a dala jí všechno, ale

Karenina zášť vůči otci jí zabránila zachovat se tak, jak by matka bývala chtěla.

„Já… ani mě to nenapadlo…," vypravila ze sebe a vzápětí se proklínala, že raději nemlčela. Chastain si zachoval kamenný výraz, na Karen však znovu dýchla vlna nelibosti.

Zaplavila ji lítost. Ne kvůli tomu, co si o ní detektiv Chastain myslí, ale proto, že promrhala tolik času v hořkosti, která jí zatemnila mozek. Toť vše.

Chastain krátce pokrčil rameny zvláštním způsobem, který Karen vzdáleně připomněl chování Francouzů. Napadlo ji, že se nejspíš nechala ovlivnit francouzským koloritem New Orleansu, který vyzařoval z každé dlažební kostky. A možná že je víc rozrušená, než si uvědomovala, a rozptylují ji i nevýznamné maličkosti. Byla navyklá soustředit se na práci, která ji bezprostředně čekala, a ne na takové pitomosti, jakým je krčení ramen neworleanského policajta.

„Jsou-li náklady na převoz těla nad vaše síly, pomohu vám najít místo posledního odpočinku tady," nabídl se. Ve skrytu duše stejně doufá, že to odmítnu, pomyslela si Karen. „Ve městě to nebude možné, ale pár mil odtud se něco určitě najde. V úvahu připadá i kremace. Ta by byla levnější."

Levnější. On si tedy myslí, že chce nechat otce pohřbít žehem, protože je to levnější. Proti kremaci nic neměla, pokud si tenhle druh pohřbu někdo výslovně přál, ale musela myslet na Jeanette. Dexter by měl odpočívat vedle ní. Ted se musela smířit s dočasným řešením, ale po návratu do Ohia zařídí, aby rodiče byli aspoň po smrti spolu. Bude muset najít vhodné místo pro dva hroby, vyřešit technické a právní záležitosti převozu jejich těl – Bože, nedokázala uvažovat o matce jako o pouhém *těle.*

Vlastně nedokázala uvažovat vůbec; postupně se jí zmocňovala otupělost. Ať si o ní detektiv Chastain myslí, co chce, nabídl jí podporu. Protože si uvědomovala jeho nelibost vůči své osobě, přijímala jeho pomoc s rozpaky, v tu chvíli ji však zoufale potřebovala. „Děkuji," přiměla se k odpovědi. Vlastní hlas jí zněl nezvykle nakřáple. „Obvykle nejsem tak rozrušená. Matka mi zemřela před několika měsíci a já jsem se

ještě…“ Zmlkla a odvrátila se. Zděsila se, jak pohotově se začala omlouvat.

Vstal a stáhl z opěradla židle sako. „Odvezu vás do márnice, jestli se na tu návštěvu cítíte.“

Necítila, přesto se zvedla ze židle. Civěla na něj a nechápala, jak v tom vedru někdo může nosit sako. Zatočila se jí hlava. Polilo ji horko a zároveň ji zachvátila zimnice. Po zádech jí stékal pot a vyvolával mrazení. Lenivě se otáčející ventilátor u stropu jen vířil teplý vzduch. Nechápala to: oblékla si své nejlehčí bavlněné šaty, ale výsledek byl stejný, jako by byla zabalená do vlny. Pak ji uchopila za paži ruka detektiva Chastaina. Byla teplá a pevná. Na pokožce cítila mozoly na jeho prstech, chřípím jí pronikla citronová vůně jeho vody po holení a získala nejasnou představu mohutného těla, stojícího blízko ní, tak blízko, jako by se o ně opírala. Kolem zad ji objímala čísi paže a ruka, která ji držela, ji tlačila do židle. Stisk ruky byl konejšivý. „Posaďte se,“ nařídil jí tiše. „Skloňte hlavu a zhluboka dýchejte. Přinesu vám něco studeného k pití.“

Dýchala zhluboka, ale měla dojem, že kdyby se předklonila, skončila by na zemi. Když odešel z kanceláře, raději jen nehybně seděla se zavřenýma očima. Otevřenými dveřmi k ní doléhaly hlasy, zvonění telefonů a šustění papírů. Zaznívalo mnohohlasé klení; dílem zlostné a pronikavé, dílem ucezené lenivým, táhlým přízvukem, který téměř stíral skutečný význam slov.

Samí policajti. Ošetřovatelky, které pracovaly na pohotovosti a na poúrazové jednotce, přicházely s policisty často do styku, ale s výjimkou několika období během studií byl Karen, která byla ošetřovatelkou na oddělení, svět policistů cizí. S roztěkanými myšlenkami poslouchala útržky hovoru: neuctivé, hrubé, otrlé, a přesto překvapivě zanícené. Policajti a zdravotní sestry mají leccos společného, napadlo ji ospale. Obě povolání vyžadují vytvoření obrany proti srdceryvným příhodám a současné zvládnutí celkové situace.

„Už to nesu.“

Neslyšela, že se vrací, ale najednou cítila, jak jí do ruky vtiskl plechovku s ledovým nápojem. Otevřela oči a zamrkala na nápis na plechovce. Karen si obvykle kupovala neslazené

nápoje bez kofeinu, ale tohle byl skutečný lomcovák, ledová limonáda plná cukru a kofeinu.

„Vypijte to," řekl. Očividně to byl příkaz, nikoli návrh, neboť ji vzal za ruku a naklonil plechovku k ústům.

Karen byla nucena polknout jako malé dítě a vrhla po Chastainovi znechucený pohled. Čelil mu chladně zdvořilou neústupností, kterou Karen připomněl srovnání s kusem kamene. Detektiv Chastain byl totiž stejně nepoddajný jako skála. V náhlém osvícení ji napadlo, že by jistě šel bezohledně za tím, co si umanul. Být zločincem, rozhodně by nechtěla mít v patách Chastaina.

Limonáda jí šuměla na jazyku, kyselá a sladká zároveň, a tak ledová, až cítila, jak jí stéká jícnem. Přiměl ji k dalšímu hltu, než usoudil, že zvládne pití sama, ale ani tehdy od ní neodešel dál než necelého půl metru ke stolu, o který se opřel. Natáhl dlouhé svalnaté nohy v lehkých, olivově zelených kalhotách a nohy v mokasínech se ocitly pár centimetrů od jejích mnohem menších střevíců. Karen nepatrně odtáhla nohy. Jeho blízkost ji podivně rozrušila a sevřela útroby reakcí nikoli nepodobnou strachu, což bylo vzhledem k okolnostem absurdní. Neměla z Chastaina strach; nehledě na jeho mínění mu svým způsobem byla vděčná.

„Vypijte všechno. Zdejší vlhké podnebí má stejné účinky jako vyšší nadmořská výška. Na chvíli jste měla rozostřený pohled. Už se cítíte líp?"

Karen se opravdu cítila líp. Uvědomila si, že mu málem omdlela u nohou. Jsem přece zdravotní sestra, divila se. Jak je možné, že jsem nerozeznala příznaky? Od rána nic nejedla, což byl stav přirozeně navozující mdloby, a dusné vedro jí rozhodně nepomohlo. Oděv měla doslova přilepený k tělu. To by byl trapas, kdybych se mu poroučela k nohám! napadlo ji.

Vzhledem ke skryté nesympatii nechápala, proč ji detektiv Chastain neponechal jejímu osudu. V duchu uznala, že reagoval rychle a zachoval se k ní nečekaně vlídně, a rozpomněla se na letmý pocit bezpečí, který jí poskytly jeho pevné paže.

„Děkuji," řekla a vzhlédla k němu. Až zblízka si s údivem uvědomila, že má světlé, průzračně šedé oči, s tmavými kruhy

po vnějším obvodu duhovky. Vzhledem k olivově zbarvené pleti a téměř černým vlasům a obočí by očekávala, že i oči budou mít tmavou barvu. Možná se o ni pokoušely mdloby už při vstupu do jeho kanceláře, protože jak jinak si mohla nevšimnout tak přitažlivé barvy očí? Znovu se jí sevřel žaludek a Karen se zhluboka nadechla ve snaze nabýt ztracenou rovnováhu. „Můžeme jet do márnice."

Ať už si myslel cokoli, jeho kamenný výraz zůstal nečitelný. „Ve skutečnosti tělo ani neuvidíte," vysvětloval. „Pro účely identifikace má soudní lékař připravenou videokazetu. Pro příbuzné je to milosrdnější."

Nejspíš si myslí, že představa márnice a pohled na otcovo mrtvé tělo by na ni mohlo účinkovat stejně jako vedro a vlhkost. „Jsem zdravotní sestra," slyšela svůj vlastní hlas. „Pohled na mrtvolu mě pravděpodobně nerozhází, ale přesto…" Přesto uvítala, že ji uvidí na videozáznamu.

Znovu jí položil ruku na paži a chápavým gestem jí sevřel loket. „Každopádně bude lepší, když to budeme mít z krku."

7

Soudní lékař, doktor Pargannas, vsunul kazetu do videorekordéru. Zatímco se Karen dívala na malou televizní obrazovku, Marc se díval na Karen. Nebyl to nepříjemný pohled; ostře řezaný profil měla dokonale ženský. Při pohledu z boku se její ústa zdála něžná a rozechvělá. Opřel se v židli a prohlížel si ji přimhouřenýma očima. Zkoumal ji tak upřeně, jako by byla hlavní podezřelou z vraždy.

Doktor Pargannas k ní tiše promlouval. Marc dobře znal předepsaný postup při jednání s pozůstalými a neobtěžoval se poslouchat. Někdy bylo nutné otřesené příbuzné na podívanou patřičně připravit a dodat jim odvahu. Slečna Whitlawová narovnala ramena a oním nevzrušeným, klidným hlasem oznámila: „Můžete začít.“

Tahle holka není žádná křehotinka, pomyslel si Marc a pokrčil rameny. Její povolání vyžaduje klidnou hlavu. Vsadil by se, že na pohotovosti je učiněný klenot, zapochyboval však o úrovni jejího jednání s nemocnými. Jako pacient se ocitl v nemocnici dvakrát a v obou případech šlo o pracovní úraz. Tehdy dospěl k závěru, že nemocniční zákony patrně vyžadují, aby v každé směně, na každém oddělení byla nejméně jedna sestra bezcitná mrcha. Slečna Whitlawová možná není mrcha, uvažoval, ale zatím neprojevila ani náznak srdečnosti. Rozhodně bych od ní nechtěl dostat injekci.

Přesto nemohl popřít, že ho svýma svůdnýma tmavýma očima a ošidně něžnými rtíky dokázala vzrušit. Uvědomil si, že se jí neměl dotýkat, ale přece ji nemohl nechat spadnout na zem jako špalek. A tak ji objal, dovolil, aby se o něj opřela, přitom se rukama dotýkal jejího vláčného těla, cítil dráždivě pižmovou vůni její pokožky – a zatoužil po ní. Netušil, zda pod svou neporušenou fasádou skrývá vůbec nějakou vášeň, ale

každopádně ji chtěl dostat do postele a přijít té záhadě na kloub.

Přestaň myslet na sex a koukej se věnovat práci, Chastaine, okřikl se v duchu. Márnice není vhodné místo pro erotické představy. A mimoto mu při podobných myšlenkách začínaly být těsné kalhoty v klíně.

Doktor Pargannas pustil videokazetu a obrazovku zaplnil voskově bledý obličej.

Kdyby Marc slečnu Whitlawovou tak bedlivě nepozoroval, následná reakce by mu unikla. Všiml si, že Karen sebou téměř neznatelně trhla a půvabné ruce zkroutila v klíně. „Ano, to je můj otec," řekla s bohorovným klidem, klouby prstů jí však nepřirozeně zbělely.

Marc zvedl oči z rukou, které prozradily její vnitřní boj, ke klidné tváři. Šok měl účinek prudkého políčku. Veškeré podrobnosti do sebe náhle zapadaly. Kristepane, jak mi to mohlo uniknout? žasl v duchu. Připadal si jako idiot, protože si jejího rozpoložení nevšiml hned zpočátku. Upřel na Karen pronikavý pohled.

Situace ji zasáhla mnohem intenzivněji, než jak hodlala připustit. Už v kanceláři si všiml, že pokaždé, když ji něco vyvedlo z rovnováhy, rychle se vzpamatovala, narovnala ramena a zvedla bradu. Pochopil, že nerada ztrácí vládu nad svými emocemi a rozhodně se jí příčí dát najevo slabost před cizími lidmi. Z ničeho nic mu svitlo, že její postoj nemá nic společného s bezcitností.

Právě naopak. Možná je až příliš citlivá. Pohledem znovu sklouzl na její ruce s křečovitě propletenými prsty, jimiž doslova svírala samu sebe jako v kleštích. Je možné, že se naučila vzdorovat vypjatým situacím zdánlivě nezúčastněným postojem a držela si lidi od těla, aby si nepošramotila city. Blesklo mu myslí, že je určitě nesmírně osamělá a ochromená zármutkem, ale v určitém životním období se naučila skrývat se za maskou lhostejnosti. Možná právě v době, kdy její otec opustil svou ženu a dceru. Děti se navenek tváří otrle, ačkoli jsou ve skutečnosti vyděšené.

Jestli si její chování správně vyložil, v tuhle chvíli se snažila zachovat klid, ale o samotě si vypláče oči.

A to není dobře, mudroval. Ženská se občas někomu potřebuje vyplakat na rameni, v tomto případě na rameni nějakému chlapovi. Totiž na *mém* rameni, upřesnil svou úvahu.

Jeho neurčitá sexuální touha najednou přerostla v cosi konkrétnějšího a naléhavějšího a tentokrát se ani nepokoušel své pocity sám sobě rozmluvit.

Marc o sobě věděl, že je bez nadsázky zatraceně dobrý policajt. Živil se sbíráním útržků informací, které pak poskládal k sobě, a vytvářel z nich celkový obrázek. Jeho instinkty ho obvykle vedly správným směrem, v tomto případě se však nechal zmást několika mylnými představami. Věděl, že slečně Whitlawové jeho počáteční nepřátelský postoj neunikl. Usuzoval-li správně, byla Karen tak vnímavá, že s ní jeho chování muselo pořádně otřást. Reagovala tedy zcela příznačně a ještě víc se stáhla do sebe. Aby si získal její důvěru – a přesně o to bude usilovat –, musí překonat nejen její obvyklou ostražitost, ale navíc i obrannou reakci, kterou se obrnila proti jeho chybnému úsudku a počáteční strohosti.

Toužil po ní. A touha se stupňovala s každým jeho pohledem, s každým Kareniným nadechnutím. Cesta k úspěchu však nebude snadná. Aby slečnu Whitlawovou dostal, musí zapojit veškeré své umění. Byla plachá a vzhledem k příkladu svého otce pravděpodobně mužům příliš nedůvěřovala. Neexistovala však žena, kterou Marc chtěl a kterou by nedostal, a nehodlal připustit, aby slečna Karen Whitlawová byla v tomto směru výjimkou.

V jednání se ženami měl Marc dvě nesporné výhody. V první řadě respektoval vlastnosti, jimiž se ženy lišily od mužů. Kdykoli s některou navázal známost, dal si velkou práci, aby zjistil, co dotyčné dělá dobře. Případ od případu se potřeby žen měnily, ale většinou každá toužila po pozornosti a zájmu, které by svědčily o tom, že o ni Marc stojí a záleží mu na ní. Pro ženu byl ochoten udělat cokoli. Jak prosté! Během vztahu věnoval každé svou důvěru, naučil se znát její nálady a vrtochy a zahrnoval ji pozorností – stručně řečeno ji rozmazloval. A rozmazloval s láskou, protože ho těšil pohled na ženu zářící štěstím.

Vzhledem k tomu, co Karen prožila, potřebovala rozmazlování jako sůl. Okolnosti ji přinutily hrát si na drsného vojáčka, ale teď si zaslouží vydechnout a nechat se pro změnu někým hýčkat. A Marc byl pro tenhle úkol jako stvořený.

Markovou druhou velkou výhodou byla bezohlednost a vytrvalost.

Bude však muset jednat rychle, protože Karen se v New Orleansu dlouho nezdrží, rozhodně ne déle než pouhých několik dní. Nezbýval mu tedy čas na neuspěchané svádění, maskované večeřemi a tancem, které by se táhlo několik týdnů. Karen se musela vrátit domů a ke své práci, a pokud Marc nevyloží karty do jejího odjezdu, ona nebude mít na pokračování jejich vztahu zájem.

Nepochyboval, že mezi nimi k něčemu dojde. Věděl to s naprostou jistotou. Až doposud nebyl o ničem tak skálopevně přesvědčený. Sok, který před chvílí zažil, zasáhl každičkou buňku v jeho těle a pronikl mu do morku kostí. Z ničeho nic se ho zmocnil nepochopitelný neklid, neboť usilovat o nějakou ženu mu ještě nikdy nepřipadalo tak důležité, tak *bezpodmínečně nutné.*

Ještě nevěděl, jak spolu budou na vzdálenost Ohio – Louisiana řešit detaily, ale na podobné úvahy byl ještě čas. Ted bylo jeho prvořadým úkolem uplatnit svůj nárok, a proto si nutně musel získat její důvěru.

Umínil si, že s tím začne hned. Odpoutal pohled od jejích rukou k vyrovnanému výrazu v obličeji a pak jej upřel na televizní obrazovku. I přesto, že neomylně určila otcovu totožnost, doktor Pargannas Karen puntičkářsky předváděl tetování „Semper fidem“ a další identifikační znaky, snad aby se ujistil, že své prohlášení neuspěchala – anebo proto, že Marc se myšlenkami toulal jinde a sezení zavčasu nerozpustil. V duchu zaklel; měl Pargannase zarazit v okamžiku, kdy promluvila.

„Děkujeme, doktore,“ řekl rychle. Jednu ruku položil na opěradlo její židle, druhou se opřel o desku stolu, čímž Karen fakticky objal, aniž se jí dotkl. Viděl, jak nepatrně ztuhla v instinktivní reakci na jeho sotva patrné majetnické gesto, byla však příliš vyčerpaná, aby jeho chování vědomě pochopila.

Zvedla k němu tmavé melancholické oči. Jakmile se setkaly s jeho pohledem, rychle je odvrátila, ale Marc v nich přesto stačil zahlédnout úlevu.

Mistrně ji skryla a podařilo se jí přemístit tak, aby sklouzla ze židle stranou od něho, vstala a bryskně řekla: „Co mám udělat teď?“

„Podepsat pár formulářů, abychom vám mohli vydat tělo,“ odpověděl doktor Pargannas. Zamrkal, když si všiml Markova přísného pohledu, a opravil se. „Tedy… ostatky vašeho otce.“ Doktor vypadal zmateně; kdyby pozůstalá projevila viditelné rozrušení, ohleduplnost by chápal, ale v případě téhle věcné ženy ji považoval za zbytečnou.

Karen vstala a Marc se napřímil. Všiml si jejích strnulých ramen a tiše řekl: „Zatelefonuji do pohřební služby a pak vás vezmu na prohlídku několika menších hřbitovů, abyste si vybrala místo – pokud o to ovšem stojíte.“

„Ano, děkuju,“ pospíšila si.

„Prima. Nejdřív vyřídíme nezbytné formality. Doktore?“ Sakra, ty její tmavé oči na mě zatraceně dotírají, pomyslel si.

Jejich pohled mu doslova zauzloval útroby. Chtěl ji obejmout, přitisknout ji k sobě, aby věděla, že není v té šlamastyce sama, ale na podobné důvěrné gesto bylo ještě brzy a tak bezostyšný manévr by ji vyděsil. Dokud se v jeho přítomnosti nebude cítit uvolněně, musí se chovat rezervovaně.

Místo toho jí aspoň položil ruku do oblasti kříže. Skrz tenkou látku cítil teplo její pokožky a věděl, že dotek jeho horké dlaně na tak citlivém místě Karen poskytne útěchu. Za normálních okolností by nejspíš uskočila a zpražila by ho dotčeným pohledem, okolnosti však nebyly zdaleka normální. Byla unavená, umučená vedrem a prodělávala peklo. Usoudil, že samým napětím dotek jeho ruky snad ani nezaznamenala, ale možná jí jeho přítomnost a pomoc aspoň poskytla úlevu.

Doktor Pargannas na detektiva zmateně civěl. „Hmm? „Aha… samozřejmě. Odveďte slečnu Whitlawovou ke mně do kanceláře. Přijdu za okamžik. Má někdo z vás chuť na kafe?“

Marc cítil, jak se Karen při té představě zachvěla. „Dojdu pro něco studeného do automatu,“ řekl a tlačil ji před sebou ze zasedací místnosti a přes chodbu do těsné kanceláře.

O půl hodiny později ji doprovázel k autu. Druhá ledová limonáda ji už podruhé uklidnila, ale účinky cukru nepotrvají dlouho; Karen se musí najíst. Marc se na chvíli zamyslel. Neuspěchaná večeře v klimatizované restauraci by samozřejmě byla lepší, ale Karen by ten nápad nejspíš zavrhla. Nejenže by jí zdržení připadalo nepřípustné, když mají před sebou ještě tolik povinností, ale prostředí by v ní vyvolalo pocit, že ji pozval na rande. Méně blahodárné, ale pro ni pravděpodobně přijatelnější bude výběr nějaké restaurace, kde se podává jídlo „přes ulici." Najíst se mohou za jízdy.

„Neměla byste nic proti malému občerstvení?" zeptal se nenuceně. „Dneska jsem ještě neměl čas na oběd." Byla to lež, ale co na tom? Hlavně když splnila účel.

Po úvaze shledal, že má vztek sám na sebe, protože přehlédl jasné signály, když vešla do jeho kanceláře. Vypětí ji proměnilo v křehkou nádobu, která se každou chvíli mohla rozbít. Karen se držela nad vodou jen díky vlastní sebekázni. Nejraději by si nakopal do zadku. Obvykle uměl lidi odhadnout líp.

„Občerstvení?" opakovala, jako by o významu toho výrazu měla jen mlhavé tušení. Pak se viditelně otřásla a řekla: „Jistě. Souhlasím."

„Koupím něco v bufetu. Co máte ráda? Mexickou kuchyni, smažené kuře, fazole s rýží, pizzu…"

„Třeba mexickou kuchyni," odpověděla, protože ji jmenoval jako první.

Policajti znají všechny restaurace ve městě. Marc zajel k mrňavému, zchátralému stavení, kde se kdysi rožnilo maso. Uvnitř nebyly ani stoly pro hosty a pokrmy se platily u okénka, kterým majitel podal Markovi burrito a enčaládu. Brzy pokračovali v jízdě a Marc sledoval, jak po několika váhavých soustech stoupá Karen červeň do tváří.

„Jak dlouho pojedeme?" zeptala se.

„Když bude silný provoz, asi půl hodiny." Koutky úst mu zvlnil mírný úsměv. „Mohl bych zapnout sirénu, ale snažím se ji používat jen v nejnutnějších případech. Třeba když mám hlad nebo si potřebuju ulevit."

Karen vytryskl z hrdla tlumený smích. Zakryla si ústa rukou a zamrkala, jako by nevěřila, že opravdu utrousil vtip a ona se pro všechny případy zasmála. Velké tmavé oči měla údivem vykulené jako sova.

Už kvůli jejím očím si troufl trochu víc. „Všimněte si, že z úcty k vám jsem zvolil mírnější výrazové prostředky, místo abych bez obalu řekl ‚když se potřebuju vyčurat.'"

Znovu se zasmála a zatvářila se stejně vylekaně jako poprvé. „Hm… všimla jsem si," vypravila ze sebe. „To je od vás milé."

Marc potlačil spokojený úsměv. Tohle nevinné vtipkování spolehlivě posunulo jejich vztah od přísně služebního k lehce osobnímu a částečně zbavilo Karen napětí. Měla by se uvolnit, napadlo Marka. A podle toho, jak vypadá, se potřebovala pořádně vyspat. Když dojedla, vzal od ní papírový sáček a přitom se letmo dotkl jejích prstů. Sáček nacpal do tašky, kam předtím odložil i svůj. „Co kdybyste si sklopila sedadlo a zavřela oči, než budeme na místě?"

„Obávám se, že když zavřu oči, okamžitě usnu." Sledovala provoz na ulici. „Sloužím noční, takže…,"

Zarazila se a Marc větu dokončil, „…takže jste spala jen pár hodin, když jsem vám zavolal." Nedostatek spánku vysvětloval její nezměrnou únavu.

„Po návratu domů jsem se vám pokoušela zavolat, ale bylo příliš brzy na to, abych vás zastihla v práci."

„Copak se neozvala záznamová služba?"

Zavrtěla hlavou. „Ne. A to jsem nechala telefon vyzvánět dost dlouho."

Polohlasně zaklel, sáhl po mobilním telefonu a palcem vymačkal několik číslic. Karen ho znepokojeně pozorovala; často se setkávala s pacienty, kteří na telefonování během jízdy doplatili, protože rozhovor odvedl jejich pozornost od řízení vozidla. Detektiv Chastain sledoval provoz na silnici a levou rukou bezpečně držel volant. Byl zkušený řidič. Řídil tak plynule, že si ani nevšimla, jak rychle ujíždějí.

Palcem stiskl nějaké tlačítko a přerušil spojení. „Služba nefunguje. Omlouvám se. Až se vrátíme, prověřím to. Detektiv

si nemůže dovolit, aby nebyl k dosažení. Zatím se prospěte, jestli chcete. Probudím vás, až budeme na místě.“

Chtěla něco namítnout, ale únava jí v tom zabránila a vidina odpočinku byla nesmírně lákavá. Položila hlavu na opěrku a zavřela oči před podvečerním sluncem, které se jí propalovalo čelním sklem přímo do tváře. Chladný vzduch, proudící z ventilačních otvorů, jí omýval zápěstí a hrdlo a Karen cítila, jak její svalstvo opouští napětí.

Spánek se jí vyhýbal, ale i přesto byl odpočinek příjemný. Ačkoli se předem obrnila proti průběhu identifikace, nečekala, že formalita bude tak nepříjemná. Roky odloučení, zrady a nesplněných slibů ji měly vybavit patřičnou dávkou citové lhostejnosti – jako při potvrzování totožnosti řekněme některého ze svých sousedů. Skutečnost však byla jiná.

I když Dextera neviděla hezkých pár let, poznala ho okamžitě a bez stínu pochybnosti. Vlasy byly prokvetlé šedinami, ale vrásky v obličeji vyhladila smrt. S podobným jevem se při svém povolání už setkala; jako by poslední okamžiky smazaly některé z rysů, které do pokožky vtiskl život, a propůjčily smrti pokojnou tvář. Přeražený nos se nezměnil, pořád se mírně skláněl doprava. Rozeznala otcovu dlouhou a úzkou bradu a rovnou linii obočí. Na svém místě byly i hluboko vsazené oči a vysedlé lícní kosti, které zdědila spolu se špičatými prsty.

Přibyla jen úhledná rána uprostřed čela.

Snažila se ji posuzovat z klinického hlediska, ale v nitru se jí cosi vzpříčilo. Chtěla vyskočit ze židle, utéct z místnosti a ocitnout se jinde, prostě kdekoli. Místo toho však jen sevřela ruce tak křečovitě, až si zarývala nehty do dlaní, a přiměla se k vyrovnané odpovědi. Doufala, že po identifikaci úřední výkon skončí, ale doktor videozáznam nezastavil a popisoval obrázky lhostejným, monotónním hlasem.

Naštěstí ho detektiv Chastain zarazil. Film jistě netrval déle než několik minut, ale Karen připadalo, že se odvíjel celou věčnost. Bez hnutí seděla na židli jako přikovaná a nezmohla se na slovo, dokud Chastain zlé zaklínadlo nezrušil. Omámená náhlou úlevou se o něj opřela; neuvědomila si, že se naklání, ale najednou se jeho obličej ocitl blízko ní a jeho roztažené

paže byly připraveny ji zachytit, kdyby se začala kácet ze židle. Poté, co málem omdlela v jeho kanceláři, očividně nechtěl nic riskovat. V rozpacích vstala, aby mu dokázala, že je úplně v pořádku.

Nejspíš ho ale nepřesvědčila, protože do ní nalil další sladkou limonádu. Přemítala, jestli ho předtím naprosto špatně odhadla a zda vinou duševního rozpoložení nehledala antipatie, které ve skutečnosti neexistovaly. Teď se k ní Chastain choval jako dokonalý džentlmen. Karen usoudila, že pokud vůči ní pociťuje nelibost, pak ji skvěle tají. Byla však tak unavená, že jí na detektivově mínění nezáleželo. Potřebovala se najíst a potřebovala se vyspat. Zítra, až uspokojí obě potřeby, se zase postaví na vlastní nohy. Teď však Chastainovu pomoc a oporu vítala.

Karen připadalo naprosto správné, aby Dextera prozatím pohřbila v okolí New Orleansu, dokud po návratu domů nezajistí převoz jeho ostatků. Byla přesvědčena, že do té doby by se tělo dalo nějakým způsobem konzervovat, ale nehledě na Dexterovy mnohé chyby, byl její otec člověk, muž a manžel, a ne pouhý kus neživé hmoty. Zasloužil si řádný pohřební obřad a nad jeho ostatky by měly být proneseny modlitby.

Cítila, jak ji zaplavila úleva, a věděla, že se zachovala správně.

Praskot v detektivově rádiu ji vytrhl z mrákotného snění, oči však nechala zavřené. Chastain hovořil tlumeně do vysílačky a Karen připadalo, jako by jeho hlas slyšela zase poprvé. Uvědomila si, že když se na detektiva dívá, jeho hlas téměř nevnímá; Chastain byl fyzicky velmi podmanivý muž, nikoli však pouze svým vzhledem jako spíše působivostí osobnosti. Svou energii dokonale ovládal, ale vyzařovala mu z přimhouřených, jasných očí.

Jeho hlas ji obtékal jako tmavý med. Nevnímala význam slov, pouze melodii a barvu. Měkce protahované samohlásky zněly konejšivě, jako by na všechno bylo dost času. Způsob, jakým vyslovil „kde," přidal slovu jednu, možná dvě slabiky. Jestli je při milování stejně neuspěchaný jako při mluvení, pak je jistě… Sexuální představa ji ohromila a Karen prudce otevřela oči. Neodvažovala se na něj pohlédnout, i když si

najednou naléhavě uvědomovala, že od ní sedí necelého půl metru daleko.

Tváře jí polilo horko. Jak ji, proboha, mohla podobná myšlenka v téhle situaci vůbec napadnout? Neměla ve zvyku přemítat o sexuálních zkušenostech mužů. Neměla ve zvyku přemítat o mužích. Tečka. Odjakživa považovala sexuální otevřenost za pošetilost, která s sebou v současné době nese mnohá rizika. Nikdy s nikým vážně nechodila a od Jeanettiny smrti se nestýkala s žádným mužem.

Po pravdě se vždycky bránila citové závislosti na muži, protože žádnému z nich nedůvěřovala. Bála se, že by mohla náklonnost investovat stejně slepě jako její matka. Karen nehodlala promrhat svůj život oddanou lásku k muži, který by její city neopětoval. A tak pro jistotu žádného muže nemilovala.

Připadala si jako idiot a měla na sebe vztek. *Věděla*, že všichni muži nejsou stejní. Její otec rodinu opustil, ale znala věrné a spolehlivé muže, kteří své manželky a děti milovali. V citové rovině se však nepřenesla přes mlčenlivý strach a beznaděj svého dětství. Teprve včera… ne, dneska ráno – Bože, dnešní den se neuvěřitelně vlekl, a to ještě zdaleka nekončí – se rozhodla, že nedopustí, aby jí minulost zasahovala do přítomnosti. Chystala se provést změny ve svém bytě i ve svém povolání. Změny se však netýkaly vztahů s muži.

Jak mohla být tak zabedněná? Copak si toho dřív nevšimla? Jen kvůli otcovu ničemnému příkladu si přece nebude odpírat manželství a rodinu! Až bude mít tohle za sebou a vrátí se domů, začne reagovat na pozvání, která čas od času dostávala. Zná pár příjemných mužů a je nejvyšší čas poskytnout některému z nich možnost, aby se pro ni stal něčím víc než jen příležitostným kamarádem.

Po úvaze ji potěšilo, že ji v souvislosti s detektivem Chastainem napadla taková erotická myšlenka, protože vlastně vyvolala onen záchvat sebezpytování. A v posteli to nejspíš opravdu ***umí,*** napadlo ji vzdorovitě. Ať o ní smýšlel jakkoli, vybočil z vyježděných kolejí, aby jí zametl cestu. Jedna z jejích kamarádek z chirurgie, Piper Lloydová, tvrdila, že podle toho, jak se chlap staví ke své práci, se dá poznat, jestli je, či není

dobrý milenec. Někteří doktoři – vlastně většina doktorů – si o sobě myslí, že jsou pro ženskou hotový poklad, ale podle Pipeřiny teorie se chovají povýšeně a mají věčně naspěch. Nevěnují-li se náležitě pacientovi, pravděpodobně budou zanedbávat i svou milenku.

Piper by se detektiv líbil, pomyslela si Karen ospale. Její přítelkyně už by na něj dělala oči a pohazovala černými kudrnami, jenomže Piper byla ostřílená veteránka z mnoha milostných bitev. Se sexem nespěchala, ale nerozpakovala se jít za tím, co si umanula.

Karen do Pipeřiny roty nepatřila. Už jen příležitostná schůzka, kterou by muži dala naději, pro ni znamenala významný krok.

„Jste ženatý?“ Vytřeštila oči, když slyšela, jak jí otázka vylétla z úst. Nic takového říkat nechtěla; vlastně nechtěla říkat vůbec nic, protože jí nesmírně vyhovovalo, že může jen tak sedět a mít zavřené oči. Místo, aby se podívala na Chastaina, sledovala míjející krajinu, v níž po výjezdu z města McDonaldovy hamburgery uvolnily prostor stromům a trávě.

„Ne. A nikdy jsem ženatý nebyl,“ odpověděl nenuceným tónem, který Karen překvapil. „A co vy?“

„Ne… nejsem vdaná.“ Už už se chystala obšírně vysvětlovat, že je velmi zaneprázdněná, ale rozhodla se, že odpověď nebude rozvíjet. Nejsem velmi zaneprázdněná, ale velmi unavená, opravila se v duchu.

„Máte vážnou známost?“

Na hrubý pytel hrubá záplata, pomyslela si. „Ne.“

„Já jsem byl kdysi s jednou dívkou zasnoubený, ale nakonec jsme si to rozmysleli.“ Vrhl po ní významný pohled. „Policajti mají nejvyšší rozvodovost v zemi. Málokterá ženská snese pomyšlení, že ráno při loučení líbá svého manžela možná naposled.“

Karen mlaskla jazykem. Ta představa ji pobavila, místo aby v ní vyvolala soucit. „To je poněkud povrchní úvaha,“ usoudila. „Jen si představte, že by mě měla rozházet taková maličkost.“

Obličej mu rozjasnil letmý úsměv. Detektiv Chastain se tvářil přesně tak, jak Karen od typického policajta očekávala:

mírně zdrženlivě a jednoznačně cynicky. Krátký vojenský sestřih mu navíc dodával vzhled tvrdého chlapíka, takže jiskřička pobavení ho oživila jako oslnivý blesk zamračenou oblohu.

„Ožeňte se s policistkou," navrhla.

Něco nesrozumitelně zavrčel a zapnul levý blinkr. Před křižovatkou zpomalil a odbočil na vedlejší silnici. „Jasně. A vy se provdejte za doktora nebo za zdravotníka."

Karen se ušklíbla. Někteří lidé si našli životního partnera ve své vlastní profesi a manželství jim klapalo, ale Karen si chtěla od nemocnice odpočinout. Během služby se svému povolání věnovala naplno a práce ji nesmírně bavila, ale pracovní problémy nechtěla směšovat s osobním životem.

„Jakou máte specializaci?"

V duchu uznale kývla. Pan detektiv ví, že i v ošetřovatelství existují různé obory. „Dělám v nemocnici na chirurgii, ale uvažovala jsem o dalším studiu. Chtěla bych získat diplom a přejít na poúrazové oddělení."

Jakmile rozhodnutí vyslovila nahlas, jako by je stvrdila. Náhle věděla, že svůj záměr uskuteční.

Zvedl obočí. „Naznačujete, že byste kvůli pozici v přední linii vzdala práci v kanceláři?"

„Vždyť vy bojujete také v přední linii," zdůraznila. „Ostatně, chci se naučit něco nového a být tam, kde se něco děje." Odhrnula si pramen vlasů za ucho a napůl se k Markovi otočila. Její normálně vážný výraz rozzářilo zanícení. „Chci poznat poslední metody, nejnovější léky a zákroky. Nechci jen převazovat pacienty. Chci jim přikládat tlakové obvazy, které zastaví krvácení." Nevěděla, proč něco takového říká prakticky neznámému člověku, ale Chastain vyzařoval něco, co jí rozvázalo jazyk. Možná to bylo tím, že o její práci projevil zájem, možná jen využila příležitost, aby mohla na chvíli zapomenout na Dextera. A třeba byla jen zpitomělá únavou nebo měla špičku po všech těch přeslazených limonádách, které do ní Chastain nalil.

Zastavil na malém parkovišti vedle venkovského kostela, vylidněného a podřimujícího v prudkém podvečerním žáru. Stranou, ve stínu sukovitých větví stoletých dubů viržinských,

se choulil starostlivě udržovaný hřbitůvek. Karen pohlédla na hroby a znovu se jí stáhly útroby. Na pár minut se jí podařilo pustit nepříjemnou povinnost z hlavy, ale oddechový čas skončil. Narovnala ramena a vystoupila z auta.

„Za okamžik se nás někdo ujme," řekl Chastain, nasadil si sluneční brýle a zamířil s Karen ke hřbitovu. „Jestli se vám to tady zalíbí, můžete vyřídit formality ještě dnes odpoledne."

Nasála do plic hutný, těžký vzduch, který jako by byl ochuzený o kyslík. Koupala se v potu a zatoužila po další ledové limonádě, s cukrem, nebo bez. Snad i kuřata se pečou při nižší teplotě, než je tahle, napadlo ji. Já osobně už jsem napůl uvařená.

Chastainova ruka, žhavá jako značkovací železo, jí znovu spočinula na zádech. To se mi jen zdá, pomyslela si s pohledem upřeným na chomáčovité klubko tillandsií, které splývaly ze stromů a pohupovaly se v neexistujícím vánku. Ještě dnes ráno spala Karen ve své útulné klimatizované ložnici. Teď se škvaří ve vlastní šťávě v New Orleansu a vybírá místo pro hrob, v němž spočine otec, kterého neviděla několik let, dokud jí soudní lékař nepromítl na videu jeho tělo ležící na pitevním stole. Přitom ji hlídá drsňácký policajt, který ji nesnáší, ale který jí z jakýchsi nepochopitelných osobních důvodů nabídl pomoc.

Ne, nebyla to pravda. Byla to noční můra, ale jako všechny sny, i noční můry jednou skončí.

Langley, Virginia

Franklin Vinay, velitel operačního štábu, jako obvykle pracoval přesčas. S oblibou sedával za svým stolem, když ostatní odešli domů. Tou dobou přestal vyzvánět telefon a požadavky na pracovní tempo se staly mírnějšími. Pak teprve se začal propracovávat stohem papírů, které se mu dennodenně nakupovaly na stole, a snažil se aspoň o krok předstihnout nepřítele státu – ať už jím byl kdokoli.

V dobách studené války byla práce snadnější; situace jako z učebnic a nepřítel měl jméno. Vinay se obával, že rozdělený bývalý Sovětský svaz představuje mnohem větší nebezpečí v současné době, kdy u kormidel jednotlivých republik stáli

nezkušení lodivodové. I Čína mu naháněla strach, ale současné ministerstvo zajímal spíše snadný výdělek než obrana státu. Skoro každý analfabet si při troše zvídavosti uměl vyrobit bombu, takzvaní američtí spojenci vesele prodávali zbraně a vojenskou technologii každému, kdo sehnal prostředky, a bojeschopnost americké armády dosahovala v dlouholetém průměru zatím nejhorší úrovně. Současná situace byla skvělým receptem na katastrofu a Vinay trávil nekonečné hodiny za pracovním stolem a snažil se zabránit, aby lektvar nepřekypěl.

Z úvah ho vytrhlo tiché zaklepání na dveře. Vzdychl a sklapl spis, který pročítal. „Vstupte."

Čekal, že dveře otevře nejmladší člen štábu, který se také zdržel po pracovní době, ale místo něho nakoukla dovnitř známá tvář. „Napadlo mě, že budeš ještě tady," řekl Jess McPherson, vešel do pracovny a zavřel za sebou dveře. „Mám špatné zprávy."

Jess a velitel operačního štábu se znali tak dlouho, že při vzájemném styku odkládali společenské formality. Viney znal výraz v Jessově obličeji a sevřel se mu žaludek. „Co se stalo?"

„Rick Medina je mrtev. Jeho tělo se našlo ve státě Mississippi." McPherson složil své dlouhé, štíhlé tělo na židli.

„Do prdele." Z Vineyho hlasu zaznívalo hluboký zármutek. Rick Medina byl legendou v kruzích CIA, ale v prvé řadě to byl důvěrný přítel. Ze staré gardy nezbyl skoro nikdo; posledních několik let se všichni zbláznili do techniky a zapomněli, že ani nejdokonalejší družice a nejmodernější počítač nenahradí základní prvek, totiž člověka. Duší každého rozhodnutí, které kdy Vinay vydal, byla jednotka zvaná Lidský mozek. „Jak se to stalo? Byl v akci?"

Doufal, že ne. Rick nepatřil ke stálým zaměstnancům CIA. Byl smluvní agent, což znamenalo, že obvykle poskytoval své služby i jinému zákazníkovi, to jest jiné zemi. U něho si byl Viney jistý, že žádná z Rickových ostatních operací neohrožovala bezpečnost Spojených států. Za ostatní agenty by ruku do ohně nedal, ale Rick Medina byl stručně řečeno vlastenec – kromě dalších významných osobních charakteristik.

„Nedělal pro nás," odpověděl McPherson. „Doneslo se ke mně, že vyřizoval soukromou věc. Místní policie klasifikovala případ jako krádež s následnou vraždou, ale nevěřím, že by se Rick nechal překvapit nějakým drobným zlodějíčkem s dvaadvacítkou."

„Říkáš, že ho dostali dvaadvacítkou?"

„Tak to stojí v policejním hlášení. Dostal dvě rány do srdce. Objevili ho dva kluci v autě za křovím v opuštěném kamenolomu. Na sedadle vedle Ricka ležela jeho peněženka. Pochopitelně prázdná. Údajní zloději mu vzali kreditní karty i hotovost."

„To vyhovuje účelu identifikace." Vinay se kousl do rtu. „Smrdí to."

„Jo. Máš pravdu. Něco mi na tom nesedí, ale jak jsem řekl, nedělal pro nás a nemám ponětí, na čem v poslední době pracoval. Zatím se musíme spokojit s tím, že měl zatracenou smůlu a nějakej zlodějíček se náhodou trefil."

„Co Rickova zbraň? Našla se?"

McPherson zavrtěl hlavou. Vinay nečekal kladnou odpověď. Žádný pouliční vandrák by nenechal ležet na zemi tak drahou pistoli, jakou u sebe nosil Rick Medina. Majitele nelze vypátrat ani podle výrobního čísla, protože Rick nebyl žádný nováček a postaral se, aby ho s žádnou zbraní nemohla policie spojovat.

„Kde je John?" zeptal se McPherson tiše. „Má povinnosti."

„Řekneš mu to, nebo ho necháš v akci?" Každý úkol, na kterém John Medina pracoval, byl samozřejmě důležitý.

„Řeknu mu to. Spoléhám na jeho úsudek." Zprávu o smrti Johnova otce by si nechal pro sebe jen hlupák.

„Vyřiď mu, aby mi zavolal," požádal McPherson a vstal.

Vinay upřel na svého přítele pátravý pohled. „Jessi? Víš něco, cos mi neřekl?"

„Ne, ale John by mohl něco vědět. A jestli půjde po tom parchantovi, co Ricka dostal, budu pokládat za čest, když budu schopen mu pomoct."

8

Karen spala tak tvrdě, že když se následující ráno probudila, připadala si těžkopádná a tupá a nedokázala se pohnout. V očích jí řezalo a měla vlhký polštář. Nejasně se rozpomněla, že v noci plakala. Dokonce několikrát, když se probudila, ochromena zoufalstvím a ztrátou.

Konečně se přiměla vstát z postele a protáhla se; ve svalech cítila strnulost a procitala jen neochotně. Roztáhla závěsy a vyhlédla do oslnivě zářivého dne. Na oknech doslova cítila tlak rozžhaveného vzduchu. V duchu blahořečila klimatizaci hotelu Marriott, odvlekla se do koupelny a stoupla si pod sprchu. Chvíli se nechala zkrápět chladnou vodu, která rozehnala mlhu, jež jí dosud obestírala mozek.

Zrovna dokončila vysoušení vlasů, když zaslechla, jak zvoní telefon. Natáhla si župan a vyběhla z koupelny. „Prosím?“

„Dobrý den.“ Vlídný, hluboký hlas okamžitě prozradil volajícího. „Doufám, že jsem vás neprobudil.“

„Dobrý den, detektive. Ne, už jsem vzhůru. Zrovna jsem vyšla z koupelny.“ Karen se natočila a pohlédla na digitální displej budíku s rádiem na nočním stolku. Zamrkala, ale číslice se nezměnily: 10:23. „Nechce se mi věřit, že jsem spala tak dlouho,“ vyhrkla užasle. „Je opravdu skoro půl jedenácté?“

Zasmál se. Smích zněl tak srdečně, až Karen příjemně zatrnulo v žaludku. „Ano, prosím. Včera jste byla strašně unavená, a tak mě napadlo, že si nejspíš přispíte. Dřív jsem vás nechtěl rušit. Měl bych vám vrátit svršky vašeho otce, jestli na to dneska máte náladu. Pokud ne, může to počkat.“

Tím měl na mysli, že to může počkat do následujícího dne, ale uvědomila si, že na zítřek je naplánovaný pohřeb. Nebyla si jistá, zda by tolik utrpení zvládla v jediném dni. „Raději ne. Jen co se najím, zajdu za vámi.“

„Kdybych musel nečekaně odjet, ozvu se, abych vám ušetřil cestu na stanici.“

„Dobrá,“ přitakala. Když zavěsila, zatelefonovala na pokojovou službu a objednala si jídlo. Aspoň pro tu chvíli se snažila překonat směsici strachu a nejistoty, která ji tížila v žaludku jako studená ovesná kaše. Dexterův oděv bude jistě chatrný a boty prošlapané, možná i děravé. Příčilo se jí pomyšlení, že byl nedostatečně oblečený a v noci a v dešti neměl kam složit hlavu. Představovala si, že bez odpovědnosti za manželku a dceru vedl bezstarostný tulácký život; nenapadlo ji, že by měl třeba jen ty nejzákladnější životní nároky.

Ta představa ji hluboce zasáhla. Mohl přece žít s rodinou, před níž dal přednost… *čemu vlastně?* Životu bez domova, bez práce, spánku v kartonových krabicích, stravování ve veřejných jídelnách a charitativních organizacích nebo vybírání popelnic. Co když například ukradl v samoobsluze vozík a své poklady v něm převážel po ulicích? Kvůli *čemu* se ke své rodině otočil zády?

Jak vůbec člověk může něco takového udělat? Copak necítil ani špetku sounáležitosti nebo odpovědnosti vůči svým nejbližším? Jak mohl matce tolik ubližovat, a přesto se nestyděl za ní zajít nebo jí jen zatelefonovat, kdykoli cítil potřebu? Pro jakou výjimečnou vlastnost ho Jeanette milovala doslova až do posledního dechu?

„Maminko moje,“ zašeptala Karen, neboť v tom okamžiku zoufale zatoužila po matce, již otcova zrada zasáhla nejcitelněji. Karen otce nestačila pořádně poznat, a proto jeho nepřítomností netrpěla ani tak kvůli sobě jako spíš ze solidárnosti s matkou. Byla ráda, že Jeanette nebyla nucena sledovat videozáznam z pitvy a nemusela teď převzít nicotný majetek svého manžela.

Karen zvolila co nejpohodlnější oděv, volné, pouzdrové šaty broskvové barvy a sandály, a zrovna se dooblékla, když hotelová služba přinesla snídani. Chuť k jídlu se vytratila, ačkoli Karen věděla, že musí do žaludku vpravit aspoň pár soust. Káva byla vařící a neobyčejně silná; po prvním doušku odložila šálek a raději vypila sklenici chlazené minerálky.

Napadlo ji, že když si zmrazí útroby, vedro jí nebude připadat tak úmorné.

Díky Bohu, že Dexter nezmrzl uprostřed zimy, na zasněžené ulici, v děravých botách a s novinovými vycpávkami pod košilí.

Karen se zvedl žaludek. Vytlačila z mysli představu omrzlin na Dexterově těle a odsunula podnos. Rychle si vyčistila zuby, na rty nanesla rtěnku a klíč od pokoje vložila do vnitřní kapsičky na zip, která byla součástí kabelky. „A mohu vyrazit," zašeptala a vyšla z pokoje.

Ulice zaplavilo teplé, ale osvěžující dopoledne. New Orleans byl vyhlášený svými národními restauracemi a ve vzduchu se prolínaly vůně rozmanitých pokrmů: čerstvého pečiva, koření a silné kávy. Kávové aroma ji obklopilo nejsilněji, když procházela kolem kavárny Brennan's, proslulé pestrou nabídkou lákavých snídaní. Zdejší atmosféra se ničím nepodobala tomu, nač byla zvyklá v Columbusu, a Karen si připadala jako v jiném světě. I lidé jí připadali nápadnější, proudili ulicemi ve výstředních šatech a křiklavých barvách, které mají v oblibě cikáni. Když rychlým krokem míjela skupinky turistů a pouličních prodavačů, doléhala k ní směsice jazyků a různé přízvuky. Ve výkladních skříních zahlédla flitrové karnevalové škrabošky a pozlátkové masky harlekýnů zdobené šňůrkami barevných korálků; z jedné výlohy ji pozoroval obrovský panter vyřezaný z jednoho kusu dřeva.

Prostředí New Orleansu Karen pohltilo a pokoušelo se přizpůsobit její tempo obvyklé, neuspěchané chůzi. V rýze mezi ňadry jí stékal čůrek potu, který jí připomněl, že se nesmyslně honí. Všechno může počkat a nic nezmešká, když se na chvíli zastaví a prohlédne si vystavené zboží. Karen však pokušení nepodlehla.

Před sebou, po pravé straně ulice už spatřila policejní stanici, majestátní budovu, která ji k sobě táhla příslibem klimatizace. Věděla, že New Orleans nepostrádá běžné, typicky městské stavby a mnohé si mohla prohlédnout předcházející den během jízdy s detektivem Chastainem do márnice, ale budova osmého okrsku byla zhuštěnou podobou samotného města: lákavá, stylově starodávná, půvabná a zahálčivě hříšná.

Co všechno ty letité zdi asi viděly? dumala. Kolik skandálů a vražd bylo objasněno pod její střechou a jaké vášnivé milostné pletky se uvnitř odehrávaly? Nebylo zvykem spojovat policejní oddělení s milostnými pletkami, ale v New Orleansu a ve Francouzské čtvrti je možné všechno.

Za přepážkou v obrovské vstupní hale seděla jiná policejní úřednice, kdežto lopatky stropních větráků opisovaly v hustém vzduchu kružnice stejně lenivě jako včera. Karen uvedla své jméno a teprve pak mohla projít dál. Při chůzi dlouhou chodbou jí pod nohama vrzaly sešlapané parkety.

Detektiv Chastain právě telefonoval, když vstoupila do jeho těsné, přeplněné kanceláře. Jakmile ji spatřil ve dveřích, vzhlédl a pokynul jí, aby vešla dovnitř.

Srdce jí poskočilo a pak přešlo v rozčilené bubnování. Karen dosedla na židli s rovným opěradlem a rukama sevřela kabelku na klíně. Na stole ležel pytel, obyčejný nákupní pytel z pevného hnědého papíru. Karen se mu snažila vyhnout pohledem. Raději upřela oči na Chastaina a v zoufalství se soustředila na takové malichernosti, jakou byl kontrast mezi zlatými náramkovými hodinkami a jeho opáleným zápěstím nebo krátké tmavé chloupky na předloktí. Měl na sobě jednoduchou bílou košili bez límce a černé kalhoty, tedy nenápadný oděv, ve kterém připomínal spíše tanečního choreografa než policistu, nebýt pouzdra s pistolí připevněného na pravém boku k opasku.

Záměrně dbala, aby neposlouchala rozhovor, ale nedokázala ignorovat Chastainovu vzrůstající netrpělivost. Detektiv se začal mračit a zlostně vraštil tmavé obočí. Pohlédl na Karen a nečekaně vychrlil do telefonu proud výrazů v kreolské francouzštině. Karen byla ráda, že z jeho tirády nerozumí ani slovo, neboť nadávky a klení charakterizoval ve všech jazycích stejný tón a melodie hlasu.

Konečně cosi zavrčel a práskl sluchátkem. Šedé oči zúžil do pouhých škvírek a natočil se i s židlí čelem ke Karen. „Doufám, že neumíte francouzsky.“

„Neumím,“ ujistila ho.

„Znám skoro všechna sprostá slova. Většinou s nimi vystačím.“ Prohrábl si krátce zastřižené vlasy a to náhlé gesto

prozradilo, jak je popuzený. Zhluboka se nadechl a pak pomalu vypustil vzduch z úst. „Dáte si kafe nebo kolu?“

„Děkuji, ale nedám si nic.“ Pokusila se o úsměv. „Před chvílí jsem jedla, takže nehrozí nebezpečí, že bych se vám skácela k nohám. Dneska mě nemusíte nalévat limonádami.“

„Naše heslo zní: ‚Sloužit a chránit,‘ měl jsem tedy tu bohulibou činnost v popisu práce.“ Koutky očí zvlnily vějířky smíchu, které se přelily téměř až k ústům, ale vytratily se, když Chastain ukázal na hnědý papírový pytel. „Normálně bych se tím nezabýval, ale podle vašich včerejších slov jsem pochopil, že… zkrátka, tahle záležitost vás možná zasáhne citelněji, než jste očekávala.“

Strach a nejistota, jež pocítila už dřív, ji tížily v žaludku jako kamení. Klouby prstů, svírajících kabelku, zbělely. „V jakém směru?“ Zachovala klidný hlas, ale působilo jí stále větší obtíže obrnit svůj horní ret proti chvění.

Chvíli mlčel, pak vstal, obešel stůl a usadil se na kraj desky stejně jako předešlý den. „Byly jste si s matkou hodně blízké?“

Dotaz ji vyvedl z míry. „Ano, ovšem. Když od nás otec odešel, byla… úplně zničená. Vystoupil z armády, a tak jí přestali vyplácet pravidelný měsíční příjem. Starala se o mě od malička a žádnou práci vlastně neuměla pořádně. Brala tedy to, co zrovna sehnala: úklid domů, žehlení, obsluhu v bufetu.“

„Taková práce moc nevynáší,“ poznamenal. Ani na okamžik z ní nespustil oči.

„Ne. Dělala najednou třeba na dvou na třech místech, dokud jsem nezačala chodit do práce a nepomohla jí táhnout domácnost. V den, kdy jsem nastoupila do nemocnice, dala výpověď. Celé ty roky nelidsky dřela, a tak jsem logicky byla na řadě já, abych se o ni postarala.“

Chvíli ji mlčky pozoroval nevyzpytatelným pohledem. „Málokdo by sdílel váš názor,“ řekl konečně.

„V tom případě je jen málokdo normální.“ Karen vzplanula zlostí. Udělala by cokoli, aby matce usnadnila život.

Zvedl ruku v chlácholivém gestu. „Máte pravdu, souhlasím s vámi.“

„Proč se ptáte? Co má moje matka společného s otcovými svršky?“

Zaváhal. „Schoval si něco, co pro něj bylo důležité. Ten předmět mohl dát do zastavárny, ale místo toho jej zašil do lemu u nohavice.“

Nechápavě se na něj zadívala a snažila se přijít na to, co, proboha, bylo pro jejího otce důležité; manželka a dcera to rozhodně nebyly.

Detektiv Chastain sáhl za záda a z pytle se svršky Karenina otce vyndal malou hnědou obálku. Otevřel ji a její obsah si vyprázdnil na dlaň. „Muselo to pro něj mít velký význam,“ řekl tiše, dřepl si před Karen a otevřel ruku dlaní nahoru, aby viděla, co drží.

Karen civěla na zlatý prstýnek na detektivově mozolnaté dlani. V první chvíli nedokázala pochopit, co jí vlastně ukazuje, a vzápětí strnula. Její mysl se nějakým způsobem oddělila od těla, jako by se realita náhle posunula do jiné roviny. Na jeho dlani ležel snubní prsten. Její otec si schovával snubní prsten. Pouhá přítomnost prostého zlatého kroužku zpochybnila vše, co se domnívala, že o svém otci ví. „To není fér,“ zašeptala a neměla tím na mysli Chastainovu vnímavost, nýbrž otcovu nečekanou sentimentalitu. Nechtěla se dovědět o téhle jeho vlastnosti; nechtěla přemítat o tom, že měl v povaze lítost nebo že ho trápily nesplněné sny. Bylo snazší uvažovat o něm jako o bezcitném člověku.

Nic na světě však nebylo snadné. Ani smrt, a život už teprve ne.

Chastain mlčel. Dřepěl před ní s prstýnkem na dlani, jako by jí nabízel oběť.

Co by se stalo, kdyby si pro pytel s otcovými svršky měla zajít do márnice? Jistě existoval soupis věcí a ona by jen podepsala prohlášení, že přijala předměty podle seznamu. Nikdy by se nedověděla, že její otec schovával snubní prsten zašitý v lemu nohavice, aby jej neztratil. Soudní lékař by se předávání věcí osobně nezúčastnil a celou záležitost by vyřizovala s příslušnou úřední osobou. Aby jí prstýnek předal, detektiv Chastain vybočil z vyjetých kolejí a sešel z prošlapané cesty stejně jako včera, kdy Karen všemožně pomáhal.

Viděla samu sebe, jak natahuje ruku v bezděčném pohybu, jako by její ruka patřila někomu jinému. Prsty se jí třásly.

Pomalu se dotkla prstýnku, konečkem prstu přejela po jeho obvodu a pak ruku stáhla a složila ji znovu do klína.

Detektiv Chastain ji uchopil za ruku, jemně ji rozevřel, položil jí prsten na dlaň a zakryl jej jejími prsty. Prsten byl teplý; jeho ruka však byla teplejší. „Nebyly jste mu lhostejné," řekl. „Nevím, proč odešel, ale nepřestal vás mít rád."

Nedokázala se mu podívat do očí. Raději upírala pohled na jeho ruce. Byly pevné, silné, opálené a mnohem větší než její. Měly jemný stisk, jako by si Chastain, na rozdíl od mnoha mužů, svou sílu uvědomoval a dbal, aby Karen nechtěně neublížil.

Zoufale se pokusila ovládnout, ale Chastainova blízkost a porozumění její odhodlání podrývaly. A jako by i on porozuměl jejímu zmatku, neboť pustil její ruku, narovnal se a vrátil se na své místo za oprýskaným stolem.

„Děkuju," pronesla sotva slyšitelně. Jakmile mezi nimi vznikl odstup, ulevilo se jí, zároveň však dychtila po opoře.

„Rádo se stalo," odpověděl. Víc neřekl.

„Zbývající věci… jsou jen šatstvo?"

„Ano. Uvnitř je seznam."

„Aspoň budu vědět, jakou velikost obleku mu mám koupit," řekla a v duchu se zachvěla při představě, že bude muset prohlížet Dexterovy špinavé hadry a pátrat po konfekčních štítcích. Na takový úkol zdaleka nebyla připravena.

Detektiv Chastain se na okamžik zarazil, zadíval se na ni a tiše řekl: „Prodloužená čtyřiačtyřicítka."

Těžce polkla, přikývla a sklopila zrak na své ruce v klíně. Ještě se ho musela na něco zeptat, aby měla jistotu, a i když dotaz by byl nepříjemný pro každého policistu, věděla, že on k ní bude upřímný. „Detektive…"

„Prosím?" zeptal se po chvíli tiše, když se odmlčela.

Zvedla k němu oči a setkala se s jeho upřeným pohledem. „Pracujete ještě… na tom případu?"

Po krátké odmlce odpověděl: „Ne."

Karen sebou trhla, třebaže přesně tuhle odpověď očekávala. Znovu si před ní dřepl, vzal její ruku do své a přejížděl jí

palcem po kloubech. Mírně drsný, mozolnatý polštářek jí lehounce odíral pokožku a vyvolal v ní záchvěv vzrušení.

„Je mi líto," zašeptal.

„Chápu," řekla, ale slova jí vázla v hrdle. „Musíte se zaměřit na případy, které nejsou beznadějné. Stejnou filozofií se řídí i lékaři na pohotovosti."

„Realita je mrcha."

Jeho drsný soucit, jeho upřímnost pro ni znamenaly víc, než kdyby ji zahrnul otřepanými frázemi a snažil se ji uchlácholit milosrdnou lží. Stiskla mu ruku a narovnala ramena. „Dneska mě čeká ještě spousta práce. Nebudu vás zdržovat." Ustoupil, aby jí udělal místo. „Díky," řekla prostě a vyšla ze dveří.

Marc vzdychl. Karen odcházela z kanceláře s křídově bledým obličejem, ale vyrovnaná. Hrud mu sevřela náhlá tíseň. Do prdele, zaklel v duchu, zavraždili jí otce a já s tím nemůžu vůbec nic udělat. Jakmile bylo identifikováno tělo, Marc dostal příkaz přejít na plodnější případ. Podle statistik bylo procento úspěšnosti při řešení vražd bezdomovců nulové a on navíc neměl k dispozici jedinou stopu. Nicméně ho vlastní nemohoucnost nevýslovně trápila.

Bože, tolik jsem ji chtěl obejmout, toužil v duchu, třeba si ji jen posadit na klín, aby věděla, že není sama, koho se vražda jejího otce dotýká. Ale nic takového neudělal. Jednak by byla taková gesta uspěchaná a jednak by narušila její tak těžce vydobytou rovnováhu.

Je pravděpodobné, že už jako dítě jednala zodpovědně a s klidem a nutila se do role dospělého člověka v období, kdy měla být bezstarostná, hrát si s panenkami a skákat přes švihadlo. Podobných případů byly tisíce: když s dítětem zůstane jen jeden z rodičů a dítě vidí, že dospělý se s nezvyklou situací obtížně vyrovnává, dítě se prakticky stává také rodičem a přebírá odpovědnost zdaleka neodpovídající jeho nezralému věku. Karen nejspíš zastávala práci v domácnosti, vařila, aby po návratu z práce čekalo na vyčerpanou matku teplé jídlo, a všemožně se snažila, aby jí usnadnila život.

A jako by to nestačilo, Karen zvolila dráhu zdravotní sestry, a tak si naložila na bedra další díl odpovědnosti. Není pochyb, že se stala jedinou rodinnou oporou a role matky a dcery se obrátily. Je možné, že aspoň v určitém období oslovovala matku křestním jménem spíše než běžným „mami," neboť holčička se změnila v matku a matka se stala závislou bytostí. Bylo zřejmé, že svou matku zbožňovala a o to větší měla pocit, že ji musí chránit.

Celý život pečovala o druhé. Ted však o ni chtěl pečovat on a toužil po tom s prudkostí, která jím otřásla. Chránit ženu a poskytnout jí oporu mu připadalo zcela přirozené, ale dosud nikdy si tu potřebu tak intenzivně neuvědomoval jako v Karenině případě. Cosi v jeho nitru se změnilo, posunulo, on však té změny nelitoval.

Uvědomuje si vůbec, jak je statečná? přemítal v duchu. Vybavil si její včerejší věcnou poznámku o povrchnosti žen, které kvůli prvku nebezpečí odmítají soužití s policistou. Připadalo jí to směšné, ale ona svůj postřeh myslela vážně. Karen Whitlawová by svým závazkům dostála, i kdyby měla strach; zůstala by se svým manželem v dobách dobrých i zlých.

Marc nikdy nepřipustil, aby mu do osobních vztahů zasahovala jeho práce. Stávalo se, že byl odvolán k nějakému případu, podrobnosti si však nechával pro sebe. Odjakživa chránil své přítelkyně před ohavnostmi, s nimiž on se setkával téměř denně. Jednak měl tuto vlastnost vrozenou a jednak nepředpokládal, že by dokázaly respektovat tu stránku jeho osobnosti, která mu umožňovala zabývat se záležitostmi, jež byly součástí jeho povolání. Možná že své přítelkyně podcenil, znal však bezpočet vztahů, které nevydržely neustálý tlak, jenž provází práci policisty, a on nechtěl v tomto ohledu riskovat.

Věděl, že Karen by neustoupila. Zvedla by bradu a narovnala ramena, jak ji viděl už několikrát, když hrozilo, že ji ochromí bolest a stres. Většina lidí by se pod emocionálním břemenem, které ona vláčí, zhroutila, ale Karen se stavěla k sebenepříjemnější situaci čelem a zadržovala slzy až do okamžiku, kdy byla o samotě.

Poznal, že plakala; měla opuchlá víčka. Plakala, a on nebyl po ruce, aby se o něj mohla opřít.

Ale to se změní, umínil si tvrdošíjně. Od téhle chvíle se od ní nehnu na krok.

9

Vládl mračný den, déšť byl na spadnutí a Karen měla dojem, že horké vlhko ji každou chvíli roztaví. Mezi ňadry se jí vytvořila loužička potu; pot jí stékal po zádech i po bocích. Měla na sobě lehké šaty s krátkými rukávy, ale byly *černé;* cítila, jak látka doslova nasává žár. Soustředila se na své fyzické utrpení a na vzdálené, pochmurné rachocení hromu. Myslela na bujnou trávu, poslouchala zpěv ptáků a byla rozmrzelá, protože se jí podpatky střevíců neustále bořily do měkké černé prsti. Tak černou půdu dosud neviděla a žasla nad její hutností.

Zadívala se na mohutné stromy a na květiny. Tenhle malý venkovský hřbitůvek byl hezčí a mnohem poklidnější než rozlehlá, neosobní „zahrada věčného odpočinutí," kde byla pohřbená Jeanette. Spíše by měla matku nechat převézt sem než vozit Dextera do Ohia.

Sevřel se jí žaludek. Veškerou vůlí se snažila vypudit z mysli to, co se právě odehrávalo, ale vrtošivé myšlenky ji stejně nakonec zavedly k pohřbu. Nechtěla myslet na muže v rakvi. Na Dextera Whitlawa. Na svého otce. Nehledě na jeho selhání, na posedlost, jíž byl hnán, v tuhle chvíli připustila, že na něj nemá jen špatné vzpomínky.

Vybavila si, jak s ní čas od času sedával na zemi a hrál si s panenkami, dlouhé nohy složené pod tělem, jako by si ani neuvědomoval svou zkroucenou pozici, a se zřejmým zaujetím naslouchal, jak jeho dcera spřádá složité příběhy ze života svých hraček. Panenky byly obvykle nemocné a ona o ně projevovala starostlivou péči, která byla nejspíše raným projevem jejích ošetřovatelských sklonů. Dexter ji občas brával s sebou na procházky po lese a učil ji, jak se má skrýt v podrostu a nehybně sedět, aby veverky a ptáci zapomněli na přítomnost vetřelců. Může těchto pár světlých okamžiků

vyvážit věčnost, kdy se potácela ve tmě? Měla by uchovat v paměti pouze příjemné zážitky a zapomenout noci, kdy její matka plakala do polštáře a toužila po muži, který vedle ní nebyl?

Dva zmařené životy, pomyslela si: Jeanettin i Dexterův. V prsou jí zvolna klíčil žal a dusil ji, ale možná že jí znesnadňoval dýchání jen ten zatracený vlhký vzduch. Není možné, aby pociťovala žal. Proč by měla truchlit pro člověka, který o ní nikdy neuvažoval, který se ozval nebo přišel pouze tehdy, když sám něco potřeboval? Ale přesto si schovával svůj snubní prsten v lemu nohavice, aby jej neztratil. Musel pro něj mít význam, jak zdůraznil detektiv Chastain. Zda prsten zastupoval život, normální život, kterého se vzdal, nebo lidi, kteří byli jeho součástí, to zatím nedokázala rozhodnout.

Umínila si, že pro otce nebude plakat. Přesto se obrysy rakve rozplývaly v mlze, hlas duchovního nebyl ničím než pouhou kulisou a tlak v prsou byl tak nesmírný, že jej jen stěží držela v šachu.

Větve stromů se pohnuly, zašuměly a vydechly. Překvapivě chladný závan větru se jí opřel zezadu do nohou a otřel se jí o šíji. Po zádech jí přeběhl mráz. Ten pocit byl však osvěžující a Karen vzdychla, když cítila, jak jí vánek vysouší zpocené tělo. Úlevu od vedra vítala, ačkoli poryv větru téměř vzápětí doprovázelo drobné mžení.

Během několika okamžiků vystřídal spalující žár nečekaný chlad, zvedl se vítr a rozpoutal se prudký déšť. Detektiv Chastain rozevřel deštník, držel jej nad jejich hlavami a přistoupil blíž ke Karen, aby byli před deštěm chráněni oba. Otupěle ji napadlo, že neví, co by si uplynulé dva dny počala bez jeho pomoci. Udělal pro ni víc, než co měl v popisu práce, mnohem víc; převzal iniciativu a zajistil nezbytné přípravy, prosekal se úředními postupy a odstranil závady dřív, než se mohly stát skutečnými překážkami. Nezapomněl ani na pohřební kytici a pomohl ji Karen objednat.

Nenapadalo ji, proč to všechno dělal. Karen byla střízlivý člověk, ale teď si začínala myslet, že při prvním setkání si jeho antipatie jen vyfantazírovala, protože od té chvíle jí nedal najevo ani stín nepřátelství. Usoudila, že její pocity tehdy

možná ovlivnil šok a únava, to však neměnilo nic na skutečnosti, že Chastain zdaleka překročil hranice svých povinností. Třeba to byl příklad zdvořilého chování, jímž jsou muži z Jihu tak proslulí. Jenomže Chastain dělal mnohem víc, než jí jen otvíral dveře nebo vstal, když vešla do místnosti.

Jasně, to je ono, napadlo ji. Mysli na detektiva nebo na krajové rozdíly v chování mužů; mysli na cokoli, abys nemusela vnímat faráře, který ti tiskne ruku a mumlá slova soustrasti. A majitel pohřebního ústavu čeká, až s Chastainem odejdou, aby mohla být spuštěna do hrobu rakev a zasypána zemí. Zející jámu dokonce zakrýval zelený plstěný koberečeк, jako by pohled do jejích hlubin měl být pro pozůstalou nepřekonatelný.

Nemohu přece jen tak odejít, pomyslela si. Ted, když tráví na zemi poslední okamžiky, nemohu Dextera opustit. Zasloužil si, aby s ním v tuhle chvíli někdo zůstal, někdo, kdo si uchová vzpomínky aspoň na tento okamžik, který zajistí, že zesnulý nezmizí ze světa beze stopy. Vzdor svým chybám to byl její otec, kdo s ní navždy zůstane spojený, třeba jen prostřednictvím svých genů.

„Pokračujte," pronesla ochraptěle. To jediné slovo ji stálo značné vypětí. Na pažích jí naskočila husí kůže a Karen se objala, aby se zaštítila proti štiplavému větru. Přemítala, kam se poděl nesnesitelný žár. Do střechy deštníku bubnoval déšť, zkrápěl jí nohy a záda a Karen roztřásl chlad.

Viděla, jak majitel pohřebního ústavu vrhl pohled na detektiva Chastaina, jako by on měl vynést konečné rozhodnutí.

A dost možná, že měl. Kdyby se rozhodl, že ji od hrobu odvleče, nevěděla, zda by se zmohla na protest nebo na odpor. Kdyby se pokusila něco namítnout, nepatrná vůle, jíž ovládala své emoce, by se silně narušila, a Karen by se změnila ve vzlykající uzlíček. A jako vzlykající uzlíček by jen stěží prosazovala svou autoritu.

Chastain však krátce přikývl. Pokusila se mu vyjádřit pohledem, jak je za to vděčná, a nejen za tohle gesto, ale za všechno, co pro ni až dosud udělal. Majitel pohřebního ústavu

se otočil a tlumeným hlasem oslovil čekající muže. Zaskřípěly řetězy a rakev zvolna klesala do hrobu.

Karen se znovu zachvěla, ale tentokrát chvění neustávalo. Chvěla se zimou, nebo se otřásala… čím? Příčinu svého stavu nedokázala určit a ani se o to nesnažila. Věděla jen, že třes vychází z jejího nitra a musela zatnout zuby, aby zadržela vzlyk, jenž ji dusil.

Chastain k ní zezadu tiše přistoupil a vlastním tělem vytvořil bariéru proti větru a dešti. Karen strnule stála, ochromena úsilím o ovládnutí svých emocí, ale detektiv se přesunul ještě blíž, tak blízko, až se jí dotýkalo jeho silné, svalnaté, rozpálené tělo. A jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, rozepnul si sako a přijal Karen pod jeho ochranná křídla. Látka jí zahalila ramena, splývala po nahých pažích a obklopila ji konejšivým teplem. Zatímco v levé ruce stále držel deštník, pravou paží Karen objal, připoutal ji k sobě a tiskl ji ke své pevné hrudi.

Jeho chování ji ohromilo. Kromě matky se nikdo nikdy nepostavil mezi Karen a nástrahy světa. Chastainovo gesto bylo nečekané, důvěrné… a ochranné. A právě ten ochranný prvek Karen zničil, třebaže jí zároveň skýtal oporu.

Vidění jí znovu zamlžily horké slzy, které rozostřily obraz skloněných mužů zarývajících lopaty do hromady země. K uším jí však doléhal zvuk hrudek půdy, dopadajících na kovové víko rakve. Navzdory dešti pracovali muži pomalu, jako by úkol byl natolik melancholický, že jej nemohli uspěchat. Zůstala na místě, dokud neskončili. Po celou dobu stál Chastain za jejími zády, zahříval ji a propůjčoval jí svou sílu, aby dokázala stát vzpřímeně.

Karen byla zvyklá vzdorovat ranám osudu sama. Už jako holčička se snažila nezatěžovat matku svými problémy, neboť vycítila, že Jeanette má sama trápení až nad hlavu. Studium na zdravotní škole ještě vystupňovalo její samostatnost další dávkou odpovědnosti. Spoustu let na nikoho nepřenášela své potíže a teď jí otřásl fakt, že se emocionálně i fyzicky opírá o muže, který byl pro ni ještě před dvěma dny naprosto cizím člověkem. Mrkáním se snažila zbavit slz, které ji pálily v očích. Chtěla něco říct, ale tlak v hrudi byl tak silný, že jí

nedovoloval pronést jediné slovo. Narovnala se, ačkoli cosi v jejím nitru vyjeklo šokem z náhlého náporu chladu a přerušení kontaktu. Otočila se k němu, jeho tvář však před ní plavala v slzách. Náhle Karen cítila, že víc už nevydrží.

Vzlyk, jenž se jí vydral z hrdla, zněl jako nářek raněného zvířete. Nevěděla, jestli se na něj zhroutila, nebo zda on k ní natáhl paže, ale zničehonic se octla v jeho náručí a zabořila mu tvář do oblouku ramene. Křečovitě se rozplakala, přimkla se k němu třesoucím se tělem a zaryla mu prsty do zad.

Chastain pustil deštník na promáčenou zem. Sklonil nad Karen hlavu a šeptal tiché, konejšivé zvuky, které vlastně ani nepřipomínaly slova, ale samotný jejich tón splnil svůj účel. Snažila se zavrtat ještě blíž, nejasně zděšena vlastní bezmocností, a přesto si nedokázala poručit, aby se ovládla. Na šíji ucítila dotek velké ruky, která jí začala jemně masírovat krk a hýčkat jej svým žárem, jenž se jí propaloval do citlivé obnažené pokožky.

Bolest byla téměř k nesnesení. Žal, lítost a pronikavý pocit osamění jí ochromovaly smysly. Nehledě na hluboký odpor, jejž k Dexterovi za jeho života pociťovala, pořád existovala možnost, že otec si jednoho dne vyřeší své problémy, ať už byly jakékoli, vymítne zlé duchy, kteří ho sužovali, a naváže se svou dcerou přátelství. Ted je však na jakýkoli vztah pozdě. Její otec zemřel jako pro ni téměř neznámý člověk a svou smrtí pohřbil všechny šance. Truchlila nad ztrátou nadějí stejnou měrou, jakou truchlila pro něj: pro otce, kterého nikdy nepoznala, ale jehož nepřítomnost formovala její život. Ted už mu nikdy neřekne, jaký měla vztek a jak ji trápilo, že k sobě nikdy nenalezli cestu a že nikdy nepocítila rodinou sounáležitost. Pro to všechno plakala; plakala pro svou matku, plakala pro něj.

Ale tak extrémní výbuch citů byl vyčerpávající a Karen se postupně uklidnila, dosud v bezpečném objetí detektiva Chastaina a s uslzenou tváří zabořenou do jeho ramene. Slyšela, jak s někým tlumeně hovoří, snad s majitelem pohřebního ústavu, a o něco později k ní dolehly zvuky slábnoucích kroků, čvachtajících v rozměklé půdě. Zůstali sami

a Karen mu byla vděčná ještě za něco jiného: potřebovala soukromí a on jí ho zajistil.

Déšť zvolna ustával a jak se bouře vzdalovala, měnil se v pouhé vlažné mžení. Vítr utichl a Karen už cítila, že teplota vzduchu znovu stoupá a z půdy se začíná vypařovat voda. Do ucha jí pravidelně tepalo Markovo srdce, hrud se mu zvedala a klesala v rytmu dechu a teplý, pižmový pach jeho těla se mísil se slabou, svěží, citrusovou vůní vody po holení. Voní báječně, napadlo ji neurčitě, přesně tak, jak má muž vonět.

Myšlenky se jí zatoulaly do minulosti. Pokoušela se rozpomenout, kdy naposledy se ocitla takhle blízko muži, ale vzpomínky se jí vzpíraly a Karen dospěla k názoru, že takový okamžik v jejím životě nejspíš vůbec nenastal. Pochopitelně ji objímali i jiní muži, ale jejich objetí bylo jiné. Nikdy nedovolila, aby jí muž poskytl útěchu, žádný její přítel ji neviděl plakat. Nepřipouštěla si, že některého z nich opravdu potřebuje, ale teď, v tomto okamžiku, potřebovala Chastaina. Potřebovala cítit bezpečí jeho paží; alespoň na chvíli. Potřebovala čerpat sílu tryskající z jeho vysokého svalnatého těla, sílu, která ji nenuceně podpírala; a potřebovala, aby ji objímal právě takhle pevně. Potřebovala slyšet jeho temně medový šeptající hlas, prahla po ujištění, že právě teď, na několik minut, není sama.

Citová vichřice ji zcela vyčerpala, vysála a zanechala v ní nezvyklou netečnost. „Omlouvám se," řekla jakoby rýmou zasyceným hlasem, zdušeným látkou jeho saka.

„Jen si poslužte." Nepatrně se pohnul, podržel ji jednou paží a volnou rukou si sáhl do kapsy. „Vezměte si kapesník."

Sáhla po něm, aniž zvedla hlavu, otřela si oči a vysmrkala se. Pak v čirém zmatku přemítala, zda mu má vrátit posmrkaný kapesník, ale zmuchlala ho v ruce a zamumlala: „Vyperu ho."

Tiše se zasmál a znovu ji objal pažemi. Položila mu hlavu na rameno a vzdychla. Na tváři cítila vlhký dotek zmáčeného saka. Ve větvích stromů nad jejich hlavami zašvitořili ptáci a s ustávajícím deštěm se rozezpívali.

„Vlastně jsem ho vůbec neznala," zašeptala a cítila, že se potřebuje vypovídat. „Přibližně každý druhý rok se objevoval doma a máma pokaždé doufala, že tentokrát zůstane. Jenomže

pak zase odešel a ona pak proplakala několik dní. Nenáviděla jsem ho za to.“

Silné, konejšivě objetí zesílilo a jeho paže ji krátce sevřely. „A vy jste chtěla, aby zůstal?“

„Zpočátku ano. Pokaždé, když se vrátil, běžela jsem do svého pokoje a usilovně jsem se modlila, aby už neodcházel, aby maminka byla šťastná a neplakala. Nikdy to nezabralo na dlouho. Pak jsem se místo modliteb uchýlila k přáním. Kdykoli jsem zahlédla padat hvězdu, přála jsem si, aby se táta vrátil. Do každé kapky vody, na kterou jsem narazila, jsem házela pěťák. Nevěděla jsem o žádné oficiálně určené studni na přání, ale usoudila jsem, že mi stejně dobře poslouží jakákoli louže.“

Znovu se zasmál a Karen zjistila, že jakýmsi zázrakem se usmívá i ona. Byl to rozechvělý úsměv, nicméně to *byl* úsměv.

Lehounce ji pohoupal v náručí, jako by zase byla malá holčička. „Už je vám líp?“

Přikývla. „Při pláči se v těle uvolňují endorfiny a automaticky zlepšují náladu.“

„V tom případě musíte být endorfiny nabitá přímo k prasknutí,“ zažertoval a Karen se zasmála. Šokovalo ji to a strnula. Jak se můžeš smát? plísnila se v duchu. Vždyť stojíš u hrobu svého otce!

„Nic si z toho nedělejte,“ řekl a lehce s ní zatřásl, protože bez vysvětlování pochopil, proč mu najednou ztuhla v náručí. „Je naprosto běžné, když na pohřbu zazní smích. Často se smíchu neubrání ani nejbližší pozůstalí. Moje babička říkala, že andělé tím způsobem zmírňují zármutek truchlících. Smích není projevem neúcty, ale hojí bolest.“

Má pravdu, pomyslela si Karen. Rozpomněla se na jiné pohřby, kterých se účastnila, a napětí ustoupilo. „Když mi bylo asi jedenáct, jeli jsme do Západní Virginie na pohřeb mého dědečka – tátova otce. Vzpomínám si, že babička seděla v houpacím křesle, v ruce svírala takový miniaturní krajkový kapesníček, a s několika dalšími staršími lidmi vzpomínala na dědu. Najednou se všichni zasmáli nějakému dávnému příběhu a zpočátku se snažili smích zadržet, ale pak babička začala doslova *hýkat* smíchem, houpala se v židli, držela se za břicho

a chechtala se, až sotva popadala dech. A všichni se řehtali jako pominutí.“

„Při takové příležitosti pomáhá smích uchovat vzpomínky na světlé okamžiky nebožtíkova života. Tak vy jste holka ze Západní Virginie? Připadalo mi, že se vám do přízvuku několikrát vloudily protahované samohlásky.“ A pohotově uvedl pár příkladů. Během hovoru se jemně vyprostil z jejího křečovitého sevření, ale ani potom ji nepustil. Přemístil se k ní z boku a odváděl Karen pryč jednoduše tak, že sám vykročil směrem k bráně, přitom ji jednou paží držel kolem pasu a pevně ji k sobě tiskl. Stejně by ji musel bud odvést, nebo odvléct.

Karen ještě nebyla připravena ukázat mu svůj obličej. Věděla, že má opuchlé oči, červený nos a rozmazaná líčidla, a tak jen doufala, že se jí podařilo skrýt aspoň to nejhorší. Ale detektiv Chastain usoudil, že je čas odejít, a tak chtě nechte odcházela s ním. Možná ho ještě čeká práce a musí se vrátit na stanici, přemítala. Cítila se provinile, protože zmonopolizovala jeho čas.

„Nezdržuji vás od něčeho?“ zeptala se v rozpacích. Pomoc jí sice nabídl dobrovolně, ale možná se tak zachoval jen ze zdvořilosti, aniž čekal, že nabídku přijme.

„Vůbec ne.“ Lehce ji k sobě přitiskl, když došli na úzkou štěrkovou cestičku vedoucí k autu. „Nejsem ve službě a nečeká mě ani žádná schůzka.“

„Ani rande?“ zjišťovala. Ta představa ji nepochopitelně zkrušila. V duchu žasla sama nad sebou. Je možné, že se náhle ocitla v takové nouzi, že by se nedokázala obejít bez jeho pomoci? Nejvyšší čas, aby přestala spoléhat na Chastaina, protože už zítra ráno se vrací do Columbusu.

„Ani rande,“ odpověděl nevzrušeně. „Co kdybychom se prošli po Francouzské čtvrti a pak někde povečeřeli? Vlastně jste z New Orleansu ještě nic neviděla a potřebujete se odreagovat.“

Náhlé napětí z ní spadlo. Chastain chce strávit zbývající část dne a večer v její společnosti! Možná že ve skutečnosti *nechce*, uvažovala, třeba za mě jen cítí odpovědnost. Ale přesto byla Karen vděčná, že nemusí trávit dlouhý večer o samotě se

svými chmurnými myšlenkami, a po jeho návrhu ji zaplavila nesmírná úleva. „Díky. Budu ráda.“

Náhle se jí do obličeje opřelo prudké odpolední slunce. Dešťová mračna přešla a obloha se vyčistila, i když nad jihozápadním obzorem se začala kupit další zlověstná, temná hradba. Žár a oslepující záře slunce byla neuvěřitelně intenzivní a Karen cítila, že se zase začíná potit, stejně rychle, jako ji předtím rozrazila zima. Poté, co přimhouřila opuchlé oči proti slunci, špatně odhadla vzdálenost od okraje cesty a zavadila

o keř. Ježaté větvičky jí zachytily o punčocháče a držely pevně.

„Do háje!“ Zastavila se a sklopila oči, aby odhadla škodu. V punčocháčích zela díra velikosti mexického dolaru a nahoru

i dolů od ní se rozbíhalo pořádné žebříčkovité oko. Díra v černých punčocháčích působí zvlášť nevzhledně, pomyslela si, a zadívala se na bledou pokožku, která vyplnila otvor.

Už se chtěla sklonit a osvobodit se, ale Chastain si vedle ní dřepl, jednou rukou ji uchopil za kotník a druhou uvolnil nylonovou tkaninu. Kůži poznamenal drobný zarudlý škrábanec, který jasně zářil dírou v punčocháčích. Marc po něm přejel bříškem palce, aby zmírnil palčivou bolest.

„Můžete si je svléknout u auta,“ navrhl a napřímil se. Jasné šedivé oči se na ni vesele usmívaly. „Stoupnu si na druhou stranu a nebudu se dívat. Na mou duši.“

Představa, že by si v jeho přítomnosti měla svléknout punčocháče, i když by stál na druhé straně auta, jí připadala poněkud odvážná a důvěrná. Ano, *důvěrná.* A zase ten známý pocit. Celý den – lépe řečeno od prvního dne – se zdálo, jako by ji omotával sítí důvěrností, aniž by ve skutečnosti projevil sebemenší náznak sexuality. Například se jí ustavičně dotýkal: pokládal jí ruku na paži či na záda, držel ji, podpíral, ale dost možná, že by bez těchto doteků, které ji ujistily, že není sama, nepřestála protrpěná muka.

A co když si pocit sexuality jen namlouvám? přemítala. Třeba jižanští muži zcela přirozeně pečují o ženy v tísni. S žádným jižanským mužem se zatím nesetkala, protože do Columbusu v Ohiu se muži z Jihu zrovna nehrnuli, a tak

postrádala srovnání. Pokud byl detektiv Marc Chastain typickým vzorem jižanské zdvořilosti, pak ženy v ostatních částech země netušily, oč jsou ochuzeny.

Došli k autu, Marc zamířil k sedadlu pro řidiče a otočil se zády, jak slíbil. Odpolední slunce už zase pražilo; zatímco čekal, svlékl si sako a držel je v ruce.

Černé vlasy, zvlhlé deštěm, se na slunci leskly. Tenkou bílou látkou košile, zakrývající rozložitá ramena, prosvítala rozpálená pokožka. Karen se na něj zadívala přes střechu auta a najednou měla srdce až v krku. Na okamžik zůstala ochromeně stát a nedokázala z něho odtrhnout zrak. Každý detail ji náhle bil do očí: jeho mohutná postava, způsob, jakým ramena přecházela v křivku krku a hlavy, pravidelné uši, černé vlasy vybíhající do hrotu na jeho šíji. Z boku měl k opasku připevněnou velkou pistoli a Karen vrtalo hlavou, jestli ji vůbec někdy odkládá.

Doposud nikdy si žádného muže tak zřetelně, fyzicky neuvědomovala jako v téhle chvíli Marka a dopad nečekaného vjemu na její smysly byl téměř ničivý.

„Už se mohu otočit?“ zeptal se lenivě. Kouzlo se porušilo.

„Ještě ne,“ odpověděla. Opřel se o bok auta a trpělivě čekal.

Karen se podívala na svou nohu. Roztržená nohavice punčocháčů jí zplihle visela na lýtku a tvářila se mnohem hůř, než by vypadala nahá noha. Když kvůli ničemu jinému, tak aspoň z ješitnosti udělala to, co Marc navrhoval. Mírně pobavena svou i jeho situací, si zvedla sukni a rychle stáhla zničené punčocháče, zmuchlala je do koule a nacpala do kabelky.

S údivem shledala, že se jí okamžitě ulevilo. V dusném, vlhkém vzduchu se cítila nesrovnatelně lépe bez nepříjemně svíravého nylonu, který ji obepínal od pasu ke špičkám u nohou.

Takřka ve chvíli, kdy se narovnala, stanul vedle ní a otevřel jí dvířka. A zase se jí neopomněl dotknout, tentokrát na zádech, a jemně ji strkal do auta. Kde se vzala tu se vzala, vzplanula v ní naléhavá touha ocitnout se mu zase v náručí, být opatrovaná a chráněná a složit mu hlavu na rameno. Takový projev

slabosti byl pro ni zcela cizí a Karen se automaticky narovnala a v duchu se stáhla do patřičných mezí. Poslední dny prožívala pod nesmírným tlakem, a ačkoli neškodilo aspoň na chvíli se opřít o rameno silného muže, nesměla připustit, aby se takové pohodlí stalo zvykem.

Když vklouzl za volant, obdařil ji svým obvyklým polovičatým úsměvem, který mu v koutcích očí vytvořil drobné vějířky a jen nepatrně rozvlnil rty a dodával mu ospalý výraz a… ještě cosi jiného, co nedokázala pojmenovat.

„Vypadá to, že se zase schyluje k dešti, takže procházka městem odpadá," řekl. „Půjdeme ke mně. Můžeme si sednout na balkon, popíjet víno a pozorovat lidi. Není třeba, abyste promarnila večer o samotě v hotelovém pokoji."

Procházka po městě a večeře byla jedna věc, ale návštěva u něj doma, to bylo něco docela jiného. „Už jsem vás obtěžovala dost…" začala.

„Neodmlouvejte."

„Dneska máte volno a…"

„Řekl jsem, abyste neodmlouvala."

Jeho nenucený tón jí bránil dát najevo pohoršení, nezatajil však přídech odhodlání. Chastain se rozhodl, že ji vezme k sobě domů, tak tam prostě půjde. A bez odmlouvání.

Snad je to tím, že je policajt, napadlo ji a opřela hlavu o opěrku na sedadle. Když vydal příkaz, nesnesl, aby se mu kdokoli protivil. Doktoři byli totéž v bledě modrém. Sestra nemusela s příkazem souhlasit, pokud jej splnila, přemítala Karen. Ale takové už bylo její povolání, a tahle situace s ním nesouvisela. A nesouvisela ani se služebními povinnostmi policisty. Karen mohla pozvání odmítnout. Potíž byla v tom, že odmítnout nechtěla. Chtěla sedět u něho na balkoně a popíjet víno; připadalo jí to ryze jižanské a pro New Orleans typické. Chtěla se pobavit pozorováním lidí. A rozhodně se *nechtěla* vrátit do prázdného hotelového pokoje.

Při zpáteční, sotva třicetiminutové jízdě do New Orleansu skoro nemluvili. Karen se cítila skleslá, podivně netečná, jakoby zasněná. Svůj stav přisuzovala doznívajícímu citovému vypětí a úlevě, že měla pohřeb za sebou, jako by dovršila

jakýsi herkulovský skutek a teď si konečně mohla odpočinout. Dojem nečinnosti byl příjemný.

Nedošlo jí, že Chastain bydlí ve Francouzské čtvrti, dokud neodbočili na St. Louis Street. Do té chvíle se jen domnívala, že si přes čtvrť chce zkrátit cestu, ale pak usoudila, že je to nesmysl. Proč by se proplétal úzkými, rušnými uličkami Francouzské čtvrti, kdyby neměl namířeno právě sem? Zpomalil, stiskl ovladač dveří garáže a široká modrá brána se začala vysunovat nahoru. Vjel autem dovnitř dřív, než ve dveřích vznikl dostatečně velký otvor, aby jím mohl projet. Karen se prudce zajíkla a instinktivně sklonila hlavu.

Zasmál se. „Omlouvám se. Když sem vjíždíte často, naučíte se odhadovat prostor na centimetry.“ Vypnul motor, vystoupil a přešel k dvířkům na Karenině straně. Připadalo jí nemístné, aby jen tak seděla a nesnažila se dveře ani otevřít, ale i přesto čekala. Trapný pocit trval jen pár vteřin. Mimoto detektiv očividně považoval za přirozené, aby dámě projevil úslužnost. Otevřel dveře, Karen vystoupila, on jí zase položil ruku na záda a lehkým tlakem ji směroval ke schodišti. Na jeho vrcholu odemkl dřevěné dveře, které se otvíraly dovnitř, a provedl Karen dál.

Octla se na širokém balkoně obráceném do pohádkového dvora. Uprostřed stála stará kamenná kašna, která tvořila ohnisko, kolem něhož vegetovaly rozmanité druhy rostlinstva. Obrovské kapradiny a vzrostlé palmy pohupovaly krajkovými, vějířovitými listy; vzduch byl prosycený vůní růží, pelargonií a dalších květin, které neuměla pojmenovat. Karen si byla jistá, že cítí jasmín, ačkoli drobné hvězdicovité kvítky nikde nezahlédla. Okouzlena postoupila blíž a opřela ruce o tepané železné zábradlí. Připadala si jako v jiném světě. Zadívala se dolů na kamennou lavičku, skrytou mezi zelení, a uvažovala, zda Chastain chodí do zahrady zapomenout na napětí spojené se svým povoláním.

„To je nádhera.“ Zhluboka nasála vůni do plic.

„Díky. O dvorek se stará jedna z mých nájemnic. Oplátkou za to, že jej proměnila ve skleník, platí nižší nájem. Dvorek je úžasná vymoženost, ale já na něj nemám čas. Nebýt paní Foxové rostlo by tady jen kamení a prach.“

„Budiž požehnána paní Foxová,“ řekla a nedokázala soukromý ráj opustit.

„Ámen.“ Během řeči odemkl dveře a natáhl ke Karen ruku. Odlepila se od zábradlí a vešla dovnitř. Rázem si připadala, jako by se přenesla z dvacátého století do minulosti. Tenhle dům patří do jiného času, do jiného světa, napadlo ji. Omítnuté stropy se zvedaly nejméně do třímetrové výšky; nábytek byl starožitný, ale hodil se spíše ke každodenní potřebě než do vitríny za sklo. Vybledlý koberec pod jejíma nohama byl vysoký a měkký, báječně pružný. Jediný kus nábytku, který připomínal moderní dobu, bylo obrovské křeslo, dostatečně velké, aby vyhovovalo detektivově vysoké postavě.

Už se chtěla zeptat, jak si může dovolit takový přepych z platu policisty, ale dotaz jí připadal značně neomalený, a tak raději mlčela.

„Dům jsem zdědil po babičce,“ vysvětloval, když si všiml, že se Karen rozhlíží. „Podkroví je přeplněné nábytkem, který je starý dvě stě let. Čalounění už dávno vzalo zasvé, ale dřevěné části ošetřuji a příležitostně dám některý kousek znovu potáhnout.“

„Musí být nádherné bydlet v takovém bytě.“

„Vyrůstal jsem tady, a tak to většinou považuju za samozřejmost. Ale máte pravdu, je to skvělé.“ Rukou jí znovu naznačil, aby šla dál. „Tudy.“ Vedl ji přes malou jídelnu do kuchyně a dvojitými prosklenými dveřmi na další balkon, který byl pro změnu obrácený do ulice. „Sedněte si,“ vybídl ji. „Přinesu něco k pití. Máte hlad?“

„Ne, já…“

„Vsadím se, že jste neobědvala,“ poznamenal a přimhouřil oči. „Že ne?“

„Ne,“ přiznala.

„Jste ošetřovatelka,“ řekl klidně. „Měla byste být rozumnější. Posaďte se.“

Karen si sedla. Zašel dovnitř a ona se pohodlně usadila do čalouněné židle z tepaného železa a s neurčitou zvědavostí sledovala čilý ruch v ulici pod sebou. Byla unavená, dosud mírně otupělá a prázdná. Pohlédla na košíky s kapradinami, zavěšené na obou křídlech prosklených dveří, a znovu se octla

v jiném světě. Žhavé odpolední slunce vyhnalo teplotu přes třicítku a z mezer v chodníku, kde se dosud držela dešťová voda, vytahovalo páru, avšak ve stínu bylo vedro jakž takž snesitelné. Karen si přesto pomyslela, že by se jí hodil vějíř, aby neporušila atmosféru starých dobrých časů. Při té představě se usmála a zavřela oči.

Nejspíš si na chvíli zdřímla a probrala se až ve chvíli, kdy Chastain položil podnos vedle ní na stůl. Na podnose byly naskládané sendviče s plátky krájené šunky, talíř se sušenkami, dvě prázdné skleničky a láhev červeného vína. „Samostatný muž," utrousila a zaslechla ve svém hlase zasněný tón, jako by se ještě docela neprobudila.

„Nepřeceňujte mě," pronesl oním lenivým hlasem, na nějž měl zřejmě patent, a usedl z druhé strany stolku. „Sušenky jsem koupil v pekárně a sendvič umí udělat i šimpanz."

Všimla si, že se převlékl: zbavil se kravaty a černé kalhoty vyměnil za prošoupané džínsy; byl naboso. Ačkoli si bílou košili ponechal, její cípy mu volně plandaly kolem boků, zmačkané v místech, která předtím vězela v kalhotách. U krku si rozepnul pár knoflíků, takže košile byla na prsou rozhalená. Má široký, zarostlý hrudník, všimla si ještě ospale. To je hezké.

Opřel bosé nohy o balkonové zábradlí a úlevně vydechl. „Zujte si boty," vyzval ji.

Poslechla, protože pomyšlení, že v tomhle parném počasí může být bosa, jí připadalo přímo báječné. Po jeho vzoru si opřela nohy o zábradlí a usoudila, že kolemjdoucí neuvidí z jejích obnažených nohou pod sukní víc než pár centimetrů, totiž za předpokladu, že se vůbec někdo podívá. Samotná ulice pulzovala životem a skýtala tolik lákadel, že každému mohlo být lhostejné, jestli uvidí kousek jejího nahého stehna. Karen si taky vzdychla, neboť bylo nevýslovně příjemné zbavit se těsných, vyhřátých střevíců, dát nohy nahoru a cítit, jak se uvolňuje napětí v páteři. Málokdy se stalo, že by prostě jen *seděla*, a chvilka bezstarostné pohody jí připadala jako luxus.

Aniž změnil pohodlnou polohu, Marc natáhl paži a zručně naplnil obě skleničky vínem. „Jezte," řekl. Počkal, až si Karen vezme obložený chléb, a pak se zmocnil druhého.

Mlčky si pochutnávala na sendviči, popíjela víno a pozorovala turisty procházející po ulici pod nimi. Odněkud zazněl zvuk pouliční kapely a zaslechla, jak kdosi zkušeně preluduje na klavír chytlavou melodii. K balkonu se tu a tam donesl útržek rozhovoru, jenž v tu chvíli tvořil pouhou kulisu odpočinkové atmosféry. Nedokázala si představit, že by jiné město na světě mělo totéž nenucené, romantické kouzlo.

Oba páry nohou spočívaly na zábradlí vedle sebe a Karen si je pozorně prohlížela, když náhle objevila rozdíly mezi nimi. Její byly mnohem menší, útlejší, jemněji tvarované a ryze ženské. On měl nohy větší, hranatější, nárt lehce porostlý chloupky: na první pohled patřily muži. Zajímavé, pomyslela si.

„Víte," zamumlala ještě ospale, „proč muži mají úplně jiné nohy než ženy?"

Přesunul levou nohu, takže se dotýkala její pravé, a zadíval se na ně. Lehce stočil hlavu na stranu a řekl: „Nelakují si nehty."

Kdyby k němu dosáhla, šťouchla by ho loktem. „Ale ne… Jejich tvar se vyvinul už v pravěku, kdy lovci museli honit antilopy a mamuty."

Zasmál se. Srdečně a nahlas, přesně tak, jak se muž smát má, a při zvuku jeho smíchu se Karen stočily prsty u nohou.

„Kdežto nohy žen zůstaly drobné a křehké, protože nemusely dělat nic jiného než se potulovat po kraji a sbírat bobule."

„A vláčet na zádech děcka." Chtěla znovu slyšet jeho smích. Zase se nepatrně zachvěla, tentokrát blažeností.

Zavrtěl se na židli a zabořil ramena pohodlněji do opěradla. „Asi by nebylo jednoduché honit mamuty a vláčet s sebou kromě oštěpů ještě děcka."

„Samé výmluvy. Cokoli, jen aby se chlapi vyhnuli hlídání dětí." To víno je moc dobré, pomyslela si. Červené víno jí obvykle příliš nechutnalo, ale tohle bylo vyzrálé a těžké. Dopila skleničku, postavila ji na stolek a spokojeně vzdychla.

Nějakou chvíli oba mlčeli. Horko, které viselo nad ulicí, způsobilo, že hovor nebyl z nějakých důvodů nutný. Hluboký rachot hromu oznamoval blížící se déšť a nafialovělá mračna

píď po pídi postupovala proti oslnivé záři zapadajícího slunce. Marc odnesl podnos dovnitř a nechal na stole jen talíř se sušenkami. Za pár minut byl zpátky. Z bytu se nesly zvuky hudby, táhlého blues bez zpěvu. V tomhle městě se všechno vleče a nikdo nikam nespěchá, napadlo ji a zavřela oči. Cokoli jiného vyžadovalo příliš velké úsilí.

„Dáte si ještě víno?“

„Hmm, ano.“

„Ochutnejte sušenku.“

„Tyrane,“ broukla s úsměvem, sáhla po sušence a zakousla se do ní. Vzápětí se jí po jazyku rozlila báječná chuť. „Jé, to je dobrota,“ libovala si. „Co v nich je?“

„Bílá čokoláda, pekanové ořechy a další přísady. Tyhle jsou moje nejoblíbenější.“ Jednu s chutí schroupal, pak další.

Má v sobě ode všeho trochu, napadlo ji pobaveně. Něco evropského, ale zároveň nepostrádá vlastnosti moderního amerického muže. Cítil by se zcela nenuceně rozvalený ve svém obrovském pohodlném křesle v tom báječném obývacím pokoji, jen v džínsech a tričku, a sledoval by kupříkladu baseball. A aby to nebylo tak jednoduché, byl navíc policista. Jaké další vlastnosti by vypluly napovrch při delší známosti? Co na tom záleží? uvědomila si; nebude mít možnost je odhalit, protože zítra ráno se vrací domů. Žaludek jí sevřel zvláštní pocit.

Snědli talíř sušenek a dopili druhou skleničku vína. Hrom se ohlásil znovu, tentokrát blíž. Na rozpálenou dlažbu pleskly první těžké kapky a turisté spěchali vyhledat úkryt před deštěm. Během několika minut se ulice vylidnila, stříbřité provázky deště zesílily a přibarvily houstnoucí šero.

Karen pocítila na těle chlad, ale zevnitř ji měkce hřálo víno. Naříkavé tóny saxofonu ji zasáhly až do duše. Objala si tělo pažemi a zmocnila se jí podivná tesknota.

„Zatančete si se mnou,“ vyzval ji tiše, vstal a natáhl k ní ruku.

Zvedla se a mlčky mu vklouzla do náručí. Zavřela oči a hlavu instinktivně položila na známé místečko na jeho rameni. Neexistuje nic dokonalejšího, napadlo ji, než naboso tančit v pomalém rytmu hudby na balkoně v New Orleansu, zatímco

déšť vyplavuje denní žár z ulic, do kterých se snáší soumrak. Jeho tělo tak báječně hřálo, že by se do něj nejraději zabořila, a skutečně se přistihla, jak se k němu přitiskla blíž. Okamžitě se odtáhla, ale zarazil ji lehkým tlakem dlaně v kříži a přitáhl si ji ještě těsněji.

„Neplaš se. Opři se o mě.“ Jeho slova byla tišší než šepot, jako by nechtěl, aby hlasitější projev porušil kouzlo okamžiku.

Karen se tedy uvolnila, tak ochotně, až v záhybech svého mozku ucítila záchvěv viny. Bezostyšně ho využívala; pro útěchu, pro oporu, pro… pro potěšení. Ano, cítila čiré potěšení: objetí jeho silných paží, pevnou hrud a břicho otírající se jí o prsa a o její břicho, zatímco se pohupovali v rytmu hypnotického kvílení saxofonu. Jeho stehna klouzala podél jejích, bosé nohy se co chvíli navzájem letmo dotýkaly a Karen příležitostně cítila i jeho vyboulené pohlaví, ačkoli byla přesvědčena, že Marc dbá, aby ke kontaktu nedocházelo příliš často – inu, dokonalý jižanský džentlmen. Uvědomila si, že čeká téměř se zatajeným dechem, až taneční kroky a pohyby dovolí, aby k němu přiblížila boky. Chtěla se do něj zavrtat a plnou vahou se opřít o tu fascinující oblinku.

Srdce jí tlouklo pomalu a pravidelně. Chlad ustoupil; byla báječně roztavená, vláčná, myšlení dočasně utlumené.

Jedna jeho silná ruka se posunula po zádech vzhůru k šíji, již zlehka zakryla, druhá se přemístila dolů a spočinula na zadečku. Ani ji nenapadlo, že by se měla vzepřít. Z nějakého důvodu jí připadalo, že jeho doteky na ni nijak nenaléhají. Prostě jí jen jemně hněte zadek, nic víc. Nikdy ji nenapadlo, jak taková pozornost může být příjemná.

Mírným pohybem ruky na její šíji jí lehce zaklonil hlavu. Spatřila smyslnou křivku jeho rtů; a pak ji začal líbat, ale ani jeho polibek nebyl naléhavý. Zavřela oči. Měl poddajné rty, které se přizpůsobily jejím, a při líbání nepoužil jazyk.

Náhle zalitovala, že to neudělal. Chtěla z něho poznat víc. Ale vychutnávala i to, co jí poskytoval, a dokonce mnohem víc, než kdykoli předtím vychutnávala polibky jiného muže, a tak se zcela oddala jeho jemným, letmým polibkům. Tehdy si uvědomila, že se do něho konec konců zavrtala a vyklenula k němu boky.

Když jeho ruka sklouzla ze zadečku, Karen málem zasténala na znamení protestu. Vtom zaslechla, jak cvakla klika za jeho zády, a pochopila, že ji vede zpět do kuchyně. Uvnitř byla tma; v žádné z místností nenechal rozsvíceno. Neobtěžovala se otevřít oči a jen vzdychala zasněnou rozkoší, neboť ji nepřestával líbat a jeho ruka jí znovu spočinula na zadečku. Obě ruce, pomyslela si nejasně a zavěsila mu obě ruce na ramena. Prsa měla napjatá a citlivá; v klíně bolestně plný pocit. Bylo to příjemné. Víc než jen příjemné. Zatoužila po jeho jazyku. Zatoužila po něm tolik, že se vytáhla na špičky a sama polibek opatrně, zkusmo prohloubila. Chtěla se rozložit celou plochou svého těla po jeho, a tak to udělala, přitiskla se k němu ňadry a cítila, jak se jí bradavky napřímily rozkoší.

Hluboko z hrdla mu unikl tlumený sten a převzal od Karen iniciativu. Tentokrát se dostavila rozkoš pronikavá, tříštivá, a ona pod jejím náporem hlasitě zasténala. Ano, ano. Chutnal báječně, sušenkami a vínem a sebou samým. Pronikl jazykem hluboko, neochvějně, kořistnicky, a její se něžně a zároveň škádlivě roztančil kolem jeho. Nikdy předtím netušila, jak dokáže být polibek rafinovaný, mnohoznačný a pestrý.

Uchopil její sukni, vyhrnul ji k pasu, vklouzl rukama do kalhotek a sevřel jí obnažený zadeček. Její pokožka byla chladná, Markovy ruce žhavé. Při jejich doteku se prohnula dopředu a prudce se nadechla. V prsou jí horce tepalo, její boky se mírně vlnily, pohupovaly se proti němu v instinktivní snaze nalézt tvrdý hřbet jeho penisu a s jeho dotekem i úlevu. Teplota jejího těla zvolna stoupala. Zmocnil se jí téměř horečnatý pocit; pokožka jí byla těsná a šaty ji svíraly.

Nepatrně se sklonil a stáhl jí kalhotky. Sklouzly jí po stehnech dolů a dopadly ke kotníkům. „Vystup z nich," zašeptal a ona slepě poslechla. Srdce jí prudce tlouklo a tělo zachvátila horečka touhy.

„Otevři oči."

Znovu poslechla a vzhlédla k němu. V deštěm zkropeném šeru pokoje spatřila jeho tvář ozářenou kalným svitem deroucím se dovnitř prosklenými dveřmi. Měl odhodlaný výraz, přimhouřené a pronikavé oči, ústa zvlněná prudkou smyslností.

S jakýmsi otupělým údivem si uvědomila, že nejsou v kuchyni; protančil s ní i druhými dveřmi. Octli se v jeho ložnici.

Pod koleny ucítila okraj postele. Opatrně ji na ni položil pevným, jistým pohybem rukou. Ani si nestačila uvědomit chladivý dotek podušek na obnaženém zadečku, když dolehl na ni, těžký a mohutný, koleny jí roztáhl stehna a současně si rozepnul džínsy.

Těžce oddychovala, oči měla pootevřené a pozorovala ho závojem svých řas. Pořád si připadala jako ve snu, jako by nic z toho, co se doposud odehrálo, nebylo skutečné, přesto cítila, že ještě nikdy netoužila tolik po žádném muži, jako v tuhle chvíli toužila po něm. Intenzita její touhy ji udivila. Ani přesně nevěděla, jak dospěla k tomuto okamžiku, kdy ležela na posteli s mužem, kterého sotva znala, její kalhotky ležely na zemi a sukni měla vyhrnutou do pasu.

První dotek jeho penisu s sebou nesl šokující, ostrý vpád reality. Vytřeštila oči údivem a zaryla mu prsty do zad. Setkal se s jejím pohledem, těžkým tělem ji vtlačil do matrace a vnikl do ní prudkým, rovnoměrným pohybem a celou délkou svého penisu, až k jeho kořeni. Její tělo se vzepjalo nečekaným šokem z mocného, žhavého proniknutí. Jeho hladký a tvrdý penis do ní vstoupil neuvěřitelně hluboko a ona jej obklopila dychtivými zmítavými pohyby.

Pevně ji uchopil za boky, podržel ji, nepatrně se stáhl a znovu do ní vnikl, nespouštěje zrak z její tváře. Nedokázala zabránit prudkému, udýchanému výkřiku, jejž si vynutilo vyvolané vzrušení, rozkoš, která hraničila s trýzní. Srdce jí divoce tlouklo proti jeho hrudi a ona se k němu zoufale přimkla s pocitem, že se každou chvílí rozskočí pod náporem vnitřní síly, kterou nedokázala zkrotit.

Konejšivě jí šeptal zklidňující slůvka, jimž nedokázala zcela porozumět, ale jeho tmavě medový hlas měl větší moc než jakákoli slova.

„Prosím…“ Slyšela samu sebe, jak žadoní o slitování, o uvolnění, o cokoli – a o všechno.

Rozuměl jejímu naléhání snad lépe než ona sama. Stáhl se, prudce pronikl hluboko do ní, a pak znovu a znovu a ona dospěla k vrcholu.

Vnikal do ní i přitom, když jí klínem projížděla mnohonásobná vlna rozkoše, narážel do ní a držel jí stehna doširoka rozevřená, takže byla zbavena moci a nemohla se bránit. Neznal slitování, když se svíjela a prohýbala, a ona slitování ani nechtěla. Chtěla jen a jen náruživou, bezprostřední blízkost jeho těla uvězněného v jejím.

Když slastné křeče dozněly, bezvládně pod ním zůstala ležet. Byla vyčerpaná, otupělá a sotva při vědomí. Když dospěl k vrcholu i on, mocně se vzepjal, a její ochablé tělo se chvělo, zeslábl účinky jeho výpadů.

Spočíval na ni celou svou váhou a hrud se mu těžce dmula, jak lapal po dechu. Srdce mu prudce tlouklo proti jejímu. Cítila, jak se mu na kůži lepí propocený oděv, ale prosklenými dveřmi zavanul mírný, chladivý dech vánku a přinesl s sebou svěží příchuť deště. Karen zabořila obličej do důlku mezi jeho krkem a ramenem, nasávala žhavou vůni jeho pokožky a přitom cítila, jak ji zvolna přemáhá spánek.

Trochu se vzpamatovala, když se zvedl, a instinktivně protestovala proti ztrátě slastné tíhy, jíž ji přikoval k posteli, a útulnému živočišnému teplu, kterým ji zaplavil uprostřed noci svlažené deštěm. „Tiše," zašeptal konejšivě.

Otevřenými dveřmi a oknem proudilo do místnosti dostatek světla, aby mohla omámeně sledovat, jak si stahuje a odkládá kondom, a přitom pohledu se vzburcovala k pouhé otázce: „Kdy sis to navlékl?" Mohla přísahat, že od chvíle, kdy se octli v ložnici, se jí jeho ruce neustále dotýkaly.

„Když jsem pustil hudbu." Otočil se k ní, ještě vkleče mezi jejími roztaženými stehny. V přimhouřených očích se mu zračilo soustředění, když ji začal svlékat. Karen dovolila, aby jí vklouzl rukama pod tělo a rozepnul zip u šatů; její líné myšlenky se neustále vracely k záhadě s kondomem. Milování měl tedy předem naplánované, uvědomila si. Ještě předtím, než začali tančit, měl v úmyslu s ní skončit v posteli.

Význam této skutečnosti se jí zdál důležitý, nechápala však, proč to udělal. Přetáhl jí šaty přes hlavu a hodil je na

postel, obratně jí rozepnul podprsenku a vyprostil z ní její paže. Karen se náhle soustředila na svou nahotu, která, nehledě na důvěrnost milostného aktu, v ní vyvolala pocit zranitelnosti.

Žasla sama nad sebou, ohromena faktem, že leží úplně nahá před mužem, který zůstal oblečený, i když džínsy měl stažené do půli stehen. Jeho penis měl být teoreticky ochablý, vyčníval však mezi cípy košile a téměř neznatelně jej rozechvívaly vlny nového vzrušení.

Pohnula rukama; snad vytušil, že se jimi chce zakrýt, protože je uchopil za zápěstí a přitiskl je k polštáři po stranách její hlavy. Pak spočinul dlouhým, neuspěchaným pohledem na jejím těle. Pod jeho zkoumavým, hodnotícím zrakem se jí bradavky napřímily v drobné pevné hroty. Usmál se, sklonil se k ní a jazykem se dotkl levé bradavky, obkroužil jím její vrcholek, než jej jemně uchopil mezi zuby a lehounce stiskl.

Tělem jí projely žhavé jehličky. Nadechla se a snažila se vyprostit ruce z jeho sevření – ne proto, aby ho od sebe odstrčila, ale aby ho mohla obejmout. Začal jí sát bradavku, kterou přitiskl k hornímu patru úst, zatímco ji laskal jazykem. Karen sebou bezmocně zazmítala. Netušila, že má tak citlivá ňadra, ale způsob, jakým je dráždil, ji neskutečně vzrušil, a ona cítila, jak se v ní probouzí nová vlna neuvěřitelného vzrušení.

Jak se nad ní skláněl, špička jeho penisu se jemně dotýkala jejího zduřelého klína a dorážela na ústí pochvy. Dech jí na okamžik uvízl v hrdle; vyklenula boky.

Mezi přerývanými výdechy tlumeně zaklel, stáhl se a napřímil. Vysvlékl se z košile, hodil ji na zem a rychle si natáhl další kondom. Když se nad ní znovu sklonil, jednou rukou jí uchopil obě zápěstí a paže natáhl nad hlavu. Změna polohy způsobila, že ňadra se jemně pozvedla a dychtivě se mu nabídla. Plně nabídky využil a střídavě laskal obě bradavky něžně a nelítostně zároveň.

Volnou rukou sklouzl po jejím břiše dolů mezi roztažené nohy. Od předešlého milování měla klín opuchlý a citlivý a jen stěží dokázal pojmout dva velké prsty, které jí vsunul do pochvy. Zachvěla se, zajíkla a neklidně pohodila hlavou dozadu a dopředu mezi svými uvězněnými pažemi.

Projela jím rozechvělá vlna vzrušení. „Jsi sevřená,“ zašeptal a políbil ji na hrdlo. „Nepůsobím ti bolest?“

„Ne-e,“ vypravila ze sebe s nevýslovným úsilím. Prsty pronikl hluboko do pochvy a zatlačily na přední stěnu. Jeho palec se dotkl klitorisu a začal kolem něho smyslně kroužit.

„Panebože!“ vykřikla a vzepjala se proti jeho laskajícím prstům. Smysly jí proklál rozžhavený šíp, jenž napjal její tělo jako tětivu. Cítila, jak se blíží další orgasmus, tentokrát snad ještě silnější než ten předcházející. Přemístil se blíž, znovu jí doširoka roztáhl třesoucí se stehna, vyjmul prsty z pochvy a místo nich do ní zajel dlouhým pohybem penisu.

Její vzrušení se rychle blížilo ke svému vrcholu. Ucítil, jak nastupuje, a pronikl ještě hlouběji do záhybů jejího lůna. Z úst jí vycházely rytmické výkřiky a její tělo se křečovitě otřásalo. On však svou vášeň ovládl a pomalu, neuspěchaně ji znovu vzrušil, dokud nedospěla k dalšímu orgasmu, a teprve tehdy vyvrcholil i on.

Nevěděla, jak dlouho spala, ale probudily ji jeho hladící ruce. Marc si už dávno svlékl džínsy a noc ustoupila touze. Za okny bubnoval déšť do střechy balkonu a prosklenými dveřmi proudil do ložnice vlhký, chladný vzduch. Neexistovalo nic kromě hranic postele a muže, který Karen zajal svým žárem a neukojitelnou vášní. Nepřemýšlela, prostě jen *byla*, a snad poprvé v životě se cele oddala ryzí tělesné smyslnosti. Mohl si s ní dělat, co se mu zlíbilo, a ona by se nebránila.

Sklouzl níž po jejím těle a přitiskl jí ústa do klína. Doteky jeho rtů a jazyka byly tak neskonale něžné a důvěrné, až ji téměř dojímaly k pláči, a jistojistě by se rozplakala nebýt toho, že se v ní znovu začala ozývat touha, která jí nedočkavě tepala v lůně. Obkročmo na ni usedl a řekl: „Ted si tě vezmu po svým,“ a přesně to udělal. Nelítostně se hnal za svou vlastní rozkoší a uspokojením a přitom s sebou strhl i ji. Tentokrát byl orgasmus tak silný, až měla dojem, že omdlí. Popadla ho za zpocené boky a zcela se mu podvolila. Tohle nespoutané milování uprostřed temné, deštivé neworleanské noci bylo mnohem tělesnější než cokoli, co si vůbec kdy představovala, že by mohla dělat, a chtěla, aby ty chvíle trvaly věčně.

Tentokrát usnul také a objímal ji tak pevně, že se mezi jejich těly vytvořila vrstva potu, která pečetila jejich blízkost.

Noc jako by neměla nikdy dospět ke svému závěru. Probudila se do stejně neproniknutelné tmy zahuštěné stále stejně intenzivním šuměním deště a horkovlhkým vzduchem kontrastujícím s chladivými závany větru prosycenými vláhou. Nevšimla si, že by v ložnici byly hodiny, a za žádnou cenu by stejně nezjišťovala čas. Zlíbala mu celé tělo a než sklouzla do jeho klína, byl vzhůru, sténal touhou a jeho penis se napřímil. Vtiskla mu na něj dlouhý polibek, jazykem přejela po celé jeho délce a přitom cítila, jak se ještě zvětšil. Objala jej rty a nechala vklouznout do úst. Slast byla oboustranná a ona chtěla, aby ji vychutnal stejným dílem jako ona.

Nevěděla, kolikrát se tu noc milovali. Své tělo zcela vložila do jeho rukou, mysl měla zahalenu mlhou. Když ji rozkoš natolik vyčerpala, že nedokázala reagovat na jeho podněty, vzal ji do náručí a něžně ji zlíbal na víčka. „Spi, miláčku,“ zašeptal svým temným, magickým hlasem a ona, jako by potřebovala z jeho úst slyšet právě tahle dvě slova, se vzdala vědomí.

10

Hayes byl obezřetný člověk. Zásadně si najímal schopné lidi, a když mu někdo oznámil, že úkol je hotov, Hayes nepovažoval za samozřejmé, že příkazy, které udělil, byly provedeny v souladu s jeho představami.

Nikdy neopomněl splnění zadané práce osobně zkontrolovat. Opatrnost se mu vyplatila, neboť mu umožnila zachytit a eliminovat chyby, které by jinak mohly přerůst ve vážné potíže. Lidem, kteří pro něj pracovali, šel pořádně na nervy, ale naopak lidé, pro které pracoval *on*, ho nekonečně velebili pro jeho cit pro detaily.

Když zatelefonoval Clancy a ohlásil, že svůj úkol splnil, Hayes mu důvěřoval; Clancy patřil ve svém oboru k nejlepším. Přesto se Hayes spojil se svým spolupracovníkem, který mu měl obstarat kopii policejního hlášení a novinovou zprávu a obojí zaslat faxem na jeho soukromou utajenou linku. Hayes sice s počítačem zacházet uměl, lépe si však rozuměl se starší technologií. Mimoto vyznával zásadu, že není nad bezpečné předávání informací. Kdo mu zaručí, že někde v Hobokenu nebo kdekoli jinde se nějaký všetečný ničema nenapíchne na jeho síť a nezachytí všechny zprávy, které přijímal a odesílal?

Jeho člověk se ozval následující den. „O požáru v domě Karen Whitlawové jsem nikde nenašel ani slovo," řekl. „K požáru došlo, ale dům patřil jistým manželům Hoerskeovým."

Hayes zaklel. Nechtěl uvěřit, že by Clancy zapálil nesprávný dům. „Prokažte mi laskavost," požádal. „Podívejte se do telefonního seznamu a zjistěte mi adresu Karen Whitlawové."

„Fajn. Okamžik." Ve sluchátku se ozval šelest otáčených stránek. „Whitfieldová… Whitfieldová… Whitlawová. Není tady uvedena Karen Whitlawová, ale K. S. Whitlawová."

„Čekejte.“ Hayes nahlédl do spisu týkajícího se manželky a dcery Dextera Whitlawa. Druhé jméno jeho dcery znělo Simone. „To bude ona.“

„Fajn. Adresa je následující… sakra, je totožná s adresou Hoerskeových.“

Hayes cítil, jak mu kolem očí vystřelila z hlavy bolest. Sevřel si kobylku nosu a řekl: „Nafaxujte mi veškeré materiály.“

„Jak si přejete.“

Dvacet vteřin poté přístroj s tlumeným bzučením začal chrlit vyžádané dokumenty. Policejní zprávu nechal Hayes bez povšimnutí a vzal do ruku stručný článek z novin: „Včera v dopoledních hodinách vypukl požár v bytě Nathana a Lindsey Hoerskeových. Podle výpovědi velitele hasičů vznikl oheň v kuchyni. Manželé Hoerskeovi, kteří dům koupili teprve před čtyřmi měsíci, naštěstí nebyli v době požáru doma.“

Hayes hodil faxovou zprávu na stůl. Nemusel dlouho přemýšlet, aby pochopil, co se stalo: Whitlawová dům prodala. Clancy našel její adresu v telefonním seznamu, ale zapomněl, že údaje se aktualizují jen jednou za rok.

Spojil se s tedy Clancym. Jako obvykle se mu ozval hlasový záznam: „Uveďte své číslo,“ žádal Clancyho hlas, aniž by uvedl svou totožnost. „Když vás budu znát, zavolám.“

„Posrals to,“ odtušil Hayes bez udání svého jména.

„Jo, sakra,“ sykl Clancy a zvedl sluchátko. Bylo poznat, že má vztek; nebyl zvyklý na nespokojenost svých zákazníků.

„Už tam nebydlí, idiote. Před čtyřmi měsíci ten dům prodala.“

„To jsem zjistil taky, ty parchante. Sere mě, že jsem ten barák pro nic za nic podpálil.“

„Najdi ji. A tentokrát udělej svou práci pořádně.“

*** * ***

Senátor Stephen Lake očekával, že se stane příštím prezidentem; nebyl zdaleka sám, kdo o tom byl přesvědčený. On i jeho starší bratr William byli připravováni na funkci veřejného činitele odmalička, a když William zemřel, Stephen

se stal přímým následníkem. V Lakeově rodu byli samí právníci, soudci a politici a Stephen byl čtvrtou generací úspěšných mladých mužů.

Senátor Lake si odjakživa uvědomoval, že William byl otcovým mazánkem a starý pán ho choval jako oko v hlavě. Po Williamově smrti se Stephen všemožně snažil být dokonalým politikem, aby otci nějakým způsobem zmírnil bolest ze ztráty milovaného syna. Určil své kariéře jasnou a přímočarou dráhu a během let si vydobyl pověst muže, který krátí nejlepší cestou; Franklin Vinay považoval jeho postoje za obdivuhodné, nicméně křeslo šéfa zpravodajského výboru Senátu, nemluvě o zainteresovaných organizacích, by měl obsadit spíše pragmatický jedinec než idealista.

Veliteli operačního štábu se příčilo být předvolán do senátorovy kanceláře jako žák před ředitele. Výzvě nicméně vyhověl a jeho výraz neprozradil ani stín nelibosti, když se usadil do křesla v přepychově zařízené místnosti. Neubránil se však spekulacím, co v srpnu přivedlo senátora do hlavního města. Podle posledních zpráv se senátor Lake šťastně usadil na svém minnesotském sídle, které tolik miloval. Vinay si nedokázal představit, co jiného by politiky odlákalo uprostřed letních veder z dovolené než naléhavý státní zájem. A protože by o stavu pohotovosti věděl dřív než kterýkoli senátor, možná dokonce dřív než sám prezident, věděl, že tahle záležitost nemá s národním zájmem nic společného.

O to byl příjezd senátora Lakea záhadnější a Franklin Vinay nebyl člověk, který by záhady ignoroval.

„Dáte si kávu, Franku?“ zeptal se senátor a pokynul směrem ke konvici.

„Ne, díky. Nejsem dost otrlý, abych ji v tomhle parnu mohl pít.“

Senátor se bodře zasmál a sám si vzal šálek – snad aby dokázal, že *on* je otrlý dostatečně. Vinay se usmál a sledoval, jak si senátor přidal do šálku kapku smetany, a dumal, kolik takových hrnků kávy musí vypít senátor denně, aby svou odvahu mohl považovat za dostatečnou.

Nevyzvídal, proč si ho senátor vyžádal. Vinay byl součástí mamutího soukolí už dlouho. Znal moc mlčení a věděl, jak

zahrát vítěznou partii: přinutit druhou stranu, aby vyložila karty jako první. On se však nenechal vyprovokovat, nedal najevo znepokojení ani neprozradil tajemství. Pramálo záleželo na tom, že on i senátor patřili do jednoho týmu. Vinay by se nikým nedal přinutit k neopatrné výpovědi. Až bude vědět, co senátor chce, sám rozhodne, jak reagovat.

Naneštěstí senátor Lake patřil k výřečným lidem a k jádru věci mířil velkými oklikami. „Taková vedra, jaká jsou letos, snad ani nepamatuju," prohlásil a pohodlně se usadil ve svém měkoučkém křesle. „Příšerný žár. Obvykle si v srpnu beru dovolenou…"

Jako všichni ostatní politici ve Washingtonu, pomyslel si Vinay.

„…rád bych si trochu zarybařil. Chodíte na ryby, Franku?"

„Už roky jsem neměl prut v ruce." Zato měl v ruce bič, kterým se snažil zkrotit jisté škodlivé *–ismy*, jakými jsou například komunismus nebo terorismus.

„Čas od času byste měl vyrazit ven. Při rybaření se skvěle přiblížíte přírodě. Objevíte neporušená zákoutí země a uvědomíte si, že většina Američanů nežije ve městech. Média pokrývají pouze události v metropolích, a tak celkem přirozeně zapomínáme, že život existuje i za hranicemi velkoměst."

Vinay už už otevíral ústa k souhlasné odpovědi, senátor však zamítavě mávl rukou. „Ale už dost zbytečných řečí. Vím, že jste zaneprázdněný člověk. Přejdu rovnou k věci. Jeden z mých lidí mě informoval, že jistý váš smluvní agent byl zavražděný ve státě Mississippi. Franku, uklidněte mě ujištěním, že nebyl nasazený na vaši akci, ale hlavně mi necitujte zákon, že CIA má zákaz operací v rámci vlastních hranic. Být si vědom zákazu, a *neporušit* jej, to jsou dva zcela odlišné fenomény."

Vinay nasadil nicneříkající výraz, ale v nitru vřel vztekem. Někdo ze senátorových spolupracovníků se mohl dovědět o Ricku Medinovi pouze prostřednictvím vnitřního zdroje ve Vinayho oddělení. „Senátore, ujišťuji vás, že nebyl vydán příkaz k operacím v rámci vlastních hranic. Tečka. Pokud byl zavražděný nájemný agent – a nic takového se ke mně nedoneslo –, pak se jednalo o akci, která s námi nesouvisela."

„K vám se nic takového nedoneslo?“ Ted zase pro změnu nasadil nicneříkající výraz senátor. „Ale…“

„Zaměstnáváme spoustu nájemných agentů. Pokud zrovna nepracují pro nás, mají smlouvu s jinou zemí, jak jistě víte. Je možné, že ten člověk s námi zrovna nebyl ve smluvním vztahu, a pokud tomu tak opravdu bylo, nezískal jsem o něm žádné informace. Mimochodem, o koho jde?“

„O koho…?

„Byl to muž, či žena?“

„Aha… Muž. Vy o tom opravdu nevíte?“

„Jak jsem řekl, pokud se to netýká Agentury, není důvod, proč bych o tom měl vědět.“

„Byl jsem informován, že ten člověk byl otcem jednoho z vašich lidí.“

Zdá se, že senátor byl informován zatraceně dobře, pomyslel si Vinay chmurně. A jestli si skutečně myslí, že Vinay potvrdí totožnost jednoho ze svých nejvýznamnějších lidí, pak senátor očekává zatraceně moc. „Je to možné, ale pokud vražda ovlivnila akci…“ Pokrčil rameny, aby dal najevo, jak málo mu *záleží* na vraždě bezvýznamného smluvního agenta.

Senátor Lake nahlédl do spisu. „Zmíněný agent se jmenoval Rick Medina. Říká vám to jméno něco?“

„Rick Medina!“ Vinay nasadil ohromený výraz. „Víte to jistě?“

„Mám velmi spolehlivý zdroj,“ odtušil senátor odměřeně. Nebyl zvyklý, aby jeho výpověď byla zpochybňována.

„Ricka jsem znal roky – nijak důvěrně. Nikdo ho vlastně neznal, ale byl jedním z našich nejspolehlivějších agentů.“

„Znáte jeho syna?“

„Rick neměl rodinu. Byl v pravém slova smyslu samotář.“

„Chápu.“ Z jakéhosi důvodu se senátor Lake zatvářil rozpačitě. „Dobrá.“

Vinay vstal, neboť jeho trpělivost byla u konce. Byl rád, že mohl potvrdit, že Medina nebyl zavražděný v jeho službách, senátor však znal spoustu podrobností, o kterých vědět neměl. Velitel štábu už v tuhle chvíli uvažoval, jak špiona nasazeného do jeho řad vytáhne na světlo – a pak si to s ním vyřídí.

„Nic jiného jste nechtěl, senátore?“ zeptal se zdvořile. „Ujišťuji vás, že Medina nepracoval pro nás. Kdybyste chtěl znát podrobnosti, zjistím okolnosti jeho smrti a informuji vás o všem, co zjistím.“

„To nebude nutné. Jen jsem měl obavy… sám víte, jak to dneska v zemi vypadá: různé skupiny domobrany pasou po sebemenší maličkosti, třeba přitažené za vlasy, aby mohly dokázat, že vládu posedlo vražedné šílenství. Záludné míče je rozumnější odpálit hned z podání.“

Senátorovy obavy byly zcela logické, ale způsob jeho argumentace připadal Vinaymu podezřele pohotový, jako by si Lake odpověď předem připravil. „Jistě, pane.“ řekl. Něco tady neklapalo; nemohl na to přísahat, spoléhal však na svůj instinkt. Proč senátor Lake usoudil, že musí mít po ruce přijatelnou výmluvu, kterou by ospravedlnil svůj zájem o smrt Ricka Mediny?

Třeba Rick není středem jeho pozornosti. Možná se ve skutečnosti snaží zjistit něco o Johnovi. Vinayho se zmocnilo silné podezření. Nenapadal ho žádný uspokojivý důvod, proč by senátor potřeboval informace o Johnu Medinovi, ale nabízelo se několik neblahých pohnutek. A každou z nich bude třeba podrobit analýze. Vinay své současné pozice rozhodně nedosáhl tím způsobem, že byl lehkověrný.

Když šéf operačního štábu odešel, senátor Lake se usadil za svůj obrovský, neosobně luxusní stůl, roztržitě přejížděl prsty po zrcadlově naleštěném povrchu a upřeně hleděl na dveře, které se za Vinayem zavřely. V průběhu setkání nastal okamžik, který senátora znepokojil. Existovaly dvě možnosti, a ani jedna z nich se mu nezamlouvala. Bud byly Hayesovy informace mylné, nebo mu Vinay lhal.

Senátor Lake pomalu sáhl po telefonu, pak rozhodnými pohyby vymačkal číslice soukromé linky svého sídla. Po druhém zazvonění zazněl ve sluchátku známý bručivý hlas, který okamžitě uchlácholil senátorovy obavy. „Raymonde, mohl byste přiletět nejbližší linkou do Washingtonu? Budu vás možná potřebovat.“

11

Karen odemkla a vtáhla do bytu těžkou cestovní brašnu. Aniž se podívala na záznamník, neboť věděla, že červené signální světlo bude zběsile blikat, chmurně zamířila rovnou do ložnice a vybalila zavazadla. Nespěchala a hned ukládala do skříně oblečení a věšela na ramínka šaty, které nepoužila, a špinavé prádlo rozdělila na dvě hromádky: jedna poputuje do pračky, druhá do čistírny.

Zalila květiny, zapnula pračku a zatelefonovala vrchní sestře na chirurgickém oddělení. „Judy, tady je Karen. Už jsem doma a večer můžu nastoupit do práce, jestli mě potřebuješ.“

„Jestli tě potřebuju?“ opakovala Judy Camliffeová se znatelnou úlevou v hlase. „Marletta už dva dny bojuje s angínou a Ashley dneska volala, že marodí taky.“

„Co je s Ashley?“

„Má chřipku. Z toho plyne, že tě potřebuju. Otázka zní, zda můžeš přijít už dneska. Jestli se chceš dát dohromady, nějak to zvládnu sama.“

„Díky,“ řekl Karen a myslela to vážně. Judy byla pod nesmírným tlakem, když měla zajistit plynulý provoz na oddělení s menším počtem sester než obvykle, protože ani nemocnice nebyla imunní vůči výpadkům svých zaměstnanců. Před pěti lety pracovalo na chirurgii dvanáct diplomovaných ošetřovatelek, po čtyřech v každé směně. Ted bylo sester jen osm a Judy je musela prohazovat ve třech směnách nehledě na oprávněný nárok každé z nich na dva volné dny v týdnu. A tak se stávalo, že některou noc sloužila na patře jen jedna diplomovaná sestra. Proslýchalo se, že do konce roku se najede na dvanáctihodinové služby. „Jsem v pořádku. Pohřeb byl včera a zpátky jsem letěla dneska ráno.“

„Vážně? Hledala jsem v novinách smuteční oznámení, ale nic jsem nenašla.“

„Je pohřbený v Louisianě. Tady není pro jeho hrob místo, a tak mi jeden z detektivů navrhl, abych ho prozatím nechala pohřbít v okolí New Orleansu. Máma by si bývala přála, aby měli hroby vedle sebe, ale protože vedle ní není místo, musím se poohlédnout jinde a oba nechat převézt…“ Hlas se jí vytratil. Nejasně žasla sama nad sebou. Judy měla ráda, považovala ji za svou kamarádku, ale nemívala ve zvyku vyklopit své osobní problémy ani Piper, která byla její přítelkyně. Ale i nepřímá zmínka o Markovi ji natolik vyvedla z míry, že stěží souvisle uvažovala. Její srdeční rytmus poněkud vybočil z pravidelného tempa, sevřel se jí žaludek, cítila napětí v prsou a sbíhaly se jí sliny. Příznaky paniky a sexuální touhy se smísily v jediný zmatený pocit, stejně jako to ráno, kdy se probudila v posteli vedle něho.

„Páni, to je nepříjemný,“ řekla Judy. „Hm, nechci tě s tím otravovat, ale máš kopii úmrtního listu nebo aspoň smuteční oznámení z nějakých neworleanských novin? Jestli chceš mít ty dva dny zaplacené, měla by sis jeden z těch dokladů obstarat.“

„Mám kopii úmrtního listu.“ Marc jí kopii obstaral. Netušila, jak dlouho by na ni čekala za normálních okolností, ale Markovi se podařilo přemluvit někoho z kanceláře soudního lékaře, aby list přednostně vyhotovil. Srdce jí znovu poskočilo. Usoudila, že ani nemusel nikoho přemlouvat; stačilo, aby se zeptal tím svým magickým hlasem, a jestli oním ochotným úředníkem byla žena, možná se nemusel ani ptát.

„Výborně. Tím se potíže s výplatou sníží na minimum. Víš jistě, že chceš nastoupit do práce?“

„Vím to jistě.“

„V tom případě tě dneska v noci patřičně vytížím. Přijď jako obvykle.“

Jakmile vyřídila pracovní záležitosti, Karen dumala, do čeho by se pustila teď. Když procházela obývacím pokojem, červené světýlko na záznamníku, ohlašující počet vzkazů, na ni zuřivě blikalo. Nevěnovala mu pozornost, vešla do kuchyně, udělala si sendvič a pak provedla něco, co dělávala zřídkakdy: uvelebila se před televizí a dala nohy na stůl. Jistá firma zrovna přesvědčovala diváky, že malování bytu je hračka. A vzhledem

k tomu, že její byt potřeboval malování jako sůl, Karen sledovala názornou ukázku a přikusovala sendvič.

Utekla. Doslova. Zachovala se jako nejmizernější zbabělec na světě a vyklouzla z bytu, když se Marc sprchoval. Ještě ji bolely nohy, jak na vysokých podpatcích běžela nějakých devět bloků k hotelu. Naházela věci do tašky, zatelefonovala do recepce, odhlásila se, a modlila se, aby na ni nečekal dole v hale. Nemohla se mu podívat do očí; v životě se necítila trapněji. Bylo značně nepravděpodobné, že by se obtěžoval jít za ní, a nepochybovala, že mu spadne kámen ze srdce, když se jí zbavil. Nechtěla však riskovat.

Sjela výtahem do mezipatra a poslední schodiště sešla pěšky, aby na Marka náhodou nenarazila v přízemí před řadou výtahů. Z hotelu vyšla postranními dveřmi na parkoviště, kde nastoupila do taxíku.

Štěstí měla na své straně; Marc nevěděl, kterou linkou poletí, a mimoto musel taky někdy jít do práce. Přesto, když se z reproduktoru v odbavovací hale letiště ozvalo, aby se Karen Whitlawová dostavila k jednomu z telefonů, na výzvu nereagovala pro případ, že by Marc byl na letišti místo v práci.

Vydechla úlevou, teprve když letadlo rolovalo po ploše. Vyloučila možnost, že by Marc využil služebního průkazu a nastoupil do letadla, aby si s ní mohl důvěrně promluvit. Koneckonců nebyla zločinec, ale jen ženská, se kterou strávil noc.

Noc strávená v jeho bytě jí nedělala vrásky tak jako spíše to, co spolu dělali, když zrovna neseděli na balkoně nebo nespali.

Karen nebyla pruderní, chladná ani nevinná – v jejím případě byly dvě z těchto charakteristik při výkonu jejího povolání nemyslitelné –, ale něco podobného tomu, co zažila předcházející noc, se jí v životě nestalo. Považovala se za rozumnou a zodpovědnou, což byly dvě vlastnosti, které předem vylučovaly, aby s každým vlezla do postele. Piper o ní tvrdila, že je děsně vybíravá a pomatená, což nebylo právě lichotivé, ale i tohle hodnocení teoreticky vedlo k témuž výsledku. Nikdy, *nikdy* v životě nebyla tak lehkomyslná a nedbalá jako uplynulou noc. Cokoli s ní Marc chtěl dělat, to

mu dovolila – a že toho nedělal málo! Dovolila? Vždyť se dokonce aktivně zapojila a prožila tolik orgasmů, že je ani nedokázala spočítat. Zkrátka jsem se chovala jako hárající fena, usoudila vztekle.

Prázdným pohledem civěla na ukázku techniky malby, při níž stačilo lehce nanést barvu na kouli z igelitu a tou pokaňkat stěnu. Bože, jak jsem mohla být tak pitomá? proklínala se. Možná že kdybych byla o něco zkušenější, poznala bych, že je ze mě dočista hotovej.

Při té slovní hříčce sebou trhla a zrudly jí tváře. Pravdou bylo, že pro něj představovala až trapně snadnou kořist. Byla svedena, a přímo ukázkovým znalcem žen. Neudělal jediný chybný krok.

Rozjařená ženština na obrazovce měnila pohyby jedné ruky nevýraznou stěnu ve výtvarné mistrovské dílo. Karen se na ni zaškaredila a vypnula televizi. Byla si téměř jistá, že nikdy nebude malovat svůj byt chuchvalcem z igelitového obalu. Jak se vůbec můžu soustředit na malování, když teď musím vážně přemýšlet? divila se v duchu.

Nedokázala se zachytit jediného bodu, jenž by zachránil její hrdost. Vždyť celou dobu projevovala nevšední ochotu a své svědomí by nespasila, ani kdyby předstírala, že tomu tak nebylo. Naproti tomu nelze popřít, že on byl velmi zkušený. Míra její ochoty to jen potvrzovala.

Položila hlavu na pohovku a upřela pohled nahoru, do bílého stropu. Strop v Markově bytě je vysoký, zdobený dekorativními lištami v omítce a v každé místnosti víří vzduch senzační stropní větráky.

Vrazila pěst do čalounění pohovky. Sakra, já už na něj nechci myslet! zaječela v duchu.

Ale copak to jde, když se jí všechno uvnitř ještě svírá a tepe touhou? Kdyby se některá z kamarádek v nemocnici chlubila, že se tolikrát v průběhu jedné noci milovala – a s jediným mužem! –, Karen by jí nevěřila. Ted se na vlastní kůži přesvědčila, že existují chlapi, kteří to dokážou. Kdyby pochybovala o své paměti, důkazem nestřídmosti oné noci byl její dosud citlivý a zduřelý klín.

Vybavilo se jí, jak ji nevyhnutelně a bez zaváhání vedl rovnou do postele. Usoudila však, že pozdní lítost jí je málo platná. Tehdy nezaznamenala jediný varovný signál. Nenápadným, a přesto důmyslným způsobem vyvolal mezi nimi pocit důvěrnosti, kterého pak využil. Musela přiznat, že ten chlap svůj obor ovládá.

Den, který oné noci předcházel, probíhal ve znamení neutuchajícího svádění. Jak o tom tak přemítala, Marc ji sváděl od první chvíle, kdy vešla do jeho kanceláře. Ve škole se učila o lidském sexuálním chování, znala charakteristické signály, a přesto jí unikly; pouze při zpětném pohledu byly jasné jako facka.

Nejprve projevil starost a znepokojení nad jejím rozpoložením a kontakt s jejím tělem zakryl zdvořilostí. Vzpomněla si, jak se jeho ruka co chvíli dotkla její paže, sklouzla jí po zádech, spočinula v pase. Získal si její důvěru, ukolébal její ostražitost, takže přijímala jeho neustálé doteky bez podezření, že by mohly souviset se sexem. A pak ji přivedl do stavu, kdy ji ani nenapadlo, aby jejich milování zarazila.

A včera… ach, včera. Rozpomněla se, jak jí položil ruku na šíji, když mu plakala na rameni. To gesto vyjadřovalo takovou míru sexuálního vlastnictví, že nechápala, jak mohlo uniknout jejímu radaru, tehdy si však jen uvědomovala, že jí poskytuje útěchu. Do té doby si na jeho doteky tak zvykla, že jí to připadalo… normální.

Dokonce se mu podařilo ji s přímočarou logikou přesvědčit, aby si sama, dobrovolně, svlékla část svého oblečení, a ona se v jeho společnosti cítila tak uvolněná, že ho poslechla. Nemohl jí nastražit do cesty keř, o který si punčocháče roztrhla, té situace však bleskově využil. Nejdřív punčocháče, pak střevíce… všechno bylo tak nenucené a samozřejmé a připravovalo ji na okamžik, kdy se měla bez zaváhání svléknout do naha.

Její případný odpor zmírnil vínem, ale na víno se pochopitelně vymlouvat nemohla. Vždyť nebyla ani trochu opilá. Měl promyšlený každý krok, nakrmil ji a neposkytl jí jedinou pohnutku, na niž by se později mohla vymlouvat nebo ho na jejím základě z něčeho obviňovat. Byla střízlivá, ale tála

vlivem vína, jeho zájmu a jeho doteků. Vzpomněla si, jak se při tanci jeho bosé nohy letmo dotýkaly jejích, a okamžitě jí zabrněly prsty u nohou a ztvrdly jí bradavky.

Může být něco romatičtějšího než saxofonové blues a tanec na balkoně v New Orleansu za deštivé letní noci? V tu chvíli byla zcela v jeho rukou, omámená jeho kouzlem a vzrušená tak rafinovaným způsobem, že její tělo planulo touhou, aniž si to ona sama vůbec uvědomovala. Vybavil se jí letmý kontakt s jeho naběhlým penisem během tance a teď věděla, že to nebyla náhoda. Dráždil ji, aby opakovaně vyhledávala další dotyk a zároveň nepochybovala, že jde jen o náhodu. A on zatím nenápadně zvyšoval její vzrušení.

Zorganizoval každý svůj dotek, uklidnil ji a navodil jí takový stav, kdy nejen přijala jeho sexuální aktivitu, ale dokonce po ní dychtila. Neudělal jediný chybný krok; nesápal se jí po ňadrech ani jí nestrkal ruku mezi nohy, zkrátka neudělal nic, co by mohlo způsobit, že by couvla. Nevěděla, proč ji nevarovaly jeho ruce na jejím zadku, ale všechny poplašné kontrolky mlčely. Možná opravdu překročila hranici, odkud nebylo návratu. Vynechal obvyklou předehru, s výjimkou báječných polibků; a jakmile byl připravený, stačilo, aby jí prostě vyhrnul sukni. Nebýt toho, že předehrou byl vlastně celý den a ona byla na Marka přichystaná a trapně rychle dosáhla vyvrcholení.

Při té vzpomínce jí vstoupila krev do obličeje a zrychlil se jí dech. Sakra! Jediná noc s ním z ní udělala sexbombu. Chtěla ho. Pořád. I teď.

Ten chlap věděl o sexu a o ženách mnohem víc, než bylo zdrávo. Byl si jistý sám sebou – i její reakcí –, že si navlékl kondom ještě předtím, než ji vyzval k tanci. Aspoň za to by mu měla být vděčná, protože v tu chvíli byla tak omámená, že na ochranu ani nepomyslela. A to jsem, prosím pěkně, zdravotní sestra! pomyslela si. Nemyslela na těhotenství ani na pohlavní nemoci, ale jen a jen na dovršení aktu, po kterém její tělo hlasitě volalo.

Každopádně rozmetala na kusy další ze svých domněnek, neboť byla odjakživa přesvědčena, že lidé, kteří tvrdí, že se nechají unést vášní, jednoduše přehánějí, aby zakryli vlastní

hloupost a lehkomyslnost. Ted se i ona stala novopečeným členem klubu hlupáků a lehkomyslníků.

To by bylo asi všechno, co se týče chvástání o své opatrnosti a sebeovládání; to možná platilo, dokud se jí Marc Chastain nedotkl. Jakmile to udělal, poznala, že pokud jde o něj, veškerá její opatrnost a sebeovládání šly stranou.

Existovalo tolik úrovní hlouposti, již projevila ve svém chování, že sotva uvěřila, že něčeho takového byla vůbec schopna. Rovnou od otcova hrobu odkráčela do postele s úplně cizím chlapem. Pochybovala, že by uplynulých pár dní překonala bez Markovy pomoci, ale v pravém slova smyslu pro ni *byl* cizí. Nevěděla o něm nic kromě toho, že je policajt, že by svedl i sochu a že jeho milování ji doslova zbavilo rozumu.

Úmyslná syrovost jejích myšlenek jí náladu nezlepšila, naopak ji málem rozbrečela.

I kdyby věděla, že ho od začátku silně přitahovala, přesto by ji společně strávená noc působila rozpaky, přesto by ji zahanbila vlastní lehkomyslnost, ale neutekla by jako vyděšený králík. Jenomže ona ho *nepřitahovala;* ve skutečnosti k ní na první pohled cítil antipatii. Když v chládku nového rána ležela v posteli přišpendlená k matraci jeho svalnatou paží, vybavil se jí jen okamžik, kdy se s ním poprvé setkala, a věděla, že se nemýlila. Jestli k ní opravdu cítil takovou nechuť, proč okamžitě zahájil svůdnické praktiky? K zbabělému útěku ji totiž dohnal hrozivý předpoklad.

Třeba ho nemůže vinit z ničeho jiného než z pouhé sexuální nadrženosti. Možná se s ní miloval jen příležitostně, ale rozhodně ne ze škodolibosti. Prostě se jen chopil nabízené příležitosti. Možná. Sama tomu však nevěřila. Už z toho důvodu, že nic neponechal náhodě, ani kondomy. Byl odhodlaný ji dostat a svého záměru dosáhl směšně lehce. Jeho jednání prozrazovalo rozvážnost, která ji děsila a nesmírně ji popudila.

Vezme-li v úvahu jeho okamžitou antipatii, bylo možné, že svým chováním sledoval jediný cíl, totiž aby se jí dostal na kobylku? Vyspal se s ní, využil ji a pak ji nechal plavat.

Jeden ze stážistů v nemocnici jí dokonce něco v tom smyslu odpověděl, když už potřetí odmítla jeho pokusy o

sblížení. „Jednoho krásnýho dne se vám pod sukni stejně dostane nějakej mazanej kanec,“ prohlásil s ironickým úšklebkem. „A až s váma bude hotov a pošle vás k vodě, zjistíte, že nejste o nic lepší než my ostatní.“

Neuměla si představit, že by na to šli kanci mazaněji než Marc Chastain.

Trhla sebou a proklínala se za své věčné slovíčkaření.

V tu chvíli ji napadla ještě jiná pohnutka. Co když jeho chování motivoval *soucit*?

Zasténala a zakryla si oči. Skvělé. Prostě skvělé. Takže jsem jen politováníhodný tvor, kterého si chlap vezme do postele z čirého milosrdenství.

Karen pohnula hlavou a zadívala se na blikající kontrolku na záznamníku. Ty vzkazy si přece nemusím přehrávat, řekla si. Můžu je jednoduše smazat. Aspoň nebudu muset poslouchat ten sametový, lenivě protahovaný tón jeho hlasu. Nebo, což je horší, ho neuslyším vůbec. Třeba si prostě řekl, že tím to skončilo, vykašlal se na ni a žádný vzkaz, který by měla smazat, neexistoval.

„Do prdele,“ pronesla nahlas. „Do prdele. Do prdele.“ Ani opakované zaklení nepomohlo. Bude se muset smířit s pravdou, před níž se zoufale snažila uniknout, ale protože nedokázala Chastaina pustit z hlavy, unikání bude neuskutečnitelné. Provedla totiž mnohem větší hloupost, než že se s ním vyspala; někdy v průběhu uplynulých tří dní se do něho zamilovala.

Říkala si, že svým citům podlehla jen proto, že se k ní choval tak hezky a pomohl jí, když pomoc skutečně potřebovala, ale nemohla ignorovat, že kdykoli ho spatřila, zrychlil se jí tep. Říkala si, že to způsobil jen jeho hlas, ten nádherný, báječný, ryze mužský hlas, který ji přitahoval. Sama sobě uváděla spoustu důvodů, ale pravda byla, že už když ho uviděla poprvé, dloubnutí v žaludku jí signalizovalo primitivní zjištění. Ať je to chemie, biologie, nebo třeba magie – prostě cokoli, musela připustit, že od začátku ji k sobě přitahoval jako magnet hřebík, a cokoli od té chvíle udělal, její pocity ještě znásobilo.

Copak ho mohla nemilovat? Krmil ji, chránil ji svým vlastním tělem, zahříval ji. Tak prostá, ba dokonce primitivní gesta, úkony, které možná prováděl i neandrtálec, když chtěl dostat svou vyvolenou neandrtálku pod medvědí kůži ve své jeskyni. Zvláštní, že takové chování mělo stejný účinek v moderní době jako před tisíci lety.

Nedokázala spolehlivě určit okamžik, kdy její city vykrystalizovaly v cosi vážnějšího, nemohla však nebrat v úvahu, co cítila. Bylo to cosi opravdového, cosi prudkého a děsivého – a bolestivého.

Jestli toužil jen po příležitostném sexu, kterým by si ukrátil deštivou noc, neměl se chovat tak zatraceně zdvořile a galantně, pomyslela si zuřivě a do očí jí vstoupily slzy. A jestli mu byla tak protivná, že se záměrně snažil probudit v ní zájem, bude její zklamání a bolest tím větší…

Karen nevěděla, co má dělat. Na to, aby se s takovou situací dokázala vypořádat, jí chyběly zkušenosti. Nikdy žádného muže nemilovala, a ani nedovolila, aby k některému z nich cítila něco, co by se lásce blížilo. Považovala za ironii, že zrovna když se rozhodla, že poskytne mužům větší prostor na poli milostných vztahů, objevil se Marc a položil ji na lopatky. Doslova.

Měla zůstat a vyjasnit si s ním situaci. To by byl důstojný a energický tah. Prostě by si navzájem vyložili karty jako dva dospělí lidé a otevřeně by si spolu promluvili, bez vytáček a zbytečných řečí.

Ale na to, aby se zachovala jako dospělý člověk, už bylo pozdě. Teď se mu nanejvýš může za své chování omluvit, aby se mohl chytit za nos.

Blikající světýlko na záznamníku ji přivádělo k šílenství. S tlumeným klením a s palčivými slzami pod víčky pomalu vykročila k přístroji a stiskla tlačítko.

Nejprve někdo zavěsil, pak jí jakýsi podomní obchodníček nabízel čisticí prostředky, následoval zvuk opakovaně přerušeného impulsu, pak vzkaz od Piper: „Karen, moc mě mrzí, co se stalo tvýmu tátovi. Proč ses mi neozvala?“ Další vzkaz zanechal prodejce výrobků z hliníku, po něm další přerušené spojení a najednou hluboký, navztekaný hlas:

„Sakra, Karen…“ Zarazil se, a když znovu promluvil, znělo to, jako by slova cedil skrz zaťaté zuby. „Co měl, *sakra*, znamenat ten útěk? Až přijdeš do toho svýho zatracenýho bytu, koukej mi okamžitě zavolat, nebo…“

Nevyslechla výhrůžku do konce, protože Marc zavěsil. Podklesla pod ní kolena a musela se zachytit okraje stolu. Tentokrát nebyla po sametovém tónu ani stopa; z jeho hlasu čišel jen chladný vztek. Jeho intenzita jí vzala dech. Vztek byl to poslední, co očekávala. Možná tak ještě rozladěnost, ale přesto byla připravena spíše na něco jako: „Jsi v pořádku? Nemuselas přede mnou utíkat.“ Očekávala, že ji jen *zkontroluje*, nic víc, a že jeho vlídný zájem ještě prohloubí její pocit zbabělosti z neslavného útěku.

Doposud ho neslyšela klít – protože se choval jako dokonalý džentlmen. Nebyla tak naivní, aby předpokládala, že nadávky zcela vyloučil ze svého slovníku; slyšela je, byť pronesené ve francouzštině. Marc byl policista a pod zdvořilou maskou skrýval tvrdost, která by ji za normálních okolností přiměla, aby před ním vzala nohy na ramena. Její otec patřil ke stejnému typu mužů. Jenomže ona Marka potřebovala a nikdy v životě se necítila bezpečnější než těch pár dní strávených s ním. Pocit bezpečí nepůsobila jen pistole v pouzdře u pasu, ale v prvé řadě on sám, silný a sebejistý, a jeho pronikavé, zářící oči. Byl tvrdý, to je pravda, a nepochybovala, že když si to situace žádá, umí být zatraceně nepříjemný.

K ní se však choval mile. Galantně. Při milování pochopitelně používal o něco troufalejší výrazy; zavřela oči při vzpomínce, co jí říkal a co s ní všechno dělal. V podbřišku se jí začínala probouzet tepající touha a Karen musela přitisknout nohy k sobě. Zachvěla se a hlasitě zasténala.

Stejně jako poprvé, když jí nechal vzkaz na záznamníku, zase přetočila kazetu a přehrála si jeho slova. Trhla sebou, když na ni zaútočil vzteklý hlas. Utekla od něho, jako by byl prachobyčejný násilník, a urazila ho poté, co kvůli ní podstoupil spoustu nepříjemností nehledě na to, jak o ní smýšlel. A protože byl policajt, připadalo mu naprosto přirozené, aby se s ní spojil a ujistit se, že je všechno v pořádku. A ona v sobě neměla ani slušnost, aby reagovala na

jeho výzvu v letištní hale. Není divu, že měl vztek; ona měla taky vztek. Sama na sebe. Měla za sebou pár perných dní – vlastně celý rok pro ni byl perný –, ale na to se donekonečna vymlouvat nemohla. Nemohla se vůbec vymlouvat.

Zvedla sluchátko a vytočila číslo dřív, než stačila provést další dětinskost, například zase couvnout.

„Tady je Chastain. Zanechte vzkaz."

Záznamník. Zase ten zatracený záznamník, zuřila. Karen zaťala zuby. Zasluhoval si, aby se mu osobně omluvila. Zasluhoval si další příležitost, aby ji mohl poslat do horoucích pekel. Mohlo však trvat i několik dní, než se jí podaří zastihnout ho v kanceláři. „Tady je Karen. Už jsem doma. Omlouvám se, že jsem od tebe dneska ráno utekla. Byla to hloupost a… nemám pro své chování žádnou omluvu. Myslela jsem, že… na tom nezáleží. Chovala jsem se jako idiot. Promiň."

Nenapadlo ji, co jiného by mu měla říct. Kousla se do rtu a zavěsila. Žaludek jí prostoupil chlad. Třeba jí zase zavolá, aby jí řekl, jak byla hloupá a praštěná, ale nejspíš ho už nikdy neuslyší.

Z náhlého popudu vyndala ze záznamníku mikrokazetu a uložila ji do zásuvky. I když jsou to jen nadávky, aspoň je říká jeho hlas. Příležitostně si ho může poslechnout, aby si připomněla, jak byla pitomá.

Vložila do přístroje čistou kazetu a chvíli nad záznamníkem nerozhodně postála. Mohla počkat u telefonu, až zazvoní, nebo mohla vyprat, uklidit a pár hodin se prospat. Dnes večer musí nastoupit do práce a předcházející noc se skoro nevyspala, protože větší část oné noci byl Marc na ní, případně v ní…

Zavřela oči. Těžce dýchala, když ji znovu zaplavily vzpomínky. V každém případě stála ta noc za zapamatování. Litovala mnoha věcí, ke kterým došlo, ale aspoň na pár hodin se oddala ryzí tělesné extázi. Marc jí poskytl rozkoš, o které netušila, že by ji vůbec kdy mohla prožívat. Je nesmyslné, aby takového zážitku litovala.

A milovala. Ona, která se domnívala, že zdusila veškeré podoby lásky kromě lásky k matce, ve skutečnosti nezdusila

nic. Navzdory jeho chybám a selhání milovala i otce. Po tom, co si tuto skutečnost konečně přiznala, se jí zmocnil zvláštní klid, neboť od tohoto okamžiku už se nemusela svému citu bránit. Milovala otce a trápily ji všechny roky, které v životě promarnil, litovala lásky, jíž se *on* bránil. Podobala se mu mnohem víc, než kdy byla ochotná připustit. Podobala se mu svými reakcemi, snahou uzavřít se sama do sebe a vzdor veškeré své snaze ho dokázala milovat stejně, jako ho milovala její matka.

Zmocnilo se jí podezření, že Marka bude podle všeho milovat po zbývající část života.

Markem pořád cloumal vztek, když to odpoledne vešel do své kanceláře. Bylo mu vedro, byl unavený a měl takovou zlost, že měl sto chutí holýma rukama něco nebo někoho roztrhnout.

Karen od něho utekla.

Čekal, že ráno bude nervózní, možná i lehce ostýchavá a rozpačitá. Protože věděl, že nebude mít čas ani příležitost, posunul jejich vztah rovnou na důvěrnější úroveň a mnohem rychleji, než míval ve zvyku. Na jejím těle neexistovalo jediné místečko, kterého se nedotkl, nebo které nepolíbil ve své snaze uplatnit na ni právo, jež by nemohla jen tak popřít. Nechal ji spát a šel se osprchovat. Měl v úmyslu probudit ji polibky, posadit si ji na klín a mazlit se s ní, vzrušovat ji a rozesmát její tuze vážné tmavé oči – a pak se s ní znovu milovat. Jenomže ona nespala; a když vyšel z koupelny, byla pryč.

Musela běžet celou cestu až k hotelu. Jedině tak se mu mohla vyhnout. Než stačil dojít do recepce, telefonicky se odhlásila z pobytu, a bylo nad jeho možnosti hlídat všechny východy z hotelu najednou. Zase mu proklouzla před nosem, a sluha z hotelové služby si vzpomněl, že jí objednával taxík na letiště.

Snažil se ji vyvolat letištním rozhlasem, ona však na výzvu nereagovala. Tou dobou už měl takový vztek, že Karen měla z pekla štěstí, že ji nedostihl. A tak jí místo toho zatelefonoval domů a vynadal jí aspoň prostřednictvím záznamníku. To

možná nebylo nejmoudřejší, když se ji snažil vyléčit z rozmarů, ale její útěk jím otřásl.

Relativně chladný vzduch v kanceláři mu příjemně omýval orosenou pokožku a Marc úlevně vydechl. Svlékl sako, zakroužil rameny a ze zad si odlepil propocenou košili. Pocit, který poslední úkon provázel, vyvolal mrazení podél páteře. Neklidnými prsty si prohrábl vlasy a přejel jimi přes zátylek. Vraždy dětí bytostně nenáviděl. Raději by se lopotil se stovkami jiných případů, než aby vyšetřoval vraždu dítěte. Bezmocnost a křehkost drobných tělíček na něj pokaždé silně zapůsobila a tvrdě ho zasáhla.

V márnici ležel pětiletý chlapec, který zemřel po pádu ze schodů. Jeho matka tvrdila, že to byla nehoda. Ale nohy chlapečka byly plné drobounkých, napůl zhojených popálenin, které jeho matka vydávala za štípance od komárů, a nažloutlých modřin. Žluté modřiny byly staré, hojící se pohmožděniny. Matka říkala, že často padal z kola.

Marc poznal, že ta žena je vyděšená. Seděla nehybně u kuchyňského stolu, jako by se bála pohnout. V jedné chvíli, když její manžel něco říkal, otočila hlavu, a Markovi se zdálo, že na jejím krku, těsně pod okrajem límečku, spatřil tmavou pohmožděninu. Dobře znal příznaky: košile zapnutá až ke krku, v úmorném vedru dlouhé rukávy a místo šortek džínsy.

Už dávno přestal pátrat po důvodech, proč ženy zůstávají s násilnickými manželi a proč matky zbaběle tají okolnosti smrti svých dětí. Už byl policajtem dost dlouho, aby ho něco mohlo překvapit. Věděl, jak opatrně musí v tomto případě postupovat, protože otec oběti byl právník, který by bezpochyby rozeznal sebemenší náznak varovného signálu. Současně byl obhájcem v oblasti trestního práva, a Marc si umínil, že o to víc se bude snažit toho ničemu usvědčit.

Soudní lékař pravděpodobně zjistí další důkazy týrání, například zcelené zlomeniny. Ranky na chlapcových nohou identifikoval jako spáleniny od cigarety, nikoli jako komáří štípance, a jeho zpráva poskytla dostatečný důvod k zatčení. Marc jen doufal, že získá zatykač dřív, než ten parchant zpanikaří a zamorduje i manželku, o které věděl, že by pochopitelně svědčila proti němu.

Marc se posadil, poslouchal vzkazy zanechané na záznamníku a probíral se stohem papírů, které se mu nakupily na stole v době jeho nepřítomnosti. Většinou se jednalo o běžnou agendu, vzkazy, připomínky a zprávy, které si vyžádal.

Po celém městě a na různých místech měl spoustu kontaktů a drobných špehů, kteří raději práskli své kámoše, než aby si Marka znepřátelili. Mnohem častěji získal nedůležité informace, ale někdy měl štěstí a dověděl se maličkost, která přesně zapadla do řetězce fakt – a případ byl uzavřen.

Nečekal, že po zprávě, kterou jí zanechal, mu Karen zavolá. V tuhle chvíli bude možná lepší, když spolu nebudou mluvit. Až mu vychladne hlava, ozve se jí sám a pokusí se jejich známosti udělit správný směr.

Karenin vzkaz ho zaskočil. Přerušil práci, opřel se v židli a se zasmušilým výrazem ho vyslechl. Její hlas zněl schlíple. „…Myslela jsem, že… na tom nezáleží. Chovala jsem se jako idiot. Promiň.“

Myslela, že… co si myslela? Ta holka zbytečně moc přemýšlí, a v tom to vězí, napadlo ho. Z jejích slov už teď zaznívaly obavy. Neuměla se uvolnit, bavit se, za všechno cítila odpovědnost…

„Do prdele,“ zavrčel a nafoukl tváře. Mohl tušit, že se Karen probudí a bude se proklínat za to, co považovala za vrcholně nezodpovědné jednání. Dával pozor, aby ji nevyděsil dřív, než ji dostane do postele, takže nemohla tušit, že plánuje něco víc než zábavu na pouhou jednu noc. Fakt, že ji nechal samotnou v posteli, byla zásadní taktická chyba, kterou si bude nadosmrti pamatovat.

Sexuální reakce, která mezi nimi proběhla, byla tak bouřlivá, že mu málem vzala dech, a o to víc okouzlující, protože okamžitě poznal, že Karen není příliš zkušená. Nebyla nevinná, nebyla panna, ale zkrátka… nebyla zvyklá se milovat. Měl podezření, že svou sexualitu držela na uzdě stejně jako své city. Ale uplynulou noc v sebeovládání polevila a stala se z ní ta nejrozkošnější, nejvášnivější žena, jakou vůbec kdy v posteli měl. Sám netušil, že je schopen tolika erekcí, ale vždyť mu nic jiného ani nezbývalo! Zoufale potřebovala, aby ji někdo pomiloval, a tak se tedy chopil příležitosti.

Zato on zkušený *byl* a jejich milování mělo nesrovnatelně větší intenzitu než cokoli jiného, co doposud poznal. Tu noc musela Karen považovat za nevázané orgie.

Natáhl se k telefonu, aby jí zavolal, ale pak se zarazil. Trochu se uklidnil, ale vztek ho zdaleka neopustil. Věděl, že po konfrontaci s vraždou toho malého chlapce by své emoce jen s obtížemi ovládl. Potřeboval s ní mluvit co nejdříve, aby neměla čas obrnit se vůči němu netečností, potřebu však vyvážila opatrnost. Chtěl ji pořádně seřvat, avšak křik nebyl v tu chvíli nejlepší přesvědčovací prostředek. Zatvrdila by se ještě víc a možná by s ním vůbec nechtěla mluvit.

Jen s obtížemi se znovu začetl do zpráv od jiných složek policie a zběžně listoval počítačovými výstupy. Zarazil se, když zjistil, že policie ve státě Mississippi objevila tělo bezprostředně u hranice s Lousianou. Oběť, sedmapadesátiletý běloch, Rick Medina, byl zastřelen dvěma ranami z dvaadvacítky. Byl okraden a zloději mu vzali i platební karty.

Dvaadvacítka bývá nejčastější smrtící zbraní, poněvadž je z palných zbraní nejdostupnější a nejlevnější. Veden pouhým instinktem vytáhl zprávu z kupy dokumentů. Možná se zbytečně plašil, ale zavražděný muž byl přibližně stejného věku jako Karenin otec a hranice státu Mississippi byla od New Orleansu co by kamenem dohodil.

Ted však musel přednostně řešit vraždu pětiletého chlapce a nezbýval mu čas na prošetření mlhavých a dost možná i neexistujících souvislostí mezi oběma zavražděnými muži. Později se k oběma případům ještě vrátí.

Shannona našel u automatu na nápoje. Mladý detektiv koketoval z jistou policejní úřednicí. „Antonio, na slovíčko.“

Shannon se napřímil a tmavé oči mu zpozorněly. „Ještě se uvidíme,“ rozloučil se s ženou a než odešel, zlehka se dotkl její paže. „Co se děje?“ ptal se. Postavil se vedle Marka a sklonil hlavu nad policejní zprávu.

Marc mu ji podal. „Já musím makat na případu těch Gableových…“

„Sakra, ten malej kluk… Utýral ho jeho zparchantělej fotr, že jo?“

„Jo, ale musím postupovat přesně podle předpisů, jinak by se z toho mohl vyvlíknout. Máš čas, abys mi mohl ověřit pár věcí?“

„Jasně.“ Shannon si přečetl zprávu. „Rick Medina je tvůj další případ?“

„Ne. Jenom tip. Pokus se zjistit, jestli existuje nějaká souvislost mezi Dexterem Whitlawem a Rickem Medinou. Byli přibližně stejně staří. Možná spolu sloužili v armádě. Jestli se navzájem znali, byla by sakra náhoda, aby byli oba zastřeleni dvaadvacítkou a přibližně v témže čase.“

„Je to dost malá pravděpodobnost.“

„To si piš,“ souhlasil Marc. „Jen zjisti, jestli byl Medina v armádě. Třeba někde sloužil přibližně ve stejnou dobu jako Whitlaw. Kdo ví, co vyplave na povrch?“

12

Pacient v pokoji 11A přežil autonehodu a posléze i rozsáhlou operaci, při níž mu byla odňata ledvina a slezina. Operující lékař považoval jeho stav za tak uspokojivý, že pacient mohl být převezen z jednotky intenzivní péče na chirurgické oddělení. Pan Gibbons byl čilý, jeho stav stabilizovaný, jedl lehkou, ale tuhou stravu a zbývající ledvina produkovala moč v obvyklé míře. Teplota mu však stoupala a muž odmítl večeři.

Chirurg, který měl službu, se schoval někam, kde ho nikdo nemohl vypátrat, a na výzvy nereagoval. Karen zanechala vzkaz doktorovi, který pana Gibbonse operoval, a soustředila se na pacienta. Kdyby u něho propukla pooperační infekce, čím dřív ji podchytí, tím lépe. Starost o pana Gibbonse jí naštěstí vyhnala z hlavy plané úvahy. Měla dobrý pocit, že je zpátky v práci, ve známém světě kachlíkovaných chodeb, doktorského nemocničního pachu a pípajících obrazovek. Na stejnokroji s krátkými rukávy měla připevněnu svou jmenovku, v kapsách spoustu rozmanitých pomůcek, které by v průběhu noční služby mohla potřebovat. Kolem krku měla zavěšený stetoskop a při chůzi po dlaždičkách jí boty na gumové podrážce konejšivě vrzaly. Známé zvuky, známé prostředí. Tady se cítila dobře.

Navzdory předpokladům se jí podařilo před odjezdem do práce na pár hodin usnout. Nedokázala rozhodnout, jestli má být ráda, že se mohla vyspat, nebo litovat, že jí Marc nezatelefonoval a neprobudil ji. Očividně dospěl k závěru, že se jí dál nebude zabývat, a když se nad jeho postojem Karen zamyslela, usoudila, že se vzhledem k okolnostem rozhodl rozumně. Vyspali se spolu, ona ze sebe udělala naprostého idiota, ale teď už je po všem. On zůstal v Louisianě a ona se vrátila do Ohia, kam patřila. Možná že jednoho dne ji přepadne

melancholie a svěří Piper podrobnosti jedné vášnivé noci, již strávila s detektivem z New Orleansu. Piper se nesmírně uleví; podle jejího názoru byl Karenin život popřením sebe sama, neboť pokud existoval život, musel být spojen s činností.

Chirurg pana Gibbonse se konečně ozval a zrovna ve chvíli, kdy si Karen chtěla udělat pauzu. Podle očekávání byl nevrlý. Ošetřovatelky jednomyslně považovaly chirurgy za idioty, ale doktor Pierini byl přímo korunovaný idiot. „Teplota pana Gibbonse je 38,2°C," oznámila mu Karen. „O půlnoci měl 37,6."

„Do prdele." Zívl. „Tak jo. Udělejte kultivaci, abych věděl, co se děje. V laboratoři vyřiďte, že před ranní vizitou chci mít výsledky v ruce." Vychrlil další pokyny a pak řekl: „A kde, sakra, vězí Dailey?"

„Doktor Dailey neodpovídá na pípátko."

„Tak ho sežeňte a zbytečně mi nevolejte."

Doktor Pierini práskl sluchátkem. Karen pokrčila rameny a zavěsila. Koledovala si o to. Kdykoli některého z doktorů burcovala ve tři hodiny ráno, přikláněla se k tomu, že ho měla nechat volně dýchat. Už z toho důvodu by mnohem raději vypátrala doktora Daileyho, pokud to bude možné. Avšak takový zázrak dosud žádná sestra z chirurgie nedokázala.

Mnohem větší radost by jí udělalo, kdyby někdo Daileymu implantoval do zadní části těla drát, aby kterákoli sestra mohla kdykoli zmáčknout bzučák a trochu doktorovi okořenit život. V takovém případě by ho mohli vystopovat i podle křiku.

Místnost určená k odpočinku byla obvykle zaplavená časopisy a novinami a chladnička skýtala příznivé prostředí pro vznik nových forem života, jež však nikdo nehodlal blíže zkoumat. Kolem malého stolku byly rozestavené čtyři skládací židle a zařízení doplňovala beztvará pohovka potažená nechutně oranžovým vinylem. Na zdi byla připevněna malá přenosná televize, které před několika měsíci přestala fungovat obrazovka, a sestry se královsky bavily, když se jen podle rozhovoru a zvukových efektů snažily odhadnout děj příslušného kusu.

Karen si vzala z lednice minerálku a padla na Velkou Val, tedy Valencii, jak se nepříliš něžně přezdívalo pohovce. Úlevně

vzdychla a ohnula nohy, protáhla si unavené šlachy a litovala, že nemá po ruce umyvadlo se studenou vodou, do které by mohla nohy ponořit. Nejraději by si zula boty, ale takovou hloupost udělat nemohla; nohy by jí okamžitě otekly, s obtížemi by se obouvala a až do konce služby by jí byly boty těsné.

Na zemi se válely pár dní staré noviny. Karen se pro několik výtisků sklonila, aby zjistila, co se dělo v Columbusu, zatímco byla pryč. Silně pochybovala, že komiksový seriál „Dilbert“ ještě nikdo nevystřihl. Hrdinové kreslených seriálů se objevovali na nástěnkách po celé nemocnici a tužkou jim byla přidělována jména konkrétních zaměstnanců. Správě nemocnice to však nepřipadalo vtipné.

Otáčela listy, pročítala titulky a letmo prohlížela snímky. Jedna z fotografií ji upoutala, neboť ohořelé trosky domu jí byly něčím povědomé. „Včera v dopoledních hodinách vypukl požár v domě Nathana a Lindsey Hoerskeových…“ Ale to je přece *můj* dům! uvědomila si. V šoku zírala na zčernalé zbytky domu na fotografii. Lépe řečeno to *byl* můj dům, opravila se v duchu. Bydlela v něm patnáct let. Chudáci Hoerskeovi, litovala mladý manželský pár. Nedávno se vzali a byli šťastní, že získali vlastní hnízdečko. Zdálo se, že podle fotografie přišli o všechno. Krátká zpráva uvedla, že oheň vznikl v kuchyni.

Rozrušená, jako by ztratila dobrou přítelkyni, Karen ochromeně odložila noviny stranou. Trosky shořelého domu nepohřbily jenom majetek, ale i sny a vzpomínky. Ochranné zdi, jež vytvořily útočiště před světem, byly protkané pevnými nitkami životů. Karen měla Nathana a Lindsey moc ráda; rozhodla se, že dům prodá v každém případě, ale potěšilo ji, že jej koupili právě manželé Hoerskeovi. Vypadali, že jsou do sebe až po uši zamilovaní, ale zároveň se zdálo, jako by si pro sebe už našli vyjeté koleje a nic na světě je nemohlo vychýlit z vytyčeného směru. Karen si je představovala se dvěma dětmi, místnosti svého bývalého domova naplněné hračkami a veselým křikem hrajících si dětí. Ted budou muset začínat znovu a najít si jiné místo, které by se stalo jejich domovem.

Piper vplula na sesternu úderem půl sedmé ráno. Když spatřila Karen, založila si ruce na kypré boky. „Proč ses neozvala?“ zaútočila na ni zamračeně.

„Neměla jsem čas.“ Z náhlého popudu Karen odložila tabulku, do níž zaznamenávala graf teploty, a omluvně Piper objala. „Aerolinky mi zajistily místo v letadle, které za hodinu odlétalo. Stačila jsem jen zabalit věci, zavolat Judy a musela jsem běžet.“

„Myslím, že ti to odpustím,“ zahučela Piper, když přítelkyni opětovala objetí. „Moc mě to mrzí. Muselo to být hrozné, i když vím, že sis s otcem moc nerozuměla. Co se stalo?“

„Byl zavražděný. Někdo ho zastřelil.“

Piper hlasitě vyjekla a dvě ošetřovatelky, které byly zrovna na sesterně, ustaly v práci a se zájmem se na ně zadívaly. Karen polkla, aby se zbavila knedlíku v krku. „Došlo k tomu při pouliční přestřelce. Žádní svědkové u toho nebyli.“

Piper vydechla. „Páni, to je hrůza. Možná sis měla vzít pár dní dovolenou.“

„Raději ne. V práci se cítím líp.“ Práce jí vždycky pomohla. Dokud se měla čím zabývat, zvládla jakoukoli situaci.

„A co kdyby ses ke mně na pár dní aspoň přestěhovala…“

Karen protočila panenky a pak se rozesmála. „Já mám noční, ty chodíš na denní služby. Jaký by to mělo smysl?“

„Jo, nejspíš máš pravdu.“ Piper chvíli zvažovala situaci. Byla to rozložitá žena, s krátce zastřiženými vlnitými vlasy a nevšedně přívětivý obličejem. Pacientům by se mělo ulevit už při pouhém pohledu na ni, a nejen proto, že byla neobyčejně hezká, ale i proto, že z ní doslova vyzařovala dobrá nálada. Na rozdíl od Karenina, byl její milostný život aktivnější než sopka Mauna Kea. „Než si zase přehodíš službu na denní, byla bys sama.“

„To je od tebe hezké,“ Karen se zasmála bezstarostné otrlosti.

Obě sestry za jejich zády jednohlasně vybuchly smíchem.

Piper popadla sešívačku a hrozivě jí zamávala. „Zmlkněte, nebo vás do konce pracovní doby přišiju k židlím!“

Na sesternu vešla rázným krokem Judy Camliffeová. „Ahoj vespolek. Jsi v pořádku, Karen?“

Ještě před několika dny by laskavý zájem, dokonce i ze strany Piper, uváděl Karen do rozpaků. Ale teď jako by už nemělo smysl izolovat se před světem; její obrana už totiž byla prolomena. Navzdory veškeré její snaze a opatrnosti jí Marc pronikl do těla jako rozžhavený nůž máslem. A i přesto, že dlouhé roky mezi sebou a svým otcem stavěla hráz ze zloby, zjistila, že by na něj neměla takový vztek, kdyby ho ve skutečnosti nemilovala.

Obdařila své přítelkyně úsměvem. „Neumím posoudit, jestli jsem v pořádku, ale je lepší pracovat než nečinně sedět.“ Odmlčela se. „Díky za optání.“

Judy kývla tmavou hlavou a obrátila se ke kupě zdravotních karet. „Co je nového?“

Karen ji zasvětila do horečnatého stavu pana Gibbonse: teplota se vyšplhala na 38,5 °C. Výsledky z laboratoře dosud nepřišly a doktor Pierini měl za půl hodiny zahájit ranní vizitu.

„Lehce je popíchnu,“ slíbila Judy a sáhla po sluchátku. „Mimochodem, dověděla jsem se, co bylo s Ashley.“

„Říkalas, že střevní chřipka.“

„Jasně, ale tehdy jsem ještě netušila, co ji vyvolalo.“ Soustředila se na hovor. „Ahoj, tady je Judy z chirurgie. Zjistili jste něco z Gibbonsovy kultury? Počkám.“ Znovu se otočila ke svým posluchačkám. „Když ji to potkalo poprvé, měla podezření na zkažené jídlo a udělala mazec v jídelně, ale protože nikomu jinému zle nebylo, vykašlali se na ni. Ale tentokrát objevila zdroj: želatinové bonbony.“

„*Bonbony?*“ Piper se tvářila zděšeně. K smrti totiž milovala želatinové bonbony.

„Drží dietu, a tak když šla do kina, koupila si na mlsání želatinové bonbony bez cukru. O čtyři hodiny později se jí potíže vrátily.“ Judy si umístila sluchátko do ramenního důlku. „Včera šla na nákup, koupila si další bonbony a za chvíli pádila na záchod znova. Tentokrát nejedla nic jiného. Říkala, že měla děsné nadýmání a nesnesitelné žaludeční křeče.“

„Na druhou stranu aspoň zhubla,“ podotkla realistka Piper.

Všechny se rozesmály. „Jo," přitakala Judy, „ale tvrdila, že to jedno dvě kila nestála za ty nepříjemnosti." Přerušila zábavu a věnovala se telefonu. „Nemohli byste to trochu urychlit? Pacientovi stoupá teplota. Možná jde o stafylokoka. Prima. Díky, zavolám za chvíli." Zavěsila a řekla Karen: „Slíbili, že výsledky budou za čtvrt hodiny."

„Obvykle to trvá dvojnásobně dlouho, než slibují. Ale možná že rozbor bude hotový dřív, než doktor Pierini zahájí vizitu – pokud ovšem dorazí pozdě." Karen se zadívala do chodby, kde se objevil doktor a se zamračeným výrazem pročítal kartu. Byl to nepolapitelný doktor Dailey, který se tvářil, jako by se celou noc nezastavil. „Jakou měly ty bonbony značku?"

„Karen, opovaž se," varovala ji Judy.

„Nechci je pro sebe. Napadlo mě, že bych je mohla koupit doktoru Daileymu – z léčebných důvodů, pochopitelně."

„Pochopitelně," vyjádřily se jednohlasně a s úsměvem, neboť podle názoru všech sestřiček potřeboval doktor Dailey pořádně prohnat.

* * *

Jakmile vešla do obývacího pokoje, Karen se podívala na záznamník. Červené světlo neblikalo. Cos čekala, ty huso? posmívala se. Marc věděl, že měla noční službu. Když nezavolal předtím, určitě nebude telefonovat uprostřed noci.

S povzdechem zamkla dveře a vydala se do koupelny. Neměl důvod, proč by jí volal, ledaže by jí chtěl zase vynadat. Mezi nimi to skončilo. A vlastně ani nic nezačalo. Nenaznačil, že by ji chtěl zase vidět, prostě ji jen nemilosrdně svedl. Dosáhl svého, a ona teď na všechno musí zapomenout a přestat o celé situaci přemítat. Skončilo to, opakovala si.

Jenomže Karen nepřipadalo, že to skončilo. Marc způsobil, že o sobě začala smýšlet jinak. Jak stála pod sprchou, náhle vnímala své tělo z úplně jiného hlediska, než na jaké byla až doposud zvyklá. Cítila se být smyslná. Ryze ženská. Bradavky, bičované vodou, jí ztvrdly, a ona si na nich představila Markova ústa. Vzpomněla si, jak ji jeho pevné, mozolnaté ruce

objaly kolem pasu, kolem zadečku, snadno ji zvedly, natočily a určily její polohu tak, aby z ní oba vytěžili maximální rozkoš. Její fantazie v ní vyvolala sexuální vzrušení a ona téměř cítila, jak do ní zkušenými pohyby vniká.

Páni… napadlo ji a prudce vydechla. Každá ženská by měla aspoň jednou za život mít milence, jako je on.

S tím rozdílem, že ona nechtěla, aby to bylo jen jednou. Chtěla ho zase, noc co noc, až do konce svého života.

Ted byla aktuální spíš otázka, co by s tím měla podniknout? Byla zoufalá, protože nevěděla, na čem je. Pochybovala o jeho pohnutkách, o jeho citech a vlastně o čemkoli, co se týkalo oné noci, spoléhala snad jedině na své city. Avšak z vlastní zkušenosti věděla, že city nejsou pevným základem, na kterém by postavila závažné rozhodnutí.

Moje zkušenost? Cha! zasmála se v duchu. Její zkušenost ve vztahu muže a ženy byla nulová. Nemilovala žádného muže, dokud nepoznala Marka.

Voda postupně ztrácela teplotu, ale zničehonic tryskala z hlavice sprchy jenom studená. Karen potlačila zaječení a vyskočila na předložku. Netušila, jak dlouho jen tak stála a snila o Markovi, ale rozhodně dost dlouho, aby se vyčerpala zásoba teplé vody v bojleru. Rychle zatáhla kohoutky a zabalila se do ručníku. Roztřesená zimou se osušila a honem vklouzla do županu.

Neúmyslná ledová sprcha z ní smyla ospalost, a to Karen vítala; následující noční službu zvládala lépe, když po návratu domů ještě několik hodin odolávala spánku. Mohla sledovat televizi, poslechnout si ranní zprávy, vyzvednout si poštu ze schránky, zkrátka se věnovat všedním činnostem. A jen tak pro zábavu by si mohla nalakovat nehty na prstech u nohou odvážnou červenou místo růžové, kterou používala obvykle.

Carl Clancy nespěchal. Tentokrát prověřil víc zdrojů než jenom telefonní seznam. Jak měl, sakra, čuchat, že ta Whitlawová dům prodala a telefonní seznam s její novou adresou bude k dispozici až v prosinci? Ted už věděl, kde bydlí, a dokonce zjistil, že pracuje jako zdravotní sestra v jedné z místních nemocnic.

Ještě zbývalo zjistit, zda je, či není doma. Nemocnice fungovaly čtyřiadvacet hodin denně, ale nemohl vypátrat, v jaké směně Whitlawová slouží, aniž by na sebe neupoutal pozornost. Lidé si obvykle pamatovali, když se někdo vyptával na určitou osobu.

Pohlédl na hodinky. Osm třicet. Jestli chodila na ranní, touhle dobou už je v nemocnici. Jestli měla odpolední, mohla by zrovna vstávat; pokud sloužila noční, nejspíš se ukládá k spánku.

Zavolal do nemocnice a žádal ji k telefonu. Neměl o ní podrobnější informace, nevěděl, na jakém oddělení pracuje, ale na tom nezáleželo. Ta mrcha, která zvedla sluchátko, odpověděla mrazivým hlasem, že zdravotní sestry mají během služby soukromé hovory zakázané, pokud nejde o něco naléhavého. To byl samozřejmě podfuk. Clancy věděl, že každé oddělení má svou telefonní linku a že sestry si běžně vyřizují osobní záležitosti. Ale aby neztropil rozruch, raději se omluvil a zavěsil. Tudy cesta nevedla.

Rozhodl se, že jí tedy zavolá přímo. Po prvním neúspěšném pokusu, kdy nechal lehnout popelem nesprávný dům, zkontroloval údaje u telekomunikační společnosti a zjistil, že její číslo v seznamu je správné; přestěhovala se v rámci obvodu, a proto jí linku jednoduše převedli na novou adresu. Bylo možné, že telefon vypínala, aby ji nerušil, když se pokoušela po šichtě usnout, ale takové riziko patřilo k jeho práci.

Do ucha mu zazněl vyzváněcí tón.

Karen prudce zvedla hlavu, když telefon zazvonil. Srdce jí poskočilo a už se chystala zvednout sluchátko, ale pak si uvědomila, že Marc o nočních službách ví. Přece by mi teď nevolal. Nebo snad ano? uvažovala. Ale možná že právě tuhle dobu považoval za nejvhodnější: mohl ji zastihnout doma a zároveň bylo ještě dost brzy, aby si už šla lehnout.

Váhala tak dlouho, až se telefon přepnul na záznamník. Téměř vzápětí volající zavěsil a záznamník se vypnul. Takže to nebyl Marc, usoudila. Určitě by mi nechal vzkaz. Zklamání vyvolalo nevolnost, kterou však rychle překonala. Přece nestráví zbytek života čekáním na jeho telefonát! Když se

neozve do zítřka, zavolám mu sama, rozhodla. Tím, že tak nesmyslně vzala do zaječích, způsobila sama sobě dilema, neboť nevěděla, zda to byla záležitost na jednu noc, nebo jestli mezi nimi vzniklo něco hlubšího. Byla to její chyba, a proto by měla udělat první krok ona.

Novodobé vztahy mají mnohá úskalí, usoudila, pokud se tahle situace vůbec dala označit jako vztah. Jak bylo jednoduché, když muž dal jasně najevo své úmysly a žena naznačila zájem a vyhodila si s ním z kopýtka, nebo návrh na místě odmítla. Tahle ukázněná logika a citová jistota se Karen zamlouvaly. Zrovnoprávnění žen skýtalo skvělé možnosti při výběru povolání a vyrovnání platů, dumala, ale ať se propadnu, jestli staré dobré společenské zvyklosti nebyly lepší než tenhle zmatek, který máme teď.

Karen si zálibně prohlížela prsty u nohou. Usoudila, že jasně červený lak ženské nohy neskutečně pozvedne. Ženská s červenými nehty by neměla váhat zavolat muži, pokud si s ním potřebuje vyjasnit závažnou, nedořešenou situaci.

Dnes v noci, rozhodla. Nechtěla mu volat hned, aby pak samým smutkem, nebo v lepším případě vzrušením nemohla usnout. Když mi nezavolá, zatelefonuju mu dneska večer sama. A když mi řekne, abych to nebrala tak fatálně – aspoň budu vědět, na čem jsem, a nebudu zbytečně přešlapovat na místě, ukončila úvahy.

Carl Clancy vzdychl. Telefon tedy nevzala. Bud není doma, nebo spí. Kdyby měl k dispozici ještě jeden den, zjistil by, co potřeboval vědět, ale Hayes ho přitlačil ke zdi a chtěl, aby ten byt prohledal *okamžitě.*

Clancy doufal, že odešla do práce. Jestli je doma, bude ji muset zabít.

13

„Jste Antonio Shannon?“

Shannon vzhlédl od stolu a spatřil před sebou vysokého, nevýrazného muže. „Jo, jsem Shannon. Mohu vám něčím sloužit?“

„Jsem McPherson.“ Sáhl do kapsy saka, odkud vyndal kožené skládací pouzdro a otevřel je zkušeným trhnutím zápěstí, prozrazujícím zaměstnance federálky. Shannon průkaz dlouze prohlížel. Vypadalo to na úřední návštěvu, ale proč, proboha, by s ním chtěl mluvit agent FBI?

„Aby bylo jasno hned zpočátku,“ řekl McPherson tiše. „Nejsem tady úředně. Tahle záležitost je čistě osobní. Jeden z mých přátel byl zavražděný ve státě Mississippi a vy jste si o něm vyžádal informace. Jedná se o Ricka Medinu. Zjistili jste něco, co by nás přivedlo na stopu jeho vraha?“

Shannon si mnul bradu. I kdyby na svou žádost o poskytnutí informací o oběti vraždy v Mississippi očekával tu nejbizarnější reakci, osobní návštěvu zaměstnance federálky si nepředstavoval ani ve snu. To znamenalo, že jeho nenáročný požadavek na jistých místech způsobil rozruch. Nehledě na jeho úvodní oznámení, McPherson mohl i nemusel jednat z pověření svého zaměstnavatele. Zastřelený muž mohl i nemusel být jeho přítel. To však není důležité. Ať byl Rick Medina kdokoli, měl zatraceně vlivné styky.

„O té vraždě nic nevíme,“ odpověděl zvolna. „Ve skutečnosti jsme pátrali po nějaké stopě, která by nám pomohla vyřešit jiný případ vraždy.“ Vstal. „Myslím, že byste si měl promluvit s detektivem Chastainem.“

Marc zrovna telefonoval se soudním lékařem. Pitva pětiletého chlapce měla proběhnout za hodinu. Žaludek se mu sevřel vztekem při představě, že na pitevním stole bude ležet křehké dětské tělíčko s útlými kostmi. Tohle byl jeden z

případů, kdy litoval, že musí dodržovat zákon; nic by mu neposkytlo větší potěšení, než kdyby mohl zabít chlapcova tátu holýma rukama. Mučil by ho promyšleně a neuspěchaně, lámal jednu kost po druhé a do kůže vypaloval značky hořící cigaretou.

Právě domluvil, když do kanceláře vešel Shannon s vysokým, hubeným mužem ve středních letech, který však na svůj věk vypadal pozoruhodně zachovale. „To je pan McPherson z FBI," představil muže Shannon.

Marc mu podal ruku. Starší muž měl silný, pevný stisk. „O tom pochybuju," pronesl nevzrušeně.

Shannon se zatvářil užasle. McPherson se sotva patrně usmál. „Mám služební průkaz. Můžete se přesvědčit."

Marc pokrčil rameny. „To mě neudivuje. Ale kdybych zavolal na místní oddělení FBI a přeptal se na vás, copak by mi asi sdělili?" Jestli tohle je skutečně agent FBI, pak je v Markově zkušenosti první svého druhu, který postrádá onen vypucovaný vzhled, na němž starší agenti lpí ještě o něco důsledněji než jejich mladší kolegové. Marc vycházel ze sotva rozlišitelných maličkostí: vlasy neměl zastřižené úplně nakrátko, kravata byla osobitá a módní. Černé polobotky od Gucciho, které by si agent FBI nemohl ze svého platu dovolit. Nechyběl mu však ramenní pás s pistolí, i když střih saka byl pro daný účel natolik vhodný, že vyboulenou zbraň šikovně skrýval.

Pobavená grimasa v nevýrazné tváři přešla v široký úsměv. „Řekl bych vám, abyste tam zavolal a prověřil si mě. A vy byste to nejspíš udělal. Co mě prozradilo? Boty?"

„Kromě jiného. Boty mě definitivně přesvědčily."

„Dobrá trefa. Většina lidí, policajty nevyjímaje, by si bot nevšimla."

Shannon na zmíněné boty zmateně civěl. „Co je na nich divného?"

„Jsou od Gucciho," vysvětlil Marc.

Shannon nechápal. „Jsou drahé," objasňoval Marc. „Hoši z federálky si takové obvykle nemohou dovolit." Zadíval se na návštěvníka. „Kdo tedy jste a proč se vydáváte za federálního

agenta?“ Nedodal, že takové počínání je v rozporu se zákonem; tenhle člověk si toho byl zatraceně dobře vědom.

„Opravdu se jmenuju McPherson.“

„V tom případě by vám nemělo vadit, kdybych si to ověřil.“

Starší muž vzdychl. „Chlapče, to jste odjakživa tak neústupný? A vám by nevadilo, kdybych se posadil? Zdá se, že to bude trvat déle, než jsem čekal.“

„Prosím,“ vybídl ho Marc s ironickým přídechem v hlase.

„Díky. Doufám, že vám to nevadí.“ Složil dlouhé tělo na jednu ze židlí.

„Ty si taky sedni, Antonio,“ řekl Marc. „Ale nejdřív zavři dveře.“

Shannon zavřel dveře a usedl na druhou židli, kterou však natočil šikmo k McPhersonovi. Nebyl žádný hlupák; možná si nevšiml polobotek od Gucciho, ale zbraň jeho pozornosti neunikla.

„Dobrá. Nejsem od FBI,“ řekl McPherson klidně. Marc konstatoval, že nevypadá znepokojeně – možná neradostně, ale rozhodně ne znepokojeně. „Ale dělám pro federální vládu. Zbývající část toho, co jsem řekl detektivu Shannonovi, je pravda. Žádal informaci o vraždě Ricka Mediny, k níž došlo ve státě Mississippi, a proto mě napadlo, že by o tom případu mohl vědět něco, co mi tamní policajti neřekli. Rick byl můj přítel. Nejsem tady úředně. Je to osobní záležitost. Pokud máte nějaké informace týkající se jeho vraždy, ocenil bych, kdybyste mi je poskytli.“

Marc vzal pero, otáčel jím v rukou z jednoho konce na druhý a zvažoval, co McPherson řekl. Pokud si nelámal hlavu tím, že se vydával za federálního agenta, což bylo klasifikováno jako zločin, a právě se k tomu přiznal policistovi, pak skutečně pracuje pro federální úřad, ale na úrovni, která mu zajišťovala imunitu proti soudnímu stíhání. Možná šlo o Národní úřad bezpečnosti, nebo CIA.

„Pro koho pracujete?“ zeptal se s pohledem dosud upřeným na pero v rukou.

Muž tlumeně zaklel a řekl: „Víte, něco takového obvykle nevyjde najevo během rozhovoru.“

„Ne. Ani bych to neočekával. Satelity nebo okurky?“

„Mluvíte vůbec anglicky?“ spekuloval Shannon nahlas.

McPherson mu odpověděl: „Váš kolega se ptá, jestli pracuju pro Národní úřad bezpečnosti nebo pro CIA. Národní úřad se zabývá většinou satelitními státy a podobnými záležitostmi. CIA se někdy důvěrně nazývá okurkárna. Na to, že jste místní policista, se vyznáte dost slušně.“

Marc čekal. Nemohl McPhersonovi poskytnout žádné informace o vraždě jeho přítele, a byl přesvědčený, že Medina skutečně McPhersonův přítel byl. Něco mu však vrtalo hlavou, jakýsi neklid nebo povědomí čehosi… jako by chtěl připojit ke skládačce další dílek, ale nejprve jej musel správně natočit.

„Medina patřil k vám?“ zeptal se.

„Svým způsobem. Čas od času jsme pro něj něco měli. Ale v době vraždy pro nás nedělal.“

„To byste mi řekl tak jako tak.“ Tedy CIA, domyslel si Marc. Jinak by nezdůrazňoval, že v tu dobu oběť nepracovala pro ně, protože Medina byl zavražděný na území Spojených států.

„Samozřejmě. Ale je to pravda. V tomhle tápeme ve tmě. Rick nebyl pouhý kamarád, byl to blízký přítel.“ McPhersonovy oči potemněly. „Nechce se mi věřit, že by ho dostal nějaký drobný zlodějíček, který potřeboval prachy na drogy, a pak si ani nevzal jeho auto. Nějak mi to nesedí.“

Mně taky ne, souhlasil Marc v duchu. Medina byl ve svém oboru očividně jednička. Marc si vybavil, co se dověděl z vojenských záznamů o Dexteru Whitlawovi: Whitlaw byl námořní odstřelovač ve Vietnamu; i on byl ve svém oboru jednička.

„Znal jste,“ pronesl Marc pomalu a“ pozorně sledoval McPhersonův obličej, „také Dextera Whitlawa?“

McPherson ztuhl a jeho oči získaly bezvýrazný, neproniknutelný výraz. „Znám ho. Naznačujete, že on snad Ricka zavraždil?“

„Ne. Byl zastřelen na ulici St. Ann, týž den jako Medina. Smrtící rána vyšla z dvaadvacítky. Znali se Whitlaw a Medina navzájem?“

„Ano. Tenkrát jsme byli ve Vietnamu všichni.“ McPherson se opřel v nepohodlné židli, zatahal se za spodní ret a upřeně zíral před sebe na podlahu. „Takže Dex je taky po smrti. Rick i Dex. Oba zastřelili ve stejný den, stejnou zbraní.“

„Což poněkud překračuje meze pouhé náhody,“ mínil Marc. „Jeden druhého znal, oba zemřeli ve stejný den nedaleko od sebe, v obou případech se střílelo z dvaadvacítky. Je možné, že ve Vietnamu vykonávali – řekněme podobnou práci? A kdo by měl zájem na tom, aby byli oba odstraněni?“

„To je zajímavá otázka.“ McPherson znovu potrápil svůj spodní ret. „Rád bych na ni znal odpověď. Ale na první dotaz vám odpovím: svým způsobem dělali ve Vietnamu stejnou práci. A oba patřili k nejlepším.“

„Whitlaw žil na ulici, ale nebyl typický bezdomovec. Byl v dobré kondici, nebyl podvyživený, nebral drogy ani jiné svinstvo. To znamená, že měl finanční zdroj, který se mi nepodařilo vypátrat. Je možné, že by se s ním Medina měl sejít tady, a pokud ano, tak z jakého důvodu?“

„Nikdo netuší, co tady Rick dělal. Prý šlo o soukromou záležitost.“

„Takže jsme pořád tam, kde jsem byli. Můžeme porovnat střely a zjistit, zda byli zastřeleni stejnou zbraní, ale pokud nevíte něco, co jste nám neřekl, uvízli jsme na mrtvém bodě.“

„Mrzí mě, že nevím aspoň něco,“ řekl McPherson zaníceně. „Cokoli. Protože tahle záležitost zatraceně smrdí a ať se propadnu, jestli vím proč.“

Zvuk byl tichý, sotva znatelnější než šelest. Karen zpozorněla, naklonila hlavu ke straně a naslouchala, jestli se onen tlumený, zvláštní zvuk bude opakovat. Byla v ložnici a otrhávala žloutnoucí listy fíkusu v květináči, který přenesla pod okno.

A znovu. Stín zvuku, slabý jako nitka. Tentokrát zazněl odjinud.

Někdo byl v bytě.

Zježily se jí vlasy a srdce jí čirou hrůzou téměř ztuhlo v hrudi. Znehybněla. Nedokázala se pohnout.

Dveře do ložnice byly otevřené. Ustoupila na stranu, aby nestála přímo proti dveřím, kdyby však do ložnice někdo vešel, okamžitě by ji uviděl, a ona by se ocitla v pasti u zdi. Z ložnice vedla jediná cesta: dveřmi. Bydlela v prvním patře, a tak ani nemohla vylézt oknem. Musela by vyskočit, ale to by bylo příliš riskantní.

Došel ke dveřím do ložnice. Neviděla ho přímo, ale jen jeho nevýrazný stín, který vrhal na podlahu. Kdyby se nedívala, nevšimla by si ho. Karen se sevřelo hrdlo a tlak v hrudi jí bránil dělat něco víc než jen rychle, povrchně dýchat. Nezmohla se na sebemenší pohyb, nedokázala by ani vykřiknout.

Do ložnice nevešel. Chvíli postál u dveří, nakoukl dovnitř a pak zamířil ke kuchyni. Tentokrát nadělal mnohem víc hluku, jako by usoudil, že opatrnost už nemá smysl.

Karen zvonilo v uších a stěny ložnice se k ní podivně skláněly. Přinutila se k hlubokému nádechu a neslyšně nasála vzduch proti odporu v plicích. Proč se vydal jinam? Proč dělá takový rámus?

Civěla na svou pečlivě ustlanou postel a konečně jí svitlo: domníval se, že v bytě nikdo není. Závěsy byly roztažené, protože se do postele ještě nedostala, do místnosti proudilo slunce, a proto nemusela rozsvítit lampu. Uvědomila si, že právě z toho důvodu se nesvítilo v žádné místnosti. Televize nehrála; chvíli ji sledovala, ale ranní pořady ji příliš nezaujaly, a tak přístroj po několika minutách vypnula. Ani při trhání odumřelých listů fíkusu nenadělala hluk, takže podle všeho muselo vetřelci připadat, že byt je prázdný.

Slyšela, jak systematicky otvírá a zavírá zásuvky v kuchyni, nahlíží do chladničky – bože, má snad *hlad?* Podle odborníků by v takové situaci měla opustit byt. Nestavět se zloději na odpor, naopak co nejrychleji zmizet, pokud to jde, a z bezpečného místa zatelefonovat na policii.

Z jídelního koutu v kuchyni bylo vidět do obývacího pokoje. Kdyby stál u stolu, viděl by ji, jak se krade ke dveřím. Co když má pistoli? Na místě by ji zastřelil.

Zničehonic si připadala klidnější – přinejmenším o hodně klidnější. Ať byl, či nebyl ozbrojený, Karen se mohla vyhnout

zranění jedině v případě, že uteče z bytu. Opatrně se kradla směrem ke dveřím z ložnice; kroky bosých nohou zcela utlumil koberec.

Zrovna ve chvíli, kdy dospěla na úroveň dveří, zaslechla, jak míří k jídelnímu koutu. Ztuhla krok předtím, než mu vstoupila do zorného pole. Znovu jí dech uvízl v prsou, zachycený na ostrých úlomcích hrůzy. Kdyby vešel do obývacího pokoje…

Vtom o dlaždičky zaskřípal nábytek a Karen poznala, že zůstal v jídelním koutě. Svraštila čelo. Znělo to, jako by všechny židle obracel vzhůru nohama.

Takhle se obyčejný zloděj nechová. Porozhlédl by se po cenných věcech, vzal by televizi a kazetový magnetofon a koukal by zmizet. Jenomže on ani nezašel do ložnice, aby hledal šperky, které většina žen mívá uložené právě v ložnici.

Postoupila o krok dopředu, stanula na prahu, ale v takové pozici, že zrakem obsáhla jen malou část jídelního koutu. Viděla, jak odtud vyčnívají nohy židle. Takže je opravdu *obracel* nohama nahoru…

Něco hledá… něco zcela konkrétního, napadlo ji.

Pokyny zněly: zmiz z bytu a zavolej policii. Vrhla pohled na telefon vedle postele. Byt byl však příliš tichý; jediné zvuky vydávala chladnička a onen nezvaný host. Kdyby zavolala na policii, musela by šeptat, a on by ji mohl zaslechnout. A kdyby neřekla nic, poslali by k ní někoho? Mohli z linky tísňového volání zjistit, odkud jim dotyčný telefonoval?

Usoudila, že nezáleží na tom, zda mohou, či nemohou hovor lokalizovat, hlavně když přijedou se zapnutými sirénami.

Zatraceně, ten chlap mi prohledává byt! zděsila se v duchu. Náhle ji hrůza opustila a zaplavily ji jiné pocity. Přišlo jí, že je na ní pácháno násilí. Ten člověk se jí hrabal ve věcech a narušoval nejistý dojem domova, který si začala vytvářet. Tohle teď byl její jediný domov; dům, jenž odjakživa za svůj domov považovala a dosud považuje, se změnil v pouhé ohořelé trosky. A teď by měla odejít z bytu kvůli tomuhle parchantovi?

Karen ustoupila o krok dozadu, pryč ze dveří. Pomalinku, potichounku, přesně tak, jak ji otec učil, že se má pohybovat v

lese, se blížila k telefonu. Aniž se otočila ke dveřím zády, opatrně zvedla sluchátko z vidlice a vsunula je pod polštář, aby jím zdusila oznamovací tón. Pak vymačkala číslo tísňového volání a při každém tlumeném cvaknutí tlačítka sebou trhla.

Zbraň, pomyslela si. Potřebuju zbraň. Pistoli neměla a všechny nože byly v kuchyni. Až zloděj prohledá celý byt a vejde do ložnice, všimne si telefonu pod polštářem a pozná, že se tady někdo schovává. Tak by přišla o prvek překvapení, jenž byl zatím jedinou výhodou, kterou na své straně měla, a proto bude muset nějakou zbraň najít.

V ložnici nenašla žádný vhodný předmět, který by k danému účelu posloužil, ledaže by ho bacila kabelkou, která ležela pod židlí v rohu pokoje – další věc, jež by ji okamžitě prozradila, kdyby si zloděj kabelky všiml.

V duchu provedla rychlou inventuru koupelny. Jednorázové žiletky, které používala, by mu rozhodně strach nenahnaly, pokud ten mizera ovšem netrpí chorobnou hrůzou z holení. A holicím strojkem by mu stejně způsobila nejvýše povrchové říznutí. Parfémy, lak na vlasy… lak na vlasy. To je ono. Bude se k ní muset dostat blízko, ale pistole byla jediná zbraň, která dokáže spolehlivě zaútočit i z dálky. Takový přepych by jí nůž rozhodně neposkytl.

Dveře od koupelny byly otevřené jen částečně. Karen se k nim kradla bokem a dbala, aby se ničeho nedotkla a o nic nezavadila. Srdce jí tlouklo tak zběsile, že cítila tep až v konečcích prstů, přesto si připadala klidnější, když měla v plánu konkrétní záměr.

Vzpomněla si, že závěsy dveří vrzají i při sebenepatrnějším pohybu. Dveří se nesmím ani dotknout, nabádala se v duchu.

Koberec jako by jí bránil v chůzi. Měla překonat vzdálenost několika kroků, ale jí připadalo, že musí ujít aspoň pět metrů. V tu chvíli se octla přímo v zorném poli otevřených dveří ložnice. Kdyby muž došel dostatečně daleko do obýváku a zadíval se směrem k ní… Jak dlouho se zdrží v kuchyni? přemítala. Kolik míst mu zbývá prohledat? Zatím se díval do kredence a do zásuvek, do chladničky, na spodní stranu židlí a pod desku stolu. Jediné místo, které ho na nějakou dobu zaměstná, než se vrátí do obývacího pokoje, byla malá skříňka

napravo od dveří, bezprostředně před vstupem do kuchyně. Jestli postupuje metodicky, je to příští místo, kam se podívá.

Prosím, ať je metodický, modlila se.

Dveře do koupelny nebyly otevřené tolik, jak doufala. Zkoumala úzký otvor; zdál se být opravdu *strašně* úzký. Dítě by se jím protáhlo bez obtíží, ale Karen naneštěstí nebyla dítě. Uvědomila si, že v poslední době trochu zhubla. Možná se jí to podaří. Možná.

Pro všechny případy si vymysli plán, nabádala se.

Slyšela, že vetřelec obrací židle a zasunuje je zpátky na jejich místo ke stolu. To je mi nějaký pořádkumilovný zloděj, pomyslela si. Jako by nechtěl, abych poznala, že mi někdo slídil v bytě. Jeho důslednost byla varovným signálem.

Několikrát se rychle nadechla a představila si, co v nejbližší chvíli udělá. Lak na vlasy stojí na levé straně toaletního stolku. Ručník visí nalevo. Pravou rukou popadne ručník, levou vezme nádobu s lakem a ručníkem ztlumí klapnutí při odklopení víčka. Litovala, že *ona* není méně pořádkumilovná a nezahodila víčko hned po tom, co sprej koupila. Víčka zásadně neodhazovala a zbavovala se jich až s prázdnou nádobou.

Vydechla, aby se jí zploštil hrudník, a zatáhla břicho. Přitiskla záda k zárubni dveří tak těsně, až jí její okraj sedřel pokožku, a bokem prošla dovnitř.

Prsy se letmo dotkla dveří; veřeje sotva slyšitelně skříply.

Nezastavila se. Kdyby teď znehybněla, mohlo by to pro ni znamenat katastrofu, jestli zaslechl zrádné vrznutí. Vklouzla do malé, temné koupelny, pravou rukou sáhla po ručníku, levou po laku na vlasy. Do ničeho nenarazila, pohybovala se tiše a opatrně. Jakmile ručníkem zakryla víčko, vykroutila je nahoru. Ozvalo se dušené cvaknutí, avšak mnohem únosnější než vrznutí veřejí.

Obrátila se čelem ke dveřím a zaujala takovou pozici, aby nebyla vidět otvorem ani škvírou mezi dveřmi a zárubni. Rychle se otočila, aby se ujistila, že na zrcadlo nedopadá světlo, ale pootevřenými dveřmi byly vidět jen vana a sprchový kout.

V levé ruce svírala nádobu se sprejem, trysku namířila před sebe a čekala. Příčila se jí představa, že by ji někdo měl překvapit v tak stísněném prostoru, ale po vrznutí dveří se už neodvažovala vrátit do ložnice. Věděla, že zloděj se umí pohybovat velmi tiše, protože neslyšela, když vešel do bytu. Možná už stojí za dveřmi do koupelny, zahájil hru na kočku a myš, a čeká, až Karen vyjde.

Vlasy na hlavě se jí zježily hrůzou. Téměř cítila jeho trpělivou, zlovolnou přítomnost.

Avšak i ona uměla být trpělivá. Kdo se pohne jako první, prohrává, říkával její otec. Jak je možné, že si jeho slova pamatovala? Tenkrát byla ještě dítě a on cizí člověk, který jí nahánět strach, i když věděla, že je jejím otcem. Vysvětloval jí, jak se stát úspěšným střelcem ze zálohy, a ona poslouchala. Ted sice držela v ruce místo pistole pouhou nádobu se sprejem, ale tahle poučka byla otcovým odkazem, který jí možná zachrání život.

Z obývacího pokoje k ní žádné zvuky nedoléhaly. Kdyby neslyšel vrznutí veřejí, pokračoval by v systematickém hledání, pohyboval by se bezstarostně a tropil by hluk. Byt však tonul v tichu. Pochopila, že už o ní ví.

Odhadovala vzdálenost ke dveřím. Kdyby je prudce rozrazil, udeřily by ji, ona by ztratila rovnováhu a tryska spreje by minula cíl. Tichounce ustoupila k toaletce a doufala, že vytvořila dostatek místa. Zvedla nádobu a čekala.

Měla nepatrnou výhodu, protože o zloději *věděla.* On její přítomnost jenom tušil, nevěděl však o ní – ledaže si všiml její kabelky. Nebo telefonu pod polštářem. *Pane Bože,* pomyslela si Karen.

Představuj si, co uděláš, radil jí Dexter. Buď připravená jednat bez výstrahy. Nesmíš váhat, jinak je po tobě.

Karen nechtěla, aby bylo po ní. Chtěla žít ještě dlouho, nekonečně dlouho…

Dveře se prudce rozlétly dovnitř. Okamžitě natáhla paži a stiskla trysku proti hlavě zlověstné postavy, jejíž obrysy se rýsovaly ve dveřích. „Ááá…!“ Zavrávoral dozadu a ruce mu vzlétly k očím. Jedna ruka držela pistoli.

Karen se vrhla kupředu, vší silou do něho vrazila a on dopadl zády na postel. Chňapl po ní, zachytil ji za župan a strhl ji s sebou. Zaječela a doufala, že výkřik pronikne polštářem do sluchátka a že telefonistka na lince tísňového volání ještě nepřerušila spojení. Překulil se a uvěznil ji pod sebou; skláněl se nad ní zkřivený obličej a červené, silně slzící oči. Znovu stiskla trysku spreje. Proud minul oči, zato mu vnikl do nosu. Muž zalapal po dechu a otevřel ústa. Karen ho zasáhla další dávkou laku na vlasy, přitom kolem sebe zběsile kopala, zmítala sebou a podařilo se jí vrazit mu pravou pěst do obličeje. Nohou nakopla lampu, ta se překotila a její keramický podstavec se roztříštil na koberci.

„Ty… mrcho!“ zavyl. Zaútočil na ni pěstí a zasáhl Karen do lícní kosti. Po úderu jí nadskočila hlava na matraci a rozostřilo se jí vidění. Bolest necítila; uvědomovala si jen ochromující sílu úderu. Praštila ho do nosu nádobou s lakem a rozsekla mu kůži. Z rány vytryskla krev a potřísnila Karen i postel. Podařilo se jí přitáhnout nohy k tělu a vší silou, jaké byla schopna, ho odkopla. Jednou nohou ho zasáhla do žaludku, druhou o něco níž, téměř do rozkroku. Kopanec mu vyrazil dech a muž se zapotácel. Karen se skulila z postele a po čtyřech se vrhla ke dveřím z ložnice. V tu chvíli se zuřivým zaklením stiskl spoušť, ale protože mířil naslepo, kulka se zavrtala do zdi nad její hlavou, až vzduchem létala omítka.

Koberec jí spálil kolena, jak skočila do dveří. S těžkým oddychováním a dosud rozmazaným viděním se vydrápala na nohy a potácivě se vrhla k hlavním dveřím. Další kulka roztříštila zeď.

Trhnutím otevřela dveře, zatímco muž se vypotácel z ložnice. Rukávem si otřel slzící oči a zvedl paži. Karen střemhlav vypadla ze dveří, rozplácla se na chodbě a po dopadu se překulila. Výstřel odštípl třísky ze dveří. Zvedla se na nohy, klopýtavě se rozběhla ke schodišti a vrazila do dvou policistů, kteří s tasenými pistolemi a mrtvolně bledými obličeji vycházeli nahoru.

Karen, napůl omráčená, klesla na zem. V chodbě se otevřely dveře jednoho ze tří bytů na patře a objevila se v nich čísi tvář. „Dolů!“ křikla.

Když zloděj zaslechl výkřik, vymotal se ze dveří s nataženými pažemi, třímaje pistoli v obou rukou. Oba policisté reagovali okamžitě. Vystřelili téměř současně, takže dvě rány zněly jako jedna. Střely přišpendlily muže ke zdi. Na okamžik mu tváří přešel překvapený výraz. Sklopil oči k rudé skvrně, která se mu rozlévala po hrudi, a zamrkal, jak se snažil zaostřit pohled.

„Odhoďte zbraň! Odhoďte ji!“ vykřikli oba policisté najednou.

Zloděj se zasmál. Zvuk mu bublal v hrdle, bezpochyby to však byl smích. „Jděte do prdele,“ řekl, zvedl pistoli a namířil ji směrem na Karen. Stiskl spoušť v okamžiku, kdy policisté znovu vystřelili.

14

McPherson vymačkal číslo na telefonu, zabezpečeném proti odposlouchávání. „Tahle záležitost je čím dál záhadnější," prohlásil, když navázal spojení. „Dexter Whitlaw byl zavražděný ve stejný den v New Orleansu, což není příliš daleko od místa, kde bylo nalezeno Rickovo tělo. Navíc zbraní stejné ráže. Detektiv, který na případu pracuje, je zatraceně mazaný chlap. Prokoukl mě, jakmile jsem vešel k němu do kanceláře. Informace o Rickovi sháněl na základě podezření. Podle mého názoru má poměrně slušný čuch."

„Kdo je Dexter Whitlaw?" zeptal se hlas na druhém konci linky. „Neznám ho."

„Byl to odstřelovač od námořnictva ve Vietnamu. A zatraceně dobrý. Trpělivý. Dokázal by čekat i na druhé Ježíšovo zmrtvýchvstání. Zkrátka s Dexem jsme se setkali v Saigonu. On a Rick byli… nechci říct, že by byli přímo přátelé, ale jeden druhého si svým způsobem vážili."

„On se tedy s tátou sešel v New Orleansu?"

„Vypadá to tak. Ale nemám zdání proč. Jejich setkání zneklidnilo někoho, kdo nechtěl, aby se ti dva dali dohromady."

„To znamená, že to byl někdo, kdo oba znal." Hlas zněl klidně, nevzrušeně.

„Já bych dokonce řekl, že to byl někdo, kdo je znal z Vietnamu. Pokud vím, Dex se po návratu někam zašil. Nezvládl to; začal žít jako domorodec. Ten detektiv říkal, že se toulal po ulicích, ale očividně měl nějaký finanční zdroj, protože byl v dobré kondici a netrpěl hladem."

„Možná mu posílali peníze příbuzní. Přeptám se na jeho rodinu. Už Vinay zjistil, kdo vynášel informace?"

„Ne. A strašně ho to žere."

„Až s ním budu mluvit, dám si pozor. Říkáš, že ten detektiv tě okamžitě poznal? Mělo by se s tím něco dělat?“

„Ledaže bys ho chtěl přetáhnout k nám – mimochodem, to vůbec není špatný nápad. Podíval se mi na boty a odhadl mě na Národní obranu nebo na CIA. Myslí mu to. Ani si nemusel dávat dvě a dvě dohromady, aby věděl, že to jsou čtyři.“

Hlas ve sluchátku vzdychl. „Ten tvůj Gucci…“

„Netušil jsem, že bych si měl pro tu příležitost koupit tenisky.“

„Ty si tedy myslíš, že by mohl být užitečný?“

„Ledaže bys ho ihned přelanařil.“

„Pro nás bude cennější, když zůstane mezi svými.“

„Souhlasím.“ Velkoměsta v oblasti Mexického zálivu byla plná pašeráků zbraní. Když budou vědět, kdy a kam má být zásilka dodána, jejich analytikové tak získají cenný tip na příští možnou lokální válku. Někdy bylo třeba oheň zapálit, jindy stačilo čekat na samovznícení. Někdy se zásilka zachytila, jindy ne.

„Pohřeb je zítra ve dvě. Přijdeš?“

„Pokud pro mě nebudeš mít jinou práci.“ Člověk nikdy nevěděl, co Johna posedne. John byl jako pavouk, který tahá třeba za šest neviditelných vláken naráz.

„Jsem zvědavý, na koho tam narazíme.“

To jest, kdo bude ostře sledovat pohřeb ve snaze identifikovat Johna. Pouhá jeho fotografie by vynesla slušnou částku spoustě lidí a několika národním vládám. Pořád existovala možnost, že Rick byl zavražděný jen proto, aby byl John vylákán na veřejnost. Ovšem snímek Johna pořízený při příležitosti zítřejšího pohřbu nebude mít pro nikoho žádnou cenu. McPherson znal Johna odmalička. Věděl, že ho zítra pravděpodobně nepozná, ani kdyby stál bezprostředně vedle něho. „Bude mít Vinay prostor pod dohledem?“

„Chci, aby tam byl zvláštní pozorovatel. Někdo, kdo je do situace podrobněji zasvěcený.“

To znamenalo, že John nevyloučil operaci uvnitř organizace. V této fázi ještě nevyloučil nic, přestože z informace o Dexteru Whitlawovi se dalo usuzovat, že možnost, že se Rick stal obětí loupežné vraždy, byla odsouzena k

věčnému zatracení. Jak řekl detektiv Chastain, skutečnost překročila meze náhody.

John byl střízlivý, bystrý usuzovatel a díky těmto vlastnostem byl velmi nebezpečný a zároveň nedocenitelný. Zvažoval pravděpodobnosti, možnosti, všímal si náznaků a maličkostí, které druhým unikaly. Jess McPherson bezmezně důvěřoval jen několika lidem, a John Medina byl jedním z nich. Dalším byl Frank Vinay. Rick Medina už do seznamu bohužel nepatřil. Ztráta přítele se McPhersona nevýslovně dotkla.

„Budu tam," řekl zastřeným hlasem a přerušil spojení.

Marc pohlédl na hodinky: devět čtyřicet pět. Drobné, ubohé tělíčko na pitevním stole vypovídalo o hrůze, o krátkém životě v bolesti a utrpení. Prověřil údaje v kartotéce oblastních nemocnic a z oddělení pohotovosti získal seznam, ze kterého se mu udělalo zle. Malý James Blake Gable utrpěl od začátku roku už deset „nehod," a to tak vážných, že si vyžádaly lékařské ošetření. Aby neupoutali pozornost, Gableovi pokaždé zajeli do jiné nemocnice. Některý z lékařů mohl mít podezření na soustavné týrání, ale žádný si ničeho nevšiml.

Co příbuzní? Copak si rodina otce nebo matky neuvědomila, že něco není v pořádku? Jak jim mohlo uniknout, že jejich vnuk pomalu umírá, nebo že paní Gableová začíná být samotářka? Bezpochyby o tom věděli. Marc nedokázal pochopit, že si tím prostě nelámali hlavu, chlapcův stav ignorovali a možná doufali, že se situace zlepší. Situace se však sama o sobě nikdy nezlepší, ledaže se do toho někdo vloží. Pro Jamese už bylo pozdě a Marc měl nepříjemné tušení, že ani paní Gableové nezbývá moc času.

Znovu se podíval na hodinky. Navzdory skutečnosti, že prakticky pracoval na dvou závažných případech, potřeboval zatelefonovat Karen. Nutkavý pocit byl tak naléhavý, až se mu svíral žaludek a zauzlovaly nervy. Nebylo to jen tím, že chtěl, aby to mezi nimi klapalo; zmítal jím neklid a znepokojení.

Nemluvil s ní pouhých čtyřiadvacet hodin, ale teď mu čtyřiadvacet hodin připadalo jako věčnost. Chtěl se přesvědčit, že je v pořádku, svěřit se jí se svým pocitem nejistoty a

nějakým způsobem ji dostat zpátky do New Orleansu. Možná že jeho neklid způsobila CIA, zastoupená McPhersonem, která začala slídit poté, co si Shannon vyžádal informace o Medinovi. Veškeré podrobnosti vraždy Dextera Whitlawa, které mu připadaly neobvyklé – přesně mířená střela, fakt, že nikdo neslyšel výstřely, což svědčilo o použití tlumičů, drahá pistole, již měl Whitlaw u sebe –, získaly na významu ve spojení s informacemi o druhém zavražděním muži, který náhodou pracoval pro CIA. Jednoduchá pouliční vražda se komplikovala.

Ne, tím to není, říkal si v duchu. Snažil se soustředit na pitvu, ale napětí v útrobách nepolevovalo. Umínil si, že jakmile pitva skončí, zavolá jí. Měl to udělat už dávno. Neměl čekat, až se uklidní; potřeboval s ní mluvit. Dopustil jsem se už druhé chyby, pomyslel si zachmuřeně. K té první, kdy ji včera ráno nechal o samotě, teď přibyla další. Měl se pokoušet o spojení tak dlouho, dokud by se místo záznamníku neohlásila ona.

V Markově vysílačce zapraskalo. Doktor Pargannas vzhlédl od práce a zamračil se. Marc vyslechl kód oznamující podezření z vraždy ve čtvrti Garden District. Adresa mu připadala povědomá. „Do prdele! Ten hajzl zavraždil manželku!“ vychrlil a vyběhl z pitevny.

Příchuť prohry byla trpká. Právě toho se obával. Uvízl mezi nutností postupovat v přísném souladu se zákonem, aby ten parchant nemohl využít technických trhlin v úředním postupu, a potřebou okamžitě jednat. Kdyby zvolil druhou možnost, během příštích dvou hodin by měl v ruce zatykač a pan Gable by seděl v bezpečí za mřížemi. Pro paní Gableovou však byly i dvě hodiny příliš dlouhé.

Když přijel na danou adresu, široká tříproudá ulice byla ucpaná hlídkovými vozy. Když kráčel po chodníku, vedro a vlhký vzduch ho obalily jako přikrývka. Pak vešel do chládku přepychového domu s vysokým stropy. Dusil se vztekem a bezmocností, ale musel se ovládnout, aby mohl dělat svou práci – a prokázat paní Gableové dobro aspoň po její smrti.

„Kde je?“ zeptal se jedné z policistek.

„Nahoře.“ Žena vypadala otřeseně.

Vyšel po širokých točitých schodech a zamířil do ložnice, před jejímiž dveřmi se tísnil hlouček lidí. Místnost byla prostorná a zařízená podle hollywoodských představ evropské velkoleposti. Kolem obrovské postele splývala bílá síťovina visící od stropu. Stěny zdobila vyumělkovaná zrcadla a originály olejomaleb, nábytek byl uspořádaný do dvou symetrických sedacích koutů. Ve vysokých alabastrových vázách byly naaranžovány kosatce, sladěné s barevným vzorkováním pokoje, kde převládala bílá a zlatá se stopami broskvové a modré. Nedávno přibyla další barva: červená.

Červené bylo leccos. Červené stříkance, červené loužičky, červená, která vysycháním získala rezavý nádech.

Paní Gableová seděla na jedné z pohovek. Chyběla jí zadní část hlavy. Nezhroutila se na zem, ale prostě se jen sesula na čalounění, jako by si mohla až teď odpočinout. Její otevřené oči zbavila smrt výrazu. Smrt nepřináší mír; nepřináší vůbec nic. Naopak všechno bere. Východy slunce, naděje, i obavy. Prostě všechno.

Paní Gableová měla na sobě bílý hedvábný župánek s hlubokým výstřihem. Průsvitný. Sexy. Marc si před ní dřepl a zrakem sestavoval soupis mramorované skvrny na jejím hrdle a dalších, podobných. Na horní oblince prsu spatřil drobnou nafialovělou značku, jakou se milenci poznamenávají navzájem. Měl podezření, že pitva prokáže pohlavní styk krátce před smrtí. Ten parchant se nejspíš domníval, že milováním, při kterém se ke své ženě pro změnu choval mile, jí zabrání vypovídat o způsobu, jakým jejich dítě ve skutečnosti zemřelo.

Možná že ji dohnalo k zoufalému činu právě manželovo chladnokrevné chování: skutečnost, že nejprve zabil jejího syna a pak se s ní pomiloval. Ale možná si všechno naplánovala předem.

Marc pootočil hlavu a upřel pohled na tělo pana Gablea – lépe řečeno na to, co z jeho těla zbylo. Leželo roztažené ve dveřích do koupelny. Pravděpodobně počkala, až si stoupl pod sprchu, pak vešla do koupelny a vyprázdnila do něho obsah pistole. Podle stavu manželova těla usoudil, že ji znovu nabila a střílela, dokud nebyla pistole zase prázdná. Části těla byly

roztroušené v okolí jeho torza. Paní Gableová se očividně soustředila na odstřelování konkrétních orgánů. Poté nabila ještě jednou, přešla k pohovce, usadila se na ni, vložila si hlaveň pistole do úst a stiskla spoušť.

Litera zákona nebývá vždy totožná se spravedlností. Paní Gableová hledala spravedlnost pro syna a dosáhla jí vlastními prostředky. Možná spáchala sebevraždu proto, že se nedokázala smířit s faktem, že by stanula před soudem, anebo nemohla dál žít bez svého chlapečka – nebo tak chtěla odčinit svou neschopnost jednat včas.

Marc se napřímil, ve tváři chmurný, strnulý výraz. Ted už nemohl dělat nic jiného, než vyplnit formuláře a sepsat hlášení.

Karen se vsedě choulila na lůžku v jedné z kabinek na pohotovosti. Nevěděla, co tady pohledává, ale byla tak otupená, že nedokázala protestovat. Koneckonců jí to bylo jedno. Do bytu se vrátit nemohla; policie do něj po dobu vyšetřování zamezila přístup. Ani se tam vrátit *nechtěla.* Nedokáže strávit doma jedinou noc, ani poté, co se smyjí krev a kousky mozkové tkáně toho muže ze dveří… z koberce…

Zdravotníci trvali na tom, aby vyhledala lékařskou pomoc, ačkoli jim opakovala, že je ošetřovatelka a sama si dokáže ošetřit zranění, která rozhodně nevyžadovala hospitalizaci ani péči pohotovosti. Obličej měla samou modřinu, pokožku na kolenou spálenou od koberce, na chodidle drobnou řeznou ránu, nevyžadující šití, a bolela ji žebra, nejspíš od rvačky. Žádný z výstřelů ji nezasáhl, i když poslední ji sotva minul, protože jí do očí vletěly kousky hrubé omítky ze stěny na chodbě; zbavila se jich výplachem očí.

Celkem vzato byla v dobré kondici, uvážila-li, že ten člověk dělal, co mohl, aby ji zabil.

O jeho záměru nepochybovala. Jakmile zjistil, že zůstala v bytě, neutekl, jak by se u průměrného zlodějíčka očekávalo. Místo útěku šel po ní, a s pistolí v ruce.

Ale proč? Tutéž otázku jí položili policisté a odpověď na ni hledala i Karen. Při vniknutí do bytu se mnohý zloděj uchýlí k násilnosti. Žila sama, byla tedy pravděpodobným cílem. V bytě nebydlela dlouho; ten člověk se možná domníval, že byt obývá

někdo jiný. Jenomže při pátrání po cenných předmětech nic nerozbíjel. Metodicky hledal a pečlivě uvedl zařízení do původního stavu. A pak se ji pokusil zabít.

Říká se ‚Do třetice dobrého i zlého.' Zastřelili Dextera. Její původní dům vyhořel. A teď tohle. Pokud by měla starému úsloví věřit, měla před sebou senzační, prima život bez malérů.

Karen si přitáhla přikrývku kolem ramen, aby zahnala chlad, kterého se nedokázala zbavit, a snažila se zapudit pocit hrozící záhuby. Co dalšího mě ještě čeká? dumala.

„Slečna Whitlawová?"

Za zataženým závěsem kabinky stál jeden z detektivů. Do bytu jí vtrhla záplava uniformovaných policistů, zdravotníků a lidí z úřadu inspekce, protože každé střílení ze strany policie se automaticky prošetřovalo. Na chodníku před domem se vytvořil dav reportérů a čumilů. Nechyběla jediná místní televizní stanice.

„Ano. Pojďte dál," řekla Karen.

Roztáhl závěsy a vešel do kabinky. Byl to muž středního věku a obličej se mu leskl potem. Jak je možné, že se potí? divila se. Tady je takové chladno, že klimatizace je určitě zapnutá na maximum. Posadil se na jedinou židli v kabince a Karen si znovu přitáhla přikrývku těsněji k tělu, neboť ji rozrazila zima.

Pozoroval ji oním nevzrušeným, hodnotícím pohledem, jako by nevěřil jedinému slovu z toho, co mu kdokoli řekl. Marc se na mě díval stejně, pomyslela si, a náhle zatoužila po jeho přítomnosti tak silně, až ji bolestně dloublo v žaludku. Nikdy se necítila tak bezpečně jako s Markem, a zrovna v tuhle chvíli pocit bezpečí zoufale potřebovala.

„Detektiv Suter," řekl na uvítanou. „Budete schopna odpovědět na pár otázek?"

Ještě v bytě s ní sepsali krátký protokol a vzhledem k faktu, že neexistovaly pochybnosti o způsobu mužovy smrti, stala se Karen svědkyní, nikoli podezřelou. Zdravotníci ji chtěli odvézt do nemocnice na vyšetření, a tak ji policisté propustili a soustředili se na naléhavější úkoly.

„Jistě. Jsem v pořádku."

Věnoval jí hodnotící pohled, ale mlčel. Otevřel malý notes. „V předcházející výpovědi jste prohlásila, že jste byla v ložnici, když podezřelý vešel do bytu…“

„Ne, už v bytě byl. Neslyšela jsem ho vejít. Slyšela jsem, jak se zastavil u dveří do ložnice a nakoukl do ní.“ Věděla, co říkala. Rozhodně netvrdila, že ho slyšela vejít do bytu.

Detektiv se podíval do notesu a mlčel. Možná ji jen zkoušel, jestli výpověď souhlasí.

„Ale neviděl vás.“

„Ne. Do ložnice vůbec nevešel. Stála jsem napravo, u okna. Dveře do ložnice se otvírají napravo, takže jsem nebyla v jeho zorném poli. Aby mě uviděl, musel by vejít dovnitř.“

„Co dělal pak?“

„Pak se už nechoval tak tiše. Protože mě neviděl, nejspíš si myslel, že v bytě nikdo není. Zamířil do kuchyně a začal… hledat.“

„Hledat?“ chytil se toho výrazu.

„Připadalo mi to tak. Nahlížel do kredence, protože jsem slyšela otvírání a zavírání dvířek a zásuvek. Dokonce se podíval do chladničky.“

„Co hledal?“

Zvedla ruce v bezmocném gestu. „To nevím.“

„Dobrá. Co dělal potom?“

„Obracel židle nohama nahoru a díval se na spodní stranu sedátka.“ Z hlasu jí zaznínal zmatek.

Udělal si poznámku do notesu. „Co jste dělala vy?“

„Já… napadlo mě, že se mi nepodaří utéct z bytu. Ze své pozice viděl rovnou na dveře. Po špičkách jsem došla k telefonu u postele, strčila sluchátko pod polštář, abych ztlumila signál, a vytočila jsem 911, linku tísňového volání.“

„To jste udělala dobře,“ řekl. „Strážník na příjmu byl necelý blok od vašeho domu. Nevěděli, z kterého bytu se volalo, ale podle adresy vás našli.“

„Věděli, z kterého bytu se volalo,“ řekla s prázdným pohledem upřeným na podlahu. „Z toho, odkud zazněly výstřely.“

Odkašlal si. „Ehm… Ovšem. Co se dělo pak?“

„Pokusila jsem se proplížit do koupelny, protože v ní mám lak na vlasy.“

Krátce se usmál a na okamžik se z policisty stal člověk. „To bylo chytré. Když lak vnikne do očí, pálí jako čert.“

„Já vím. Jinou zbraň jsem neměla.“ Polkla a snažila se zapudit hrůzu z představy, že se ozbrojenému zloději postavila jen se sprejem na vlasy. „Dveře od koupelny malinko vrzly. Slyšel to. A…“ Zhluboka se nadechla. „Aspoň jsem si to myslela, protože hluk v kuchyni ustal. Stála jsem v koupelně s lakem v ruce a dívala se na dveře, jestli se nepohnou. Pak je rozrazil a já jsem mu nastříkala lak do obličeje. Držel pistoli,“ dodala a zmlkla.

„Znala jste ho?“

Zavrtěla hlavou.

„Nevšimla jste si, že by se někdy předtím potloukal kolem domu?“

„Ne.“

„Co se stalo pak?“

„Vrazila jsem do něho, ale chytil mě za župan a oba jsme dopadli na postel. Zase jsem na něho stříkla a on mě udeřil.“ Bezděčně se dotkla lícní kosti. „Praštila jsem ho do nosu sprejem. Vzpomínám si, že jsem ho odkopla oběma nohama…, pak jsem se skulila z postele, po čtyřech dolezla ke dveřím a on začal střílet.“ Odmlčela se, když si vybavila nejasné podrobnosti, hrůzu a zuřivý útok.

Detektiv Suter se už na nic neptal, nenaléhal na ni, přesto však vytušila, že čeká na vylíčení zbývající části příběhu, do chvíle, kdy dorazili policisté. Dlaní si přejela čelo, jak se snažila vzpomenout na detaily. „Podařilo se mi vyběhnout z bytu… Policisté zrovna vyšli po schodech. Málem jsem do nich vrazila. Ten muž vyšel z bytu, namířil na mě pistoli, a oni na něj vystřelili. Nepadl na zem. On… on se *smál* a znovu po mě vypálil a oni ho zastřelili.“

„Říkal někdo něco?“

„Policisté na něj křičeli, aby odhodil pistoli. On se pak zasmál a řekl… Bože…“ Zadívala se na detektiva a odkašlala si. Zvláštní, napadlo ji. Obvykle nebyla tak úzkoprsá, ale nějak nedokázala vypustit z úst hrubou nadávku před starším mužem,

který mohl být jejím otcem. „Řekl něco jako: Jděte se vycpat.' Pak na mě naposledy vystřelil."

Podíval se do svých poznámek a přikývl, jako by si potvrdil něco, co už věděl. Sklapl notes a vsunul jej do kapsy saka. „To je prozatím všechno. Kde vás najdu, kdybych s vámi ještě potřeboval mluvit?"

Zahleděla se na něj. „Nevím," pronesla zaraženě. „Do bytu mě zpátky nepustíte."

„Máte ve městě příbuzné?"

„Ne." Sevřelo se jí hrdlo. „Nemám příbuzné."

„Přátele?"

„Ano, ale…" Piper jí nabídla svůj byt, svou společnost. „Snad Piper Lloydovou. Dělá v nemocnici ošetřovatelku jako já." Nadiktovala mu telefon své přítelkyně. „I kdybych u ní nebydlela, Piper bude vědět, kde mě najdete. Můžete mě zastihnout i tady, v nemocnici. Sloužím noční."

Pronikavě se na ni zadíval. „Doufám, že dneska v noci do práce nenastoupíte."

„Ovšemže ano," řekla a automaticky zavrhla možnost, že by nebyla v pořádku. Proč se všichni chovají, jako by utrpěla mnohem víc než jen pár odřenin a nepatrné říznutí?

Vzdychl a poškrabal se na zátylku. „Slečno Whitlawová, nic mi do toho není, ale myslím, že byste si měla dát pauzu. Nebezpečnou situaci jste zvládla v rámci možností skvěle. Zachovala jste chladnou hlavu, nezpanikařila jste, uvědomila policii a ubránila jste se dostupnými prostředky. Ale nevyspala jste se, prala jste se se zlodějem a věřte, nebo ne, za chvíli se začnou ozývat různé pohmožděniny a další bolístky. Podívejte se na sebe. Třesete se a choulíte se pod přikrývkou, přestože je tady poměrně teplo. Jste zdravotní sestra. Neříká vám to něco?"

Šok. Okamžitě doplnila diagnózu. Tlak jí klesl po návalu adrenalinu, který ji vyburcoval k souboji se zlodějem. Karen byla rozmrzelá. Měla rozpoznat příznaky šoku a nebránit se, když ji chtěli na pohotovosti uložit. Tohle byl už druhý případ, kdy nedbala na signály vlastního těla, ona, která nejlépe ze všech ošetřovatelek na chirurgii dokázala zhodnotit celkový stav pacienta.

„Tak dobře. Dneska nejspíš do práce nenastoupím," připustila. „Stejně potřebuju stejnokroj. Jak se dostanu ke svým věcem v bytě?"

„Sepište seznam toho, co potřebujete, a policistka vám všechno zabalí."

„Jak dlouho nebudu smět dovnitř?"

„Pár dní. Pokusím se průběh urychlit."

„Už tam asi nikdy nebudu moct žít."

Detektiv vzdychl a natáhl ruku, jako by ji chtěl poplácat po koleně, pak se však zarazil a od konejšivého gesto upustil. „Ne," řekl. „Nejspíš ne."

Zpozorněla, když zaslechla, jak někdo běží po chodbě, a v příštím okamžiku vtrhla do kabinky Piper. Měla rudý obličej a těžce oddychovala. „Karen! Kristepane, jsi v pořádku? Na chirurgii zavolala jedna ze sester z pohotovosti a řekla, že jsi tady. Někdo tě *přepadli*"

„Ne tak docela."

Detektiv Suter vstal ze židle. Karen připadalo, že mu pohyb působí námahu. „Zůstanu s vámi ve spojení, slečno Whitlawová. A zařídím, abyste měla své osobní věci."

„Děkuju," stačila ze sebe Karen vypravit, než se Piper změnila ze starostlivé přítelkyně v přísnou ošetřovatelku a stlačila Karen na lůžko.

Clancy se ještě neozval, ačkoli pokaždé podával zprávu včas. Hayes čekal a každou minutou v něm narůstala rozmrzelost a neklid. Nakonec zavolal své spojce do Columbusu.

„Dělo se dnes něco zajímavého?"

„Jo. Dva hodní hoši zastřelili zloděje v bytě jakési dámy. Byla doma, překvapila ho, porvala se s ním a utekla. Tvrdí se, že to byl profík. Jeho stříkačka měla upilované výrobní číslo."

„Měl u sebe ještě něco?"

„U sebe ne, ale na parkovišti stál najatý vůz. V přihrádce se našla taška s jeho řidičským průkazem a platebními kartami."

Hayes zavěsil. Opřel se v křesle a začal bubnovat prsty do desky stolu. Clancy je mrtev. Jak se to, sakra, mohlo stát? Vždyť byl jedním z nejlepších.

Kromě pistole u sebe nic neměl, což znamená, že zápisník nevypátral. Hayes na okamžik zalitoval, že se u něho zápisník nenašel, protože ten by teď byl ve vlastnictví policie. Aspoň by o něm věděl a získat jej od policie by byla hračka.

Karen Whitlawová mu začínala dělat starost. Tohle je už podruhé, kdy operace nevyšla. Poprvé se sice jednalo o logický omyl, ale teď začalo Hayesovi vrtat hlavou, proč se vlastně přestěhovala. Aby ji tak snadno nevypátrali? Co všechno jí otec prozradil?

Hayes chtěl v prvé řadě najít zápisník. Nechtěl tu ženskou zabít. Ona však byla jediná, kdo věděl, kde je ten zatracený zápisník schovaný. Jestli se mu jej nepodaří najít, bude se muset Karen Whitlawové zbavit.

15

„Sám vidíte, co je to za problém, Raymonde,“ poznamenal senátor Lake. Mohutný šedovlasý muž souhlasně přikývl. Oba přátelé seděli v salonku senátorova domu ve Washingtonu a popíjeli ranní kávu. Raymond letěl předcházející den pozdní linkou z Minneapolisu a do Washingtonu dorazil po půlnoci, a tak mu senátor vzkázal, aby se pořádně vyspal, že si spolu promluví až ráno.

Dnešní den začal pro senátora neobvykle pozdě; spal až do osmi, teď bylo půl jedenácté a žhavý sluneční kotouč rozpaloval vzduch. „Do jisté míry pochybuji o způsobu, jakým Hayes zvládl tu záležitost s Medinou,“ pronesl pomalu. „Navíc mi připadá, že mi lhal, aby mě přiměl jednat v souladu s jeho záměrem. Nenapadá mě žádný důvod, proč by Frank Vinay popřel, že ví o Medinově smrti, pokud o ní už věděl, a proč tvrdil, že Medina neměl příbuzné, když je ve skutečnosti má. Neptal jsem se na fakta podléhající utajení *a jsem* přece předseda senátního zpravodajského výboru.“

„Hayes má pravděpodobně vlastní program řešení,“ mínil Raymond a husté obočí se mu svraštilo zamyšlením. Vypadal jako boxer, který v ringu dostal co proto. Ale otlučený zevnějšek skrýval bystrý úsudek.

„Taky mě to napadlo. Přemítal jsem, jestli neshromažďuje munici, jíž by mě začal vydírat. Na ten nápad ho mohl přivést Whitlaw.“ Hayesova varianta plánu má jeden nesporný klad, pomyslel si senátor. Prokázalo se, že jeho posluhovači zápisník nenašli a že jej u sebe nejspíš měl Hayes. Je-li tomu opravdu tak, nepotřeboval jiné prostředky k vydírání.

„Dobře víte, co si myslím o nejistých prvcích.“ Raymond zavrtěl hlavou. „Jsou nebezpečné. Nepracujte s lidmi, kterým nemůžete důvěřovat. Říkáte, že Hayes najal na Medinu lidi, které jste neznal?“

„Ano. Přísahal, že o mně nic nevědí, že za šéfa celé operace považují jeho. Ale jestli jen jednou zalhal, pak se dá zpochybnit všechno, co řekl.“

„Zjistěte jejich jména,“ řekl Raymond. „Ostatní nechte na mně.“

Raymond vždycky všechno zařídil. Senátor Lake si rozpomněl, že už jako dítě slýchal, jak rozložitý muž říkal jeho otci: „Nechte to na mně.“ A jeho otec se pokaždé usmál, přikývl a věděl, že se na svého přítele může spolehnout. I teď bylo uklidňující, když Lake slyšel stejná slova a věděl, že jeho záležitosti vyřizuje člověk, jemuž může svěřit do rukou svůj život.

„Máte Hayesovu adresu?“

„Samozřejmě.“ Senátor si dal záležet, aby adresu nikdo nezjistil. Nezapsal si ji do svého seznamu, ani ji nenadiktoval sekretářce, aby ji mohla zařadit do počítače. Všechno, co se týká Hayese, měl Lake uloženo v hlavě. Ve své pozici měl možnost obeznámit se s možnostmi současné technologie, a nevěřil, že údaje v jeho počítači jsou soukromé, a ačkoli jako každý soudně myslící člověk dodržoval bezpečnostní opatření, nepředpokládal, že by jeho systém byl nedotknutelný. Ze zkušenosti věděl, že co si nezapsal, to zůstalo nedosažitelné. To byl nejspolehlivější způsob uchovávání informací. Odříkal ulici a číslo domu Raymondovi, který neslyšně pohyboval rty, jak si ukládal adresu do paměti.

„Jdu na to,“ řekl Raymond a senátor nepochyboval, že všechno bude v nejlepším pořádku.

*** * ***

„Víš jistě, že ti nic není?“ ptala se Piper nejméně po desáté, když s Karen mířily přes parkoviště k Pipeřinu autu. K nemocnici patřilo i kryté parkoviště, ale to bylo vyhrazeno pro doktory a zaměstnance správního oddělení, aby nezmokli, nebo nemuseli chodit příliš daleko. Zdravotní sestry a další méně významný personál zřejmě byli v dobré tělesné kondici, netrpěli alergií na vodu a museli používat parkoviště vzdálené od nemocnice půl bloku.

Karen zamžourala do žhavého odpoledního slunce a litovala, že nemá sluneční brýle. „Nic mi není," odpověděla už podesáté. Piper trvala na tom, že Karen odveze k sobě domů. Na pohotovosti se zastavilo několik Kareniných přátel a kolegyň a vyptávali se na její stav. Na rozmanité pohmožděniny jí přiložili led, řeznou ránu na chodidle ošetřili dezinfekčním prostředkem a přelepili náplastí a Karen přinutili na několik hodin ulehnout. Neustále jí někdo nabízel jídlo a ovocné džusy. Šok už minul a cítila jen únavu a znepokojení.

Kareninu tašku nesla Piper, která nedovolila, aby se její přítelkyně s pohmožděnými žebry s čímkoli tahala. Detektiv Suter pohotově zařídil, aby jí byly doručeny osobní věci, čímž si vysloužil její nehynoucí vděk. Do té doby si mohla vybírat jen mezi svým županem, potřísněným krví, a nemocničním županem. Zvítězil nemocniční župan, ale jen o prsa. Ted měla Karen na sobě spolehlivý a pohodlný, ryze americký stejnokroj: džínsy, tričko a tenisky.

„V tom vedru vařit nebudeme," rozhodla Piper. „Jídlo koupíme cestou. Na copak máme náladu? Na nějakou mexickou pochoutku, anebo na nějakou mexickou pochoutku?"

„Nevím. Radši bych si dala nějakou mexickou pochoutku."

„To je báječný nápad. Zajedeme k Petemu pro tacos, nebo…"

Z parkoviště vyjelo auto a zamířilo uličkou proti nim. Karen přestala poslouchat Pipeřinu samomluvu a soustředila pozornost na auto. Za volantem seděl muž, pravděpodobně někdo z údržby. Auto nebylo ničím nápadné: starší béžový pontiak. Ale jelo příliš rychle a Karen vytlačila Piper k okraji uličky, aby měl řidič víc místa.

Kdyby se dopoledne nestřetla se zlodějem ve vlastním bytě, Karen by si pravděpodobně auta vůbec nevšimla. Měla však nervy napjaté k prasknutí a v nitru duše jí dosud sídlil strach a pobouření z faktu, že někdo porušil soukromí jejího domova. Necítila se v bezpečí. A tak sledovala auto. Dívala se, jak nabírá rychlost a žene se uličkou mezi zaparkovanými vozy.

Řidič měl na očích sluneční brýle. Jak se k nim auto blížilo, viděla muže zřetelně skrz přední sklo a měla dojem, že se dívá na ni.

Piper přerušila výčet mexických restaurací a řekla: „Jede strašně rychle.“

Karen se zježily chloupky na pažích. Zastavila se a zírala na řidiče. Blížil se stále rychleji a rychleji. Šlápl na plyn a auto prudce vyrazilo proti nim. Karen se otočila, vrazila ramenem do Piper a odhodila ji stranou do mezery mezi dvěma zaparkovanými vozy. Vzápětí se ozvala hlasitá rána provázená skřípěním trhaného a ohýbaného kovu. Obě ženy tvrdě dopadly na chodník a rozplácly se na hrubém asfaltu. Piper se octla pod Karen a taška mezi jejich těly. Auto vedle nich se po nárazu zběsile rozkymácelo a jeho zadní část se smýkla směrem k nim. Předek zabořilo do vozu stojícího vedle, od kterého se odrazilo a jeho zadní kolo se zastavilo jen pár centimetrů od Pipeřiny hlavy.

Parkovištěm zakvílely pneumatiky. Někdo vykřikl a pak se ozval zvuk běžících nohou. Pneumatiky znovu zaječely a vzápětí se rozeřval motor vytočený do nejvyšších obrátek, jehož burácení se rychle vzdalovalo.

Karen se rychle posadila. Bolelo ji celé tělo a tohle čerstvé poškození pokožky a svalstva jen zjitřilo předcházející zranění. Ted jí navíc krvácely dlaně, jak si je odřela o chodník, a v pravém koleni jí bolestivě cukalo.

Piper se taky posadila, ruku přiloženou k hlavě. Opřela se o pneumatiku a zadívala se na Karen.

„Jsi v pořádku?“ zeptaly se obě najednou.

Asi vteřinu na sebe vzájemně zíraly. „Jo,“ řekla Karen konečně. „A co ty?“

„Běžné pohmožděniny a odřeniny. To auto nás málem srazilo!“

„Jste obě v pořádku?“ Další sestra prakticky přeskočila blatník auta, aby se k nim dostala. „Ten řidič ani nezastavil!“ Klekla na chodník vedle nich a začala vytahovat předměty z kapes stejnokroje. Její visačka hlásila, že se jmenuje Angela, a malý medvídek koala, držící se tlapkami za stetoskop, prozrazoval, že Angela pracuje na dětském oddělení.

Většina sester, které měly ranní službu, už odešla, a Piper se zdržela na pohotovosti s Karen. Přesto zůstalo ve nemocnici ještě dost lidí a všichni se teď sbíhali na parkoviště. „Dojděte

na pohotovost pro nosítka," přikázala Angela sanitáři rázným, klidným hlasem.

„Ale nám nic není," namítly Karen a Piper jednohlasně.

„Neblázněte. Někdo vás musí vyšetřit. Jistě víte, že vlivem šoku se někdy zranění projeví třeba až po několika hodinách." Angela by byla skvělým generálem, napadlo Karen. Možná je to tím, že denně musí zvládat nemocné děti.

„Počkejte," řekla jiná sestra a otevřela jednorázový balíček s kapesníčkem napuštěným dezinfekcí a podala jej Angele.

„Máš jich víc?" zeptala se Angela, vzala Karen za ruce otírala jí citlivé krvácející dlaně.

„Bohužel jen ten jeden. Podívám se." Druhá ošetřovatelka zalovila v kapsách. „Mám kus gázy, ale to je všechno." Přelezla blatník, protože auto teď stálo v takovém úhlu, že se přední částí téměř dotýkalo nárazníku sousedního vozu. Karen a Piper seděly mezi vozy v prostoru ve tvaru V, Piper v jeho širší části. Druhá sestřička si klekla vedla Piper a přiložila jí gázu k ráně na čele, z níž trucovitě vytékala krev. „Někdo musí zavolat policii," prohlásila rozhodně. „Nejenže vás ten idiot málem porazil, ale i odjel. Majitelé těch dvou aut budou potřebovat kvůli pojištění zprávu o nehodě."

„Já mám mobilní telefon," ozval se další hlas. „Zavolám tam."

Za několik minut zaplavil parkoviště personál z pohotovosti: medikové, kteří v té době zůstali na oddělení, jeden z lékařů a dvě zdravotní sestry. Navzdory námitkám obou zraněných přinesl sanitář dvoje nosítka. Piper se pokusila vstát, ale s udiveným výkřikem klesla zase na chodník. „Nejspíš jsem si vymkla kotník," řekla schlíple. „Vypadá to, že ta nosítka nakonec využiju, ledaže by mi někdo půjčil berle."

Na parkoviště vjelo auto policejní hlídky a všichni přítomní začali líčit, co viděli. Sanitář řekl: „Ten gauner neměl na autě ani poznávací značku. Dobře jsem si ho prohlídl, když vyjížděl z parkoviště, protože to mi už bylo jasný, že nezastaví."

Nikdo bezohledného řidiče neznal. Nemocnice je velká a bylo vyloučené, aby se všichni její zaměstnanci znali navzájem. A protože parkoviště nebylo hlídané, mohl tady zaparkovat každý, nehledě na to, zda v nemocnici pracuje,

nebo ne. Všechna auta měla být opatřena nálepkou pro zaměstnance nemocnice, ale ty nikdo nikdy nekontroloval, takže opatření bylo k ničemu.

Angela řekla: „Stála jsem tamhle. Připadalo mi, jako by je *chtěl* srazit.“ Nehloubala nad tím, jaká chemikálie možná osvěžovala řidiči krev, kdežto několik svědků ano.

Karen však věděla své. Jakmile se naskytla příležitost, přitočila se k jednomu z policistů a tiše mu řekla: „Uvítala bych, kdybyste se o tom zmínil detektivu Suterovi.“

Věnoval jí nevěřící pohled a Karen dodala: „Tohle bylo dnes už podruhé, co se mě někdo pokusil zabít. Určitě jste slyšel o tom dopoledním případu, kdy dva policisté zastřelili zloděje. Stalo se to v mém bytě.“

Muž zákona okamžitě změnil výraz. „Domníváte se, že vás ten řidič chtěl srazit záměrně?“

„Vím to. Jel přímo na nás.“ Podařilo se jí zachovat klidný hlas, uvnitř se však třásla vztekem. Tomu chlapovi bylo jedno, že Piper mohla utrpět vážné zranění, možná i smrtelné. Každý, kdo se octl poblíž Karen, mohl být snadno obětován.

Karen nedokázala určit, kdy dospěla k závěru, že se ji někdo pokouší zabít, ale dost možná to bylo ve chvíli, kdy padala na asfalt mezi dvě auta a zaslechla za sebou náraz. Ne, nebyla hloupá, a už vůbec ne paranoidní. Jakkoli to znělo nepravděpodobně, někdo se jí opravdu pokoušel zabít.

Detektiv Suter si zamyšleně poklepával notesem o koleno. Karen seděla mlčky, protože mu už řekla, co říct musela. Naznačila okolnosti otcovy smrti a požár ve svém bývalém domě v Columbusu. Obě skutečnosti spolu s dnešními zážitky stačily, aby přiměly k zamyšlení kohokoli.

Rentgen Pipeřina kotníku odhalil lehkou frakturu. Sádra nebyla nutná, ale lékař kotník pevně zavázal a nařídil jí, že nesmí na nohu týden došlápnout. Karen vyčistil a ovázal odřeniny a ona pak mohla z pohotovosti odejít. Otázka zněla: kam?

„Slečno Whitlawová,“ pronesl detektiv Suter zvolna a pečlivě volil slova, aby Karen neurazil, „máte za sebou nepříjemný den. Každému, koho potkalo to, co vás, lze

odpustit pocit, že se proti němu všechno spiklo. Smrt vašeho otce mě mrzí, ale podle toho, co jste mi řekla, žil na ulici, kde je takový druh násilí bohužel zcela běžný. Ten požár…“ Detektiv vypadal bezmocně. „Jak jej můžete spojovat s ostatními vašimi zážitky?“

„Dívala jsem se do telefonního seznamu,“ odpověděla. „Údaje se aktualizují až v prosinci. Moje adresa odpovídá vyhořelému domu.“

„Ale přesto…“

Karen se naklonila dopředu. „Někdo věděl, že jsem odpoledne zůstala v nemocnici a že pojedu domů s Piper. Proč jinak by na mě čekal na parkovišti? Chodím na noční. V tuhle denní dobu tady obvykle nejsem. *Vy* jste věděl, že odejdu s Piper, protože jste byl tady, když mi to nabízela. Kdo o tom ještě věděl?“

Detektivův výraz ztvrdl a stal se neproniknutelným. Pomalu řekl: „Vím, na co narážíte. Měl bych být rád, že mě z ničeho neobviňujete.“

Karen mu zcela nedůvěřovala, svůj dojem mu však nesdělila. Připadalo jí, že je to nezáludný, upřímný chlapík, a proto si ho vyžádala, ale v tu chvíli nepovažovala nic za samozřejmé.

„Vaše místo pobytu nebylo tajemstvím,“ řekl. „Několik lidí se ptalo na váš stav, a tak jsem je ujistil, že jste v pořádku a že pojedete domů s jednou svou kamarádkou, až jí skončí služba. Možná že někdo zatelefonoval do nemocnice a tu informaci si ověřil.“

„Dostal by jen informace o mém stavu, a ne o mých plánech pro dnešní večer.“

Zatvářil se zřetelně nešťastně. „Slečno Whitlawová, zvážím-li situaci z vašeho pohledu, musím připustit, že se děje něco nezvyklého. Ale z jakého důvodu by se vás někdo pokoušel zabít? Dlužíte někomu peníze? Byla jste svědkem něčeho, co jste vidět neměla? Máte nějaké nepříjemné tajemství?“

Na všechny otázky Karen vrtěla hlavou. „Ne, nic takového. Nevím, proč by mě někdo chtěl zabít, ale vše nasvědčuje tomu, že se o to kdosi snaží. Tomu muži, který se mě pokoušel přejet,

nezáleželo na tom, že přitom může zranit i Piper. Moji přátelé jsou v nebezpečí. Nemohu zůstat u nikoho z nich, aniž bych měla obavy, že jim shoří dům, nebo si přede mě stoupnou právě ve chvíli, kdy na mě někdo vystřelí. Co mám dělat?“

„Nevím.“ Otáčel notesem v rukou. „Já vám nepomůžu. Nemohu ani zahájit vyšetřování, protože se nemáme čeho chytit. Jediný mrtvý člověk je ten chlap, co vám vnikl do bytu. Kdybychom našli béžový pontiak bez poznávací značky, s poškozeným pravým blatníkem a poškrábaným lakem, můžeme majitele obžalovat, že ujel z místa nehody, ale to je všechno. Rozhodně mu nedokážeme pokus o vraždu. Nevím, co vám mám říct. Snad jen to, že byste si měla vzít volno a odjet někam, kde budete v bezpečí. Hlavně nikomu neříkejte, kam odjedete.“

Volno? Vzdychla. V nemocnici by mohla dostat volno snad jedině ze zdravotních důvodů. Osobní oddělení by její žádosti o pracovní volno vyhovělo, ale je otázka, zda by po svém návratu ještě své místo na chirurgii našla. Navíc by si musela vzít neplacené volno, které by zasáhlo hluboko do jejích úspor. Díky matčině životní pojistce a zisku z prodeje domu měla v bance větší obnos, než se domnívala, že by vůbec kdy mohla mít, ale v žádném případě nemohla prostě přestat chodit do práce.

„Přemýšlejte o tom,“ řekl detektiv Suter.

Tentokrát šla Karen na parkoviště sama, aby vyzvedla Pipeřino auto a zajela pro kamarádku na pohotovost. Na město padla noc; sešeřilo se, pouliční lampy však už svítily. Mohla požádat sanitáře nebo jinou sestru, aby ji doprovodili, ale po odpoledním útoku nechtěla riskovat ještě život někoho jiného.

Celá situace jí připadala jako epizoda ze seriálu *Smrtící zóna.* Na všech stranách na ni číhalo nebezpečí a ona netušila, v jaké podobě se vynoří příště, ani proč se obětí stala právě ona.

Měla by odjet. To jí radil i detektiv Suter. Schovat se. Ale když nevěděla, před čím se schovává, jak měla poznat, že nebezpečí pominulo a ona může z úkrytu vyjít?

Všechno spolu nějakým způsobem souviselo. Otcovou smrtí počínaje a dnešními dvěma pokusy o vraždu konče.

Byla tak unavená, že nedokázala jasně uvažovat. Nepochybovala, že až si odpočine, najde vysvětlení, které jí teď unikalo. Ale během posledních dvou dní skoro nespala a dnešní den představoval pro její nervovou soustavu jeden souvislý šok.

Dokázala však uvažovat natolik jasně, aby pochopila, že nemůže jet k Piper domů. Tížilo ji svědomí, protože Piper se pohybovala jen s berlemi a potřebovala nějakou oporu. Ale Karenina přítomnost s sebou nesla nebezpečí a ona byla příliš vyčerpaná, aby mohla celou noc bdít a být na stráži.

Ale ani Piper nemůže přespat ve svém bytě, protože *on* věděl, že Karen chtěla jít domů s ní. Když jednou selhal, logicky se ji bude snažit dostat v Pipeřině bytě. Možná že už tam v tuhle chvíli je a čeká na ně.

Na pažích jí naskočila husí kůže při představě, že vejdou do potemnělého bytu, kde je přivítá neznámý muž s pistolí.

Motel bude to pravé. Jen pro dnešní noc. Pro obě. Piper není hloupá; pochopí, že nemá smysl riskovat, a udělá nejlépe, když se nevrátí domů. Zítra – zítra už na něco přijdou. Piper má sestru, u které může zůstat.

A Karen už věděla, kam pojede. Jestli se má někde skrývat, pak na jediném místě, kde chtěla celým svým srdcem být. Odjede do New Orleansu. K Markovi. Ale do té doby se bude muset snažit zůstat naživu.

Marc zamračeně položil sluchátko. Karen ještě nepřišla domů. Volal jí už dvakrát, i přesto, že byl dosud příšerně naštvaný, neboť po krvavé koupeli v Garden District mu připadalo mnohem důležitější, aby s ní mluvil, než aby vychladl. I kdyby se na něj zlobila, měla by vědět, že mu na ní tolik záleží, že ji chce slyšet. Ve snaze ji nevyděsit udělal chybu, když jí nedal najevo, že pro něj znamená víc než jen jednu vášnivou noc. Ve věcech lásky obvykle nebýval tak těžkopádný, ale…

Přejel si rukou přes obličej. Předtím bylo rozhodujícím slovem *poměr*. V případě Karen kladl důraz na slovo *láska*.

Láska. Ještě nikdy se nezamiloval. Na některých z jeho milenek mu velmi záleželo, ale dosud nikdy neprožíval takové

okouzlení ani takovou posedlost ženou. A to ho děsilo. Co když udělal chybu? Vypadalo to, že balancoval na visutém laně mezi snahou ovládnout silný cit, aby ji nepolekal, a zdánlivým nezájmem, který v ní vyvolal přesvědčení, že je mu zcela lhostejná.

Zatracená práce, zaklel v duchu. Od tohoto okamžiku se bude řídit svým instinktem, což znamenalo jednat co možná nejrychleji a ujistit se, že jí i všem ostatním bude jeho záměr jasný. Primitivní potřeba uplatnit svůj nárok přesahovala tělesnou touhu; milování s Karen bylo nádherné, ale on chtěl završit jejich vztah legálním poutem: chtěl jí navléknout prstýnek, aby se na něj všichni mohli podívat.

Ale kde, sakra, Karen vězí?

Pokud ji dobře odhadl, předcházející noc šla do práce i přesto, že se málo vyspala; pobíhání po letištích s těžkou taškou jí na svěžesti rozhodně nepřidalo. Nechtěl jí volat dřív, protože usoudil, že bude spát, ale teď už čas natolik pokročil, aby mohla být vzhůru. Na New Orleans se snesla noc a Francouzská čtvrť ožívala halasem turistů, kteří se vydali za dobrým jídlem, výbušnou, rytmickou hudbou, kýčovitým striptýzem. Kterákoli z uvedených kratochvílí byla okamžitě dostupná.

Napadlo ho, že Karen nezná číslo telefonu k němu domů a na informacích je nezjistí, protože nebylo uvedené v seznamu. Ještě jednou vymačkal známou řadu číslic její linky a nechal na záznamníku třetí vzkaz se svým telefonním číslem zakončený slovy: „Zavolej mi, miláčku. Zavolej mi kdykoli, až přijdeš domů.“

Znala však číslo jeho záznamové služby. Pro případ, že by mu nechala zprávu, vymačkal několik dalších číslic a zaposlouchal se do vzkazů. Byly jen dva: první od jistého podřadného zlodějíčka, který si u něho chtěl udělat oko a krmil ho informacemi, do nichž byl Marc už dva dny zasvěcený. Druhá zpráva byla od Karen. Srdce mu prudce narazilo do žeber, když se ozval její hlas.

„Tady je Karen. Někdo se mě pokouší zabít. Letím linkou šestnáct dvacet jedna, American Airlines. Na místě budu v půl jedenácté ráno.“

Zježily se mu všechny chloupky na těle a začal se potit. Marc zaklel a počkal, zda k prvnímu vzkazu nepřipojila další, aby mu sdělila, kde by ji teď mohl zastihnout, ale na lince cvaklo a následovalo jen ticho.

Zatraceně! ulevil si znovu. Vstal, pomalu začal přecházet sem a tam po obývacím pokoji a přemýšlel. Jistě to souvisí s jejím otcem, stejně jako vražda Mediny. Ale jak? Proč? Střely, jež byly vyjmuty z těla Ricka Mediny, neodpovídaly té, která zabila Dextera Whitlawa, ale to, že výstřely nevyšly z téže zbraně, neznamenalo, že vraždy spolu nesouvisely. A teď byla ohrožena i Karen. V průběhu let u policie si Marc vypěstoval instinkt, který mu teď říkal, že Karen je v nebezpečí z téhož důvodu, z jakého musel zemřít její otec. Potíž je v tom, že Marc ten důvod neznal a neměl jedinou stopu, která by vedla k osobám v pozadí. Karen se teď zřejmě někde skrývá a on ani neví, jak by se s ní mohl spojit.

„Hajzlové," zahučel a ještě jednou zvedl sluchátko. Zapojí do hry Shannona.

V letadle bylo jediné volné místo: sedadlo u okna, v poslední řadě. Karen shlížela dolů na modrou hladinu jezera Pontchartrain, hnědou stuhu řeky Mississippi a na New Orleans, který se mačkal mezi nimi. V tomhle městě to všechno začalo, s Dexterem. I kdyby o ni Marc neprojevil osobní zájem, i přesto by jí pomáhal, protože byl dobrý policajt, a Dextera zavraždili v jeho okrsku.

Ještě s ním nemluvila. Když mu včera večer telefonovala z automatu, zase se napojila na hlasovou schránku. Vzkaz, který mu nechala, šel přímo k jádru věci: „Tady je Karen. Někdo se mě pokouší zabít." Pak uvedla číslo letu a hodinu přistání na letišti v New Orleansu, a protože samou únavou nedokázala přijít na nic jiného, co by mu řekla, zavěsila.

Napadlo ji, že hledat útočiště u něho možná nebyl tak dobrý nápad, ale na druhou stranu byl Marc jediný člověk, který jí mohl pomoct, a v New Orleansu bude rozhodně bezpečnější než v Columbusu. Letenku musela kupovat na své jméno, neboť cestující byli povinni předložit při odbavení osobní průkaz s fotografií. Za předpokladu, že její

pronásledovatel má potřebné styky a prostředky, dokáže ji sledovat do New Orleansu, ale jakmile bude Karen na místě, ubytuje se v motelu a zaplatí v hotovosti, aby ji nemohl vypátrat podle údajů v počítači. New Orleans je obrovské město s čilým cestovním ruchem, jehož nesčetnými hotely a motely projdou každý týden tisíce turistů. Tady ji tak snadno nevypátrají.

Poté, co se trochu prospala a dokázala rozumně uvažovat, napadlo ji, že při dodržení jistých bezpečnostních opatření se mohla stejně dobře ubytovat v nějakém motelu v Columbusu. Avšak Columbus byl nebezpečnější, protože tam ji lidé znali, a kdyby se jich někdo zeptal, mohli říct: „Jasně. Viděl jsme ji před několika dny. Nakupovala v supermarketu v té a té ulici.“ Nemocnicí prošla spousta pacientů a mnozí z nich si ji pamatovali. Neustále ji oslovovali neznámí lidé a připomínali jí svůj pobyt na chirurgii. Karen pokaždé přikyvovala a usmívala se, málokoho si však dokázala vybavit.

V Columbusu zůstat nechtěla. Chtěla být v New Orleansu, obklopená těžkým, lepkavým horkem a ovzduším nezávazné, radostné hříšnosti. A tak se tam rozjela, aniž tušila, zda ji Marc bude čekat na letišti a jakým způsobem ji přivítá, pokud tam *vůbec* bude. Když na ni čekat nebude, odjede taxíkem do centra. Markovo povolání je náročné a to, že předtím si pro ni udělal čas, neznamená, že tu laskavost zopakuje.

Letadlo přistálo s nepatrným odrazem a rolovalo směrem k terminálu. Jakmile s trhnutím zastavilo před krytou chodbou u rampy letištní budovy, cestující ignorovali pokyn, aby zůstali sedět, dokud kapitán letu nevypne nápis nabádající k zapnutí pásů, a tlačili se v úzké uličce, sundávali zavazadla z přihrádek nad hlavou a vytahovali je zpod sedadel. Karen zůstala sedět. Prostor na zádi letadla se vyprázdnil úplně nakonec a ona seděla v poslední řadě. A tak si jen protáhla nohy, protože vstávat zatím nemělo smysl.

Konečně se fronta cestujících posunula k výstupu a letadlo se v několika vlnách vyprázdnilo. Karen se namáhavě zvedla z nepohodlného sedadla a přitom se ozývala pohmožděná žebra, odřené koleno a dlaně. Bolelo ji celé tělo. To ráno si s Piper navzájem ovázaly bolístky, objaly se na rozloučenou a smály

se a plakaly zároveň. Piper zpočátku odmítala nesmyslnou utkvělou představu, že někdo usiluje o Karenin život, ale čím víc o tom přemýšlela, tím se tvářila ustaraněji, a nakonec souhlasila, že bude nejbezpečnější, když Karen odjede z města.

V jedné věci se Piper nemýlila: jakmile si lidé všimli, že Karen má zavázané ruce, okamžitě jí pomáhali s cestovní taškou.

Třebaže její šatník byl omezen na oděvy, které jí zabalila policistka, když Karen vystoupila z letadla do horkého a vlhkého vzduchu průchodu, usoudila, že tentokrát se na New Orleans připravila lépe než při své minulé návštěvě. Kromě dvou služebních stejnokrojů sestával její šatník z dvojích džínsů, lehké květované sukně do poloviny lýtek, tří bavlněných triček, několika párů ponožek a spodního prádla, tenisek a sandálů. Na cestu si oblékla sukni a sandály a nebylo jí takové vedro jako posledně.

Marc ji odchytil ve chvíli, kdy vstoupila do odbavovací haly. Jiné slovo zdaleka nevystihuje způsob, jakým ji přivítal. Na šíji jí dopadla těžká ruka a přiměla ji, aby se zastavila. Marc řekl se stěží potlačovanou zuřivostí: „Co se, *sakra*, děje?“

16

Ještě se zlobí, pomyslela si Karen. Ne, zloba nebylo nejvýstižnější slovo. Marc zuřil; oči mu vztekle jiskřily, rty měl sevřené do úzké hrozivé linky a okolí nosu a úst pobledlé. Byla nevýslovně ráda, že ho vidí. Zavřela oči a úlevně vydechla. „Ahoj," řekla. Další nepřiměřené slovo, blesklo jí hlavou.

A pak se mu octla v náručí. Opatrně ji k sobě přitáhl, jako by se bál, že by jí mohl ublížit. Do tváře jí tepal tlukot jeho srdce, ve vlasech cítila jeho dech a pod rukou tvrdou rukojeť pistole v pouzdře u pasu. Bylo tak báječné být zase u něho, že konec odloučení jí připadal skoro nepříjemný. Dosud s nikým necítila takovou sounáležitost a přirozenost, když se její tělo dotklo jeho, tak ryzí a nádherný pocit, který provází návraty domů.

„Vypadáš příšerně," řekl. Neuhlazené konstatování mělo daleko do jeho obvyklé galantnosti a Karen napadlo, že Marc je vyvedený z míry. Po pravdě *vypadala* příšerně: kulhala, na obou rukou obvazy, na tváři modřinu a napjatý pobledlý výraz, vyvolaný nedostatkem spánku a přemírou stresu.

„Včera jsem se rozhodně nenudila."

„Máš nějaká zranění, která nejsou viditelná?" doslova odsekával.

„Na žebrech. Ale mám je jen pohmožděná, nejsou zlomená."

Polohlasně zaklel. „Vypadneme odtud. Máš nějaká zavazadla?"

„Tašku."

„Potřebuješ kolečkové křeslo?"

Zaklonila hlavu a obdařila ho zděšeným pohledem. „Ne! To by vzbudilo podezření. Koleno je špatně pohyblivé, ale chodit můžu. Vyzvedneme tašku a jdeme."

Tuhá čárka jeho rtů nezměkla a tvrdá jiskra v očích nevyhasla, ale přizpůsobil svůj dlouhý krok její mnohem pomalejší chůzi a ovinul jí paži kolem pasu, jako by považoval za vhodné, aby Karen podpíral. Čím déle šla, tím bylo koleno pohyblivější, a když kráčela pomalu, ani nekulhala.

„Kdyby někdo měl patřičné prostředky, jak dlouho by mu trvalo, než by zjistil, že jsem letěla sem?“ zeptala se.

„Kdyby někdo měl patřičné prostředky, nařídil by, aby tady na tebe někdo čekal, nebo by se tady objevil osobně.“ Vypadal, jako by chtěl provést něco násilného.

Zastavila se, srdce měla až v hrdle. „Běž ode mě,“ nařídila mu vzrušeně. „Když jsi se mnou, hrozí nebezpečí i tobě.“

Obrátil se k ní. „Půjdeš se mnou,“ procedil zaťatými zuby, „i kdybych tě měl vzít a nést tě. Teprve pak bys byla podezřelá.“ Uchopil ji za paži a směroval k pohyblivým schodům. „Po tvé zprávě jsem podnikl jistá opatření. Nejsem tady sám.“

Rozhodla se, že ho už nebude popichovat. Pokud to mohla posoudit, jeho vztek během předcházejících dvou dní neodezněl. Vypadal nebezpečně, jak těkal zrakem po lidech ve svém okolí. Karen se obávala, že by uvítal příležitost, kdyby si na někom mohl vylít vztek.

Výstup z letadla trval tak dlouho, že za tu dobu už byla vyložena zavazadla. Po několika minutách přijela po karuselovém pásu její taška: Karen na ni ukázala a Marc ji zachytil.

Auto měl zaparkované u chodníku. Těsně za jeho vozem stálo další auto a na chodníku vedle něho štíhlý pohledný černý mladík se slunečními brýlemi na očích. „Viděls něco?“ zeptal se Marc a uložil tašku do kufru. I on si nasadil tmavé brýle. Vypadal v nich nelítostně a neproniknutelně.

„Nic neobvyklého. Všude je ticho jako v kostele.“

„Výborně. Karen, to je Antonio Shannon. Antonio, to je Karen Whitlawová.“

„Těší mě,“ řekla Karen. „Vy jste taky detektiv?“

„Ano, prosím.“ Shannon se na ni usmál. Navzdory horku měl stejně jako Marc na sobě sako.

Marc otevřel dvířka na straně spolujezdce a jemně Karen postrčil dovnitř rukou položenou na jejím kříži. Dotek jeho dlaně byl tak důvěrně známý a majetnický, až se bezděčně zachvěla.

„Pověsím se na vás, abych se ujistil, že vás nikdo nesleduje," řekl Shannon tiše Markovi.

„Díky. Ohlásil jsem se McPhersonovi, ale veškerá komunikace půjde přes tebe, aby neexistovalo žádné přímé spojení s mým bytem ani se soukromou linkou."

Shannon přikývl. „Fajn. Jeďte, a pořádně ji schovej. Zbytek nechej na mně."

Marc uznale poplácal Shannona po rameni a usedl za volant. Když vyjel, ve zpětném zrcátku viděl, jak se Shannon pomalu odlepil od chodníku a držel se vzadu, aby mu neuniklo, zda se Marka někdo pokouší sledovat. Shannon má dobrý instinkt, pomyslel si Marc. Snad je to důsledek služby v armádě, nebo díky přirozené inteligenci.

Karen si odkašlala. „Detektiv Shannon je tvůj společník?"

„Detektivové v New Orleansu nepracují v týmech. Ale dělal se mnou na případu tvého otce a klape nám to spolu. Důvěřuju mu."

„Kdo je McPherson?"

„Někdo, kdo je schopen nám poskytnout nějaké informace. A teď…" Měl odměřený hlas, ale Karen z jeho uhlazeného tónu vycítila potlačovaný vztek. „Víš, jak se jmenoval ten parchant, co ti vnikl do bytu?"

„Carl Clancy." Detektiv Suter jí prozradil jméno zloděje, aby zjistil, jestli jí není povědomé.

Ukázal na modřinu na její tváři. „To ti udělal on?"

„Ano. Ale ruce a koleno jsou pozornost jiného parchanta, totiž toho, který ujel z místa nehody. Dlaně jsou jen odřené. Tyhle působivé obvazy mi vyrobila Piper, aby mi cestou lidi pomáhali s taškou. S bolavými žebry bych ji uzvedla jen s obtížemi."

Něco polohlasně zamumlal, cosi vulgárního a květnatého. Karen civěla přímo před sebe. Když Marc klel jako pohan, podobal se sopce krátce před výbuchem.

„Vím, že to vypadá přitažené za vlasy," vyhrkla. „Možná jsem zpanikařila. Ale dvě náhody za jeden den mi přišly podezřelé, a když k nim připojím otcovu vraždu a požár mého bývalého domu, tak… Jak se tomu říká? Převaha důkazů? Tak nějak mi to přišlo. Nebo jsem se snad zbláznila?"

„Neřekl bych, že ses zbláznila. Při vyšetřování případu tvého otce jsme zjistili něco, co mě opravdu znepokojuje." Znovu pohlédl do zpětného zrcátka.

„Co?" Otočila se a podívala se za sebe na silnici.

„Jede za námi někdo?"

„Jen Antonio."

„Řekni mi, co jste zjistili."

„Našla se další mrtvola, tentokrát ve státě Mississippi. Ten muž a tvůj otec se navzájem znali a pravděpodobně byli zavražděni ve stejný čas. Tělo druhého muže našli v autě na slunci, takže soudní lékař nedokázal určit dobu smrti s takovou přesností jako u tvého otce, ale časový interval není velký."

„Jak se ten druhý muž jmenoval?"

„Rick Medina. Tvůj otec ho znal z Vietnamu. Slyšelas o něm někdy?" Zavrtěla hlavou. „Pracoval pro CIA." Užasle řekla: „Táta ne."

„Já vím, ale i přesto se znali. Zpočátku, když jsem se dověděl o Medinovi, napadlo mě, že možná on byl hlavním terčem a tvůj táta se k tomu jen připletl. Ale teď…"

Ted, vzhledem k útokům na Karen, to vypadalo, že situace byla opačná.

Přejela si rukou přes čelo. „Proč po mně jdou? Nevím, co táta dělal."

„Někdo si očividně myslí něco jiného."

„Myslíš, že to nějak souvisí s CIA?"

Zavrtěl hlavou. „Zdá se, že tápají ve tmě jako my. Medina pro CIA příležitostně pracoval, ale nebyl stálý zaměstnanec agentury. Nikdo neví, co v New Orleansu dělal."

„Další slepá ulička."

„Nebo stopa. Ten, kdo se zbavil Medinova těla, jej odvezl za hranici a domníval se, že obě vraždy nespojíme v jeden případ. Medinova smrt vypadala jako loupež, nebýt toho, že neukradli auto, které by zlodějům vyneslo pěkný balík, pokud

jim šlo o peníze. Jako by chtěli, aby byl Medina bez problémů identifikován.“

„Proč by chtěli, aby byl identifikován?“

„Protože usilovali o to, aby se o jeho smrti dověděla jistá osoba. Ovšem nevíme kdo ani proč.“

„Mluvíš v množném čísle.“

„Pochybuju, že jeden člověk by zvládl obě vraždy tak precizně a beze svědků.“

Koho proti sobě vlastně máme? dumala Karen. Bandu úkladných vrahů? Lidi, které neznám a kteří mohou kdykoli zazvonit u mě v bytě, třeba i v policejní uniformě, a zastřelí mě, až otevřu dveře? Budu vůbec kdy schopná přejít ulici bez toho, abych čekala, že některé z aut, co zastavila na červenou, nevyrazí dřív a nesrazí mě? děsila se v duchu.

Ted už jsem opravdu zešílela, pomyslela si. Ale copak se mi někdo může divit?

Zavrtěla se, když si uvědomila, že dlouho mlčeli a pomalu vjíždějí do New Orleansu. „Kdyby tě to neobtěžovalo, odvez mě do nějakého útulného, tichého motelu, který má v dosahu samoobsluhu. Všechno budu platit v hotovosti, a když se ubytuju pod cizím jménem, budu v bezpečí.“

Ztuhly mu čelisti. „Vezu tě k sobě domů,“ prohlásil klidně.

K němu domů. Žaludek se jí sevřel náporem směsice touhy a hrůzy. „Nemohu bydlet u tebe. Jestli mě najdou, budeš v nebezpečí i ty.“

„Jestli tě najdou, budeš mnohem bezpečnější se mnou než o samotě v nějakém pokoji v motelu.“

Slepý instinkt ji vedl zpátky do New Orleansu, zoufalá potřeba být s Markem, ale když s ním konečně byla, věděla, že by nepřežila, kdyby se mu kvůli ní mělo něco stát. „To nemohu riskovat. Jakmile zjistí, že jsem odjela do New Orleansu, do tvého bytu zajdou nejdřív.“

„Proč by to dělali? Na rozdíl od toho, co si myslíš ty, nikdo kromě nás dvou neví, že jsme tu noc, kdys byla tady, celou promilovali.“

Řekl to zcela nenuceně, hluboké, syté tóny jeho hlasu vytvarovaly slova skoro do pohlazení. Pokud ji chtěl šokovat, tak se mu to podařilo. Pokud jí chtěl důrazně připomenout

společně prožité intimní chvilky, uspěl i v tomto případě. Cítila, jak jí od hrudníku až do obličeje stoupá horká vlna rozpaků.

Snažila se ignorovat zrudlé tváře i jeho poznámku a tvrdošíjně se držela původního tématu. „To tys vyšetřoval případ mého otce. Je logické, že tě budou…“

„Svým způsobem bych jejich zájem přivítal,“ prohlásil klidně. „Mám zbraň a děsný vztek.“

To tedy měl – doslova vražedný vztek. Zase, pomyslela si. Nebo ještě pořád. Upřeně civěla před sebe.

Sjel z dálnice a zamířil na Canal Street, pak po třídě Chartres a odbočil na St. Louis Street. Stiskl dálkový ovladač dveří od garáže a Karen tentokrát nesklonila hlavu, když projel těsně pod spodním rámem zívajících vrat.

„Jak dlouho chceš předstírat, že mezi námi nic nebylo?“ zeptal se. Vystoupil, otevřel Karen dvířka a vyndal z kufru její tašku.

Skousla spodní ret a stoupala před ním po schodech. Cítila se jako naháněná ovce, která nemá jinou možnost než klusat směrem, který jí určí pastýř. „Nic nepředstírám. Vím, co jsem udělala. Máš právo mít vztek, a já se ti omlouvám. Chovala jsem se jako trdlo, když jsem tak zbaběle práskla do bot. Ale nejsem zvyklá… no nic, zkrátka se omlouvám.“

„Nejsi zvyklá na milování,“ dokončil za ni. Odemkl dveře a ustoupil, aby mohla vejít dovnitř. Následoval ji, dveře za sebou zamkl a s žuchnutím složil její tašku na zem. „Tak a teď mi prozraď, proč jsi utekla.“

Stísněně od něho poodešla a zase se utápěla v rozpacích. „Hlavně z toho důvodu, že jsem ztratila nervy. Nevěděla jsem… nemohla jsem přijít na to, proč jsi to udělal.“

Snad poprvé, co ho znala, vypadal naprosto ohromeně. „Cože?“ zeptal se nechápavě.

Aby se nějak zaměstnala, začala si odvinovat silnou vrstvu obvazů z rukou a soustředěně stáčela pruh gázy do spořádané ruličky. „Jako nejméně skličující důvod mi připadal fakt, že jsi byl nadržený a já jsem byla prostě po ruce.“

„První část důvodu jsi trefila.“ Natáhl k ní ruce a převzal obvazy. „Ale nepoužil jsem tě jako náhradu za svou ruku.

Chtěl jsem *tebe*. Jestli tohle byl nejméně skličující důvod, tak ten další slyšet nechci.“

„Další dva.“

„Kristepane. Dobrá, co byl ten druhý?“

„Žes to udělal ze soucitu.“

Jeho ruce ustaly v práci. Pomalu zvedl hlavu a nevěřícně se na ni zadíval. „Ty si myslíš, že jsem měl celou noc erekci jen ze *soucitu?*“

„Byls na mě strašně hodný,“ pokoušela se o vysvětlení, které jí v tu chvíli připadalo zcela nepatřičné. „Bez tvé pomoci bych to nezvládla. Pak jsem se na pohřbu zhroutila a napadlo mě, že jsi usoudil, že mě nemůžeš nechat samotnou v hotelu…“

„Karen.“ Lehce potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit. „Nezdá se ti, že to už hranice soucitu překračuje? Moje postel není dobročinný útulek.“

Skousla spodní ret a mlčela. Z jedné ruky už obvaz odmotal, obrátil ji dlaní nahoru a prohlížel si odřenou pokožku. Ve tváři se mu znovu usadil onen zlověstný výraz, ale neřekl nic a začal odstraňovat obvaz i z druhé ruky. „A jaký je třetí důvod?“

Třetí důvod byl pro něj nejméně lichotivý, ale Karen usoudila, že mu dluží kompletní vysvětlení. „Ten první den… zdálo se mi, že ti jsem nesympatická. Bylo to tak?“ Navzdory jejímu úsilí se jí do hlasu vloudil dotčený tón.

Černovlasá hlava tentokrát zůstala skloněná nad Kareninou rukou. „Bylo to tak,“ řekl konečně. „Nezdálo se ti to.“

Karen polkla a cítila, jak se jí sevřely útroby. „Tedy jsem se nemýlila,“ zašeptala a o něco hlasitěji řekla: „Zkrátka mě napadlo, žes to udělal proto… ach Bože. Ne aby ses mi nějakým způsobem pomstil, ale abys mě… zkrátka setřel.“

„Využil tě a pak tě odkopl?“ Ještě se na ni nepodíval, ale Karen neuniklo, jak se mu napjaly svaly ve tváři.

„Něco takového. Protože jsem ti byla nesympatická,“ opakovala, aby se s tou skutečností nějak vyrovnala a nesesypala se pod jejím bolestivým dopadem.

„Zpočátku ano.“ Odmlčel se a něžně držel její zraněnou ruku ve svých obrovských dlaních. „Lépe řečeno jsem měl

vztek, ale netrvalo mi dlouho, abych zjistil, že nejsi taková, jak jsem si myslel. Vlastně jsem tě odhalil za hodinu. Začínalo mi svítat, když jsi málem omdlela u mě v kanceláři, ale po tom, jak jsi sledovala video a snažila se o klid a nezúčastněný nadhled… poznal jsem, že jsi na pokraji zhroucení.“

„Jaks to poznal?“ chtěla vědět s pocitem sotva znatelné bojechtivosti. Emoce se snažila ovládat vší vůlí, jak se tomu naučila během dlouhých let nemocniční praxe. Nezamlouvala se jí představa, že její pocity mohou být tak lehce čitelné.

„Svírala sis ruce tak křečovitě, až byly skoro odkrvené. Jsi citlivá, miláčku. Pod maskou lhostejnosti tebou zmítají city. Chceš se postarat o všechno a o všechny, a když se ti to nedaří, trestáš samu sebe.“ Úkosem na ni vrhl pohled skrz řasy. „Mimochodem, dostalas některý z mých vzkazů?“

„Samozřejmě. ‚Zatraceně, Karen,“ citovala a sledovala, jak mu olivově hnědá pokožka tváří tmavne přívalem krve. Skoro ji těšilo, že se octl v rozpacích, neboť jeho nejistota vyrovnávala její pocit zranitelnosti. Viděl jí až do žaludku; připadala si nahá a bezbranná, snad ještě obnaženější, než když ji doopravdy svlékl. Byla zvyklá své pocity skrývat a vyvádělo ji z míry, že Marc v ní četl jako v otevřené knize.

„Promiň,“ omlouval se chraplavě. „Měl jsem strašný vztek a… Včera jsem ti nechal tři vzkazy.“

„Aha. Kvůli všemu tomu rozruchu mě ani nenapadlo zjistit, jestli mám něco na záznamníku. Cos mi chtěl?“

„Abys mi zavolala. Prosím. A pak jsem dostal tvůj vzkaz, který mě k smrti vyděsil. Neměl jsem klid až do okamžiku, kdy jsi vystoupila z letadla.“ Zhluboka se nadechl a přerývaně vypustil vzduch z plic. „Musíme si promluvit.“

„Už spolu mluvíme,“ zdůraznila.

„Takhle ale ne.“ Náhle se sklonil a zvedl ji do náručí.

Překvapeně ho objala kolem krku, aby neztratila rovnováhu. „Co to děláš?“ napůl vyjekla, když ji odnášel do ložnice a položil na postel.

„Musím tě prohlídnout,“ odpověděl, klekl vedle ní na koleno a uchopil ji za ruku, aby z ní odvinul zbývající kus obvazu. Zkoumal i druhou ruku, pak jí ohrnul sukni a hodnotil kolena. Na obou byly odřeniny a modřiny, ale spokojeně

konstatoval, že žádné zranění není vážné. Zvedl jí jednu nohu po druhé a zul sandály. „Takže na základě prvního dojmu jsi ignorovala třídenní intenzivní dvoření?“ Vrhl na ni další ze svých zářivých pohledů. „Tedy jak nejintenzivněji to za daných okolností bylo možné.“

„Když jsem o tom přemýšlela, všechno mi přišlo… předem naplánované.“ Mírně se na něj zaškaredila. „Vždyť sis navlékl kondom ještě předtím, než jsme začali tancovat!“

„A za celou dobu, co jsme spolu tancovali, mi nesklouzl, kristepane! Aspoň tenhle fakt by ti měl naznačit, jak jsem byl vzrušený.“ Vstal, svlékl sako a hodil je stranou. Pak si začal rozepínat košili trhanými pohyby a chřípí se mu rozšířilo zlostí. „*Snažil* jsem se jednat s *rozvahou*. Napadlo mě, že bys neuvítala, kdyby tě trápily obavy z otěhotnění, nebo z nějaké choroby hned na počátku našeho vztahu.“

Karen se na něj mlčky dívala. Měla vykulené oči a sucho v ústech. Neřekla: „Co to děláš?“, což by byla hloupost, protože bylo nad slunce jasnější, co dělá. Neřekla: „Jaký vztah?“, protože se nechtěla moc vyptávat pro případ, že se přeslechla. Chtěla říct, že oceňuje jeho rozvahu a že si navlékl kondom, ale neřekla nic.

Jen se na něj dívala, srdce jí prudce tlouklo a ztvrdly jí bradavky. Lačně si prohlížela jeho hladká, svalnatá ramena a pěknou, širokou, chloupky porostlou hrud. Když byl oblečený, zdálo se, že má rozložitá ramena a udržovanou postavu; jeho nahé tělo bylo však o něco svalnatější, břicho ploché, s brázdou jemných chloupků ubíhající středem dolů až do klína. V tu chvíli zatoužila sledovat tu brázdu jazykem a vzít jeho penis do úst; tehdy by mu celé tělo ztuhlo a z hrdla by mu unikl onen nádherný, hluboký sten, při jehož zvuku se jí slastně svíraly útroby.

Košili pustil na zem, skopl boty a stáhl si ponožky. „Nemohu uvěřit, žes byla naštvaná právě kvůli kondomu,“ zamumlal a vzhlédl k ní. Na okamžik byl jeho pohled tak žhavě spalující, že si připadala, jako by ji sežehl.

Natáhla ruku a dotkla se jeho břicha. Ucítila horkou, hladkou pokožku a pod ní pevnou vycpávku svalstva. „Nebyla

jsem naštvaná kvůli kondomu, ale kvůli tomu, že všechno bylo tak promyšlené, jako bys postupoval podle plánu.“

„A taky jsem postupoval,“ přiznal se bez mučení. „Tři dny jsem pracoval na tom, abych tě dostal do postele, a měl jsem strach, že kdybych si před tebou navlékl kondom, poskytl bych ti čas na rozmyšlenou a ty by ses v poslední chvíli vykroutila. Tak jsem si nejdřív navlékl kondom.“

„A za celou dobu ti nesklouzl, kristepane,“ škádlila ho s úsměvem. Prsty sledovala brázdu jemného ochlupení na břiše až k pásku jeho kalhot.

Zadíval se na ni a oči se mu zatřpytily. „Svlékni se,“ vybídl ji hlubokým, chraplavým hlasem, který byl spíše šepotem.

Srdce se jí rozbušilo ještě prudčeji. Vstala a začala se svlékat; vzrušení jí zrychlilo dech. Cítila, jak se v hloubi jejího nitra probouzí touha, ryzí potřeba oddat se rozkoši a zároveň rozkoš poskytnout. Pustila halenku na zem, pak si rozepnula sukni a vystoupila z ní. Pohled měl upřený na její ňadra, když uvolnila přezku na předním díle podprsenky, kterou nechala sklouznout z ramen. Karen neuniklo, že i jemu se zrychlil dech.

Zatímco si jediným souvislým pohybem svlékal kalhoty a spodní prádlo, kritickým zrakem zkoumal její hrudník. Na žebrech se modraly zřetelné skvrny a Markovi se bezděčně sevřely ruce v pěst. Pomalu dlaně uvolnil, natáhl ruku a jemně se dotkl pohmožděnin. „Nebude tě tohle při milování bolet?“

„Ne,“ řekla tiše s očima upřenýma na jeho mohutnou erekci a ocenila jeho starost o to víc, neboť bylo zřejmé, že je silně vzrušený. A ona koneckonců také. Stáhla si kalhotky a usedla na postel.

V příštím okamžiku byl u ní, ovinul jí silnou paži kolem zad, jemně ji položil na podušky a stejně plynulým pohybem se nad ní vztyčil. Ulehl jí mezi nohy, váhu svého těla podepřel loktem a volnou rukou jí začal laskat ňadra, bříškem palce lehce třel bradavky, dokud nepulzovaly vzrušením. Karen mu rukama přejížděla po hrudi, hladila ho a oplácela mu rozkoš. Penisem se dotýkal jejího klína, ale nepronikl dovnitř.

„Ted nemám kondom,“ upozornil ji mezi polibky.

„Já vím.“ Karen mu ovinula paže kolem krku, když v ní vzplanul instinkt starý jak lidstvo samo. Jejich pohledy se

setkaly: jeho naléhavý a třpytný, její mírný, záhadný, povolný. K tomuto rozhodnutí nedospěla lehkovážně; plně si uvědomovala, co dělá. „Nechci, aby sis ho bral," zašeptala a lehce vyklenula boky. Chtěla ho, teď. Okamžitě. Toužila po jeho semeni, chtěla nosit v lůně jeho dítě. Byla nesnesitelně vzrušená, ačkoli se jí sotva dotkl.

„Riskujeme." Měl zastřený, hluboký hlas. Rty jí přejížděl po hrdle.

„Já vím. Prosím…" Znovu se k němu vzepjala, v dychtivé nedočkavé touze.

Pronikl do ní, tvrdě a naléhavě, jako by už nemohl čekat ani okamžik. Vrchol jeho penisu byl zvlhlý a usnadnil pronikání. Vykřikla, když zoufalství přešlo v uspokojení, bolest se změnila v rozkoš.

Zasténal a na čele mu vyvstal pot, jímž zvlhly i jeho nakrátko ostříhané černé vlasy. „Měj slitování," zašeptal. „Tohle jsem naposledy dělal jako teenager."

Přimkla se mu k ramenům a boky vycházela vstříc jeho potlačovaným pohybům, aby ho pojala celého, do posledního milimetru, a už nikdy nenechala vyklouznout. „Milování? O tom vím své." Slova tvořila jen s obtížemi, neboť se celou svou bytostí soustředila na zužující se spirálu rozkoše. Byla těsně před vyvrcholením, chvěla se na hraně, balancovala na pokraji tak nevýslovné slasti, která svou intenzitou hraničila s bolestí.

„Bez kondomu." Zachvěl se, když jej sevřely těsné záhyby její pochvy. Náhle ji popadl za ramena a začal do ní vnikat rychle, prudce a s každým nárazem o něco hlouběji. „Už to nevydržím," vypravil ze sebe.

Ani nemusel. Zaryla mu nehty do ramen, vzepjala se a vykřikla pod nesnesitelným náporem orgasmu. Z hrdla mu unikl drsný, bezmocný sten a v tu chvíli i on vyvrcholil, zkropil jí lůno svým semenem, jež vystřikovalo v sevření rytmického tepu jejích slastných křečí.

Zůstal nad ní ještě chvíli, se sklopenou hlavou a chvějícími se pažemi, jimiž se podpíral, aby ji nezavalil vahou svého mohutného těla. Karen s nezměrným úsilím zvedla ruku a pohladila ho po rameni, ale i tak nepatrný pohyb ji vyčerpal a

paže jí těžce dopadla na postel. Konečně se nadzvedl a zhroutil se na postel vedle ní. Měl zavřené oči a těžce oddychoval.

Ospale se otočila na bok, přitulila se k němu a vzdychla uspokojením, které nemělo nic společného s naléhavou potřebou sexu. Pod víčky ji pálily slzy, jak se snažila ovládnout vlnu štěstí, jež se svou naléhavostí blížilo trýzni.

Zasténal. Zvuk jako by vycházel z úst člověka, který se vzpamatovává z mdlob a snaží se nabýt vědomí. Karen jeho reakce tak překvapila, že se neubránila smíchu.

V koutcích úst mu pobaveně zacukalo, překulil se na bok čelem k ní, vklouzl jí paží pod krk, druhou ji objal kolem boků a přitiskl ji k sobě. „Měla by ses smát častěji.“ Políbil ji na špičku nosu. „Pokaždé, když se podívám do těch tvých vážných hnědých očí, jako bych dostal ránu do žaludku.“

„Vždyť se směju,“ bránila se.

„Ale málo. A než tvoje bujná fantazie vyprodukuje další divoký scénář toho, co mezi námi právě proběhlo, rád bych tě upozornil, že jsme oba až po uši ve zcela seriózním a hlubokém vztahu. Je to jasný?“

„Jasný,“ vydechla a to jediné slovo se jí jen stěží podařilo protlačit sevřeným hrdlem. Celé tělo měla rozechvělé, jako by se každou chvílí měla rozpadnout na kousky. Milovala Marka tolik, že ten cit jí skutečně působil bolest, ale zároveň nezměrné potěšení.

„Jestli otěhotníš, vezmeme se. V žádném případě nepřipustím, aby moje dítě vyrůstalo jako nemanželské. Nezajímá mě, kolik hereček se k tomuhle schématu uchyluje, ani jestli v dnešní době ženská potřebuje chlapa, aby jí pomáhal s výchovou dětí.“

„To si piš, že se vezmeme,“ potvrdila nekompromisně. „Pravděpodobnost je taková, že tentokrát neotěhotním, ale jestli se mnou v tom případě nebudeš chtít zůstat, raději se pojistíme nějakou spolehlivou antikoncepcí. Rozhodně netoužím po rozvráceném manželství.“ Protože z vlastní zkušenosti věděla, jaké to je, když otec opustí manželku a dítě, byla pevně rozhodnuta, že její vlastní děti takovou bolest nepoznají, bude-li v jejích silách tomu zabránit.

Vzal ji za ruku, a přiložil si ji ke rtům a přitom dbal, aby se nedotýkal odřené dlaně. Přitiskla se k němu a nedokázala rozhodnout, co by udělala raději: radostí metala kotrmelce, nebo usnula. Nezvolila ani jednu z možností, protože nebyla zvyklá strkat hlavu do písku. V tu chvíli byla realita poněkud ožehavá.

„Stopy vedou zpátky sem," zašeptala, neboť nedokázala zaplašit neodbytné myšlenky. „K tátovi. Klíčem ke všemu je důvod jeho vraždy, proč by se jinak teď soustředili na mě? Jenomže já nemám ani ponětí o tom, co dělal. Nemluvila jsem s ním a neviděla jsem ho spoustu let."

„A co tvá matka? Byla s ním v kontaktu?" Marc jí odhrnul vlasy z obličeje, políbil ji na čelo a přitiskl ji k sobě, jako by mu těsný kontakt jejich těl ještě nestačil.

„Mnohem častěji než já. Když jsem dospěla, odmítala jsem se s ním stýkat. Jakmile se na pár dní zase objevil doma, většinou neměl peníze. Vím, že mámě volal, i když ne moc často. Nesvěřovala se mi, protože věděla, jaký mám na tátu vztek."

„Po matčině smrti se někdy ozval?"

„Jestli zavolal, nenechal žádný vzkaz." Vtom se jí vybavila nejasná vzpomínka, vyvolaná jeho otázkou. Marc myslel jako policajt a zvažoval situaci z hlediska, které by ji nenapadlo. „Počkej. Zemřela na konci ledna. Pár týdnů nato mi přišel poštou balíček, který táta adresoval jí. Ještě jsem se nevzpamatovala z šoku, a ta zásilka mě pořádně namíchla, protože ona ho celý život milovala, a on se ani nesnažil udržovat tak blízký kontakt, aby se dověděl, že zemřela. Málem jsem ten balíček vyhodila."

Paže pod jejím krkem nepatrně ztuhla. „Podívala ses do něj?"

„Otevřela jsem ho, ale nedívala jsem se, co v něm je. Vzpomínám si, že v té krabičce byly nějaké dokumenty. Zavřela jsem ji a uložila jsem ji k ostatním jejím věcem, které jsem naskládala do krabic."

„Kde jsou? U tebe v bytě?"

„Ne. Tam je málo místa. Pronajala jsem si skladovací prostor. Odpověď je v tom balíčku, vid? Důvod jeho vraždy tedy skrývá ta zásilka.“

„Možná. Ale každopádně je to stopa a bůh ví, že jsme neměli v ruce jediné vodítko. Ale nejdřív se mi musí ozvat McPherson…“

„Kdo je McPherson?“ zeptala se, ten den už podruhé.

„Je z CIA.“

„Řekneš mu o té krabičce?“

Ani chvíli nezaváhal. „Jasně že ne.“

„Takže mu nedůvěřuješ.“

„Nic o něm nevím. Možná je tím, kým tvrdí, že je. Poskytnu mu nějaké informace a uvidíme, co mi na oplátku nabídne on, ale rozhodně mu neřeknu, že jsi tady se mnou, a nezmíním se mu o tom balíčku dřív, dokud se do něho nepodívám.“

„A co budeme dělat do té doby?“

„Co myslíš?“

17

„Vaši lidé jsou neschopní idioti,“ prohlásil senátor Lake chladně, zakrývaje vztek, který mu sevřel žaludek. „Whitlawová zmizela a zápisník jste ještě nenašli. Vinou vašeho fušerství tu informaci může použít kdykoli.“

Hayes přimhouřil oči. Nebránil se, ani se nevymlouval. Nelítostná pravda byla ta, že nesplnil svůj úkol; ačkoli lidé, které na něj nasadil, se už mnohokrát osvědčili, tentokrát neuspěli. Clancy vnikl do bytu, kde byla Whitlawová, které se nějakým způsobem podařilo zavolat policii a prásknout do bot. A Clancy je mrtvý. Jamatanimu se nepodařilo srazit ji autem. Nejenže naprosto selhal, ale Whitlawová by musela být úplně pitomá, kdyby jí nedošlo, že po ní někdo jde, bez ohledu na to, zda o tom zápisníku věděla, nebo nevěděla. Někde se schovávala a on zatím nebyl schopen zachytit její stopu. Dokázal by to, ale vzbudil by pozornost zdrojů, které by při pátrání musel použít, a Hayes nehodlal kvůli senátorovi bezhlavě riskovat krk. Poslední, co by při takové operaci potřeboval, by byl zájem jistých osob.

„Co chcete podniknout teď? Upozorňuji vás, že čím víc lidí do akce zasvětíte, tím větší je pravděpodobnost prozrazení.

„Jsou to profesionálové. Nebudou mluvit.“

„Ale ani neprokázali, že jsou naprosto spolehliví. Rád bych znal jejich jména, prosím. Ocitl jsem se v nechtěné situaci. Všichni tihle lidé o mně vědí, kdežto já je vůbec neznám.“

„Neví o vás,“ ujistil ho Hayes obezřetně. „Senátore, o vás nepadla jediná zmínka. Stopa končí u mě.“

„To tvrdíte vy, ale ani na vás se nemohu zcela spolehnout, pane Hayesi. I vaše informace o Ricku Medinovy byla mylná.“

Hayes měl stále přimhouřené oči, ale jeho zájem teď vzrostl. „V jakém smyslu?“

„O jeho synovi. Medina žádné děti neměl.“

„Kdo to říká?“

„Franklin Vinay, šéf operačního štábu. Nepochybuji, že takové věci ví.“

Hayesovým tělem projel mrazivý záchvěv od hlavy ke špičkám prstů u nohou. I krev jako by v žilách chladla. „Vy jste se ptal Vinayho na Medinu?“

„Musel jsem nějak zjistit, co ví. Z mé pozice je naprosto normální takové informace znát a ptát se na ně.“ Nebýt toho, že není naprosto normální, aby se vyptával na Medinova ***syna,*** jehož existence a činnost byly tak úzkostlivě tajené, že jeho jméno by se neobjevilo v žádných záznamech o zaměstnancích. Senátorův dotaz jistě vyvolal u Vinayho rozmanité reakce. V prvé řadě a především by Vinay popřel, že Medina měl nějaké děti. Pak by se na sto procent pokusil vypátrat zdroj senátorových informací. Nejprve by se porozhlédl mezi svými lidmi, a kdyby neuspěl, začal by pátrat na druhé straně rovnice a položil by si otázku, kde senátor vůbec sehnal nějaké informace o Ricku Medinovi. Policajt by řekl, že vědomí svědčí o spoluzodpovědnosti. Senátor zanechal stopu přímo před vlastními dveřmi.

Odhalení bylo jen otázkou času. Nejen že zapojil do akce Franka Vinayho, ale navíc upoutal pozornost Medinova syna, a Hayes o této nepostižitelné osobě věděl dost, aby pochopil, že hra byla zahájena. Hayes usoudil, že udělá nejlíp, když se pojistí, zahladí stopy a zmizí.

„Osobně si ten zápisník vezmu na starost,“ řekl, aniž v něm lež vyvolala výčitky svědomí. Pro člověka, který provede takovou hloupost, že vzbudí podezření šéfa operačního štábu CIA, není bezpečné pracovat.

„Udělejte to,“ řekl senátor Lake.

Když Hayes odešel z kanceláře, zůstal senátor nějakou chvíli sedět na místě a přemýšlel. Zlehka bubnoval prsty do desky stolu. Nerad se scházel s Hayesem osobně, ale telefonům taky nedůvěřoval. Kdyby chtěl pátrat po štěnicích, mohl svou kancelář nechat obrátit vzhůru nohama, ale kdo může s jistotou říct, jestli Hayes nemá v kapse malinký šikovný magnetofon, který nahrává každé senátorovo slovo?

V jistém ohledu se Hayes změnil. Lake věděl, že ho Hayes podceňuje; takového omylu se už dopustila spousta lidí. Ve skutečnosti někdy chybnému odhadu své osoby nahrával, aby tak získal výhodu.

Sám sebe nepovažoval za zlého člověka, i když je pravda, že v životě byl nucen sáhnout k několika tvrdým opatřením. Příčila se mu představa, že by té Whitlawová měl někdo ublížit, ale zápisník obsahoval informaci, která nesměla proniknout na veřejnost. Blaho několika lidí nesmí převážit blaho mnoha ostatních. Když bude stát v cestě, musí ji nechat odstranit.

A co se týče Hayese… senátor přimhouřil oči v zamyšlení. Dexter Whitlaw mu udělil důležitou lekci v eliminaci nejistých prvků, lekci, již Raymond neustále opakoval. Budou se muset vypořádat s Hayesem. Možná že kdyby se mu podařilo vzbudit zdání, že Hayes byl ve službách znepřáteleného státu, a navlékl by operaci tak, aby to vypadalo, že ve věci byl zapletený i Rick Medina… Nebo by snad působilo věrohodněji, kdyby se Medina pokoušel Hayesovi zkřížit plány… Frank Vinay přece tvrdil, že Medina byl vlastenec. Ano, přikývl v duchu, druhá varianta bude rozhodně lepší, v souladu s Medinovou pověstí.

Pochopitelně nesmělo dojít k tomu, aby Hayese zadrželi a vyslýchali ho. Bohužel, pan Hayes bude muset zemřít. Je třeba vyloučit všechny nejisté prvky. Nejdřív však nechá pana Hayese, aby se postaral o slečnu Whitlawovou a našel zápisník; teprve tehdy může senátor začít jednat.

Spoléhal se, že Hayes splní do puntíku zadaný úkol a zahladí stopy, ale za této situace se bude muset uchýlit k jinému řešení. Díky Bohu, že mám Raymonda, uklidňoval se v duchu. Tentokrát nedopustím, aby se objevily nějaké nejisté prvky,

Dům Franka Vinayho ničím nepoutal pozornost. Nebyl okázalejší ani prostší než většina ostatních domů ve čtvrti, již obývala smetánka střední vrstvy. Vinay nejezdil nápadným autem vyhlášené značky, dával přednost mírně ojetému domácímu modelu. Jeho sousedé ho považovali za jednoho z tisíců nevýrazných úředníků, kteří se každé ráno zařadili do

proudu washingtonských vozidel, aby si zasloužili roční výdělek ve výši čtyřiačtyřiceti tisíc dolarů a slušný důchod.

Dům však měl jisté úpravy, jimiž se od ostatních obydlí lišil. Za prvé byl vybavený důkladným bezpečnostním systémem posíleným černohnědým německým ovčákem jménem Kaiser a pistolí devítimilimetrové ráže H&K. Každý den, ráno i večer, byly telefony a celý dům podrobeny zevrubné prohlídce s cílem odhalit odposlouchávací zařízení. V případě, že by někdo zaměřil na dům parabolický mikrofon, zachytil by jen šum místo tajného rozhovoru, neboť nejmodernější elektronická čidla znemožňovala odposlouchávání.

Jess McPherson se v domě Franka Vinayho cítil v bezpečí, ale spíše díky Kaiserovi a devítimilimetrové pistoli než elektronickým vymoženostem. Satelitní vybavení a počítače byly skvělá věc, ale on sám byl do morku kostí staromilec. Byl rozhodnutý, že až odejde do důchodu, pořídí si psa. Když vešel do Frankovy pracovny, vrhl pohled na Kaisera, který spokojeně ležel na rohožce u Frankových nohou. Kaiser mu zájem oplatil zavrtěním ocasu, jako by říkal: „Klídek, všechno je v pořádku."

„Zatím se mi nepodařilo odhalit, kudy mi unikají informace," říkal Vinay Johnovi. „To mi dělá starosti. Posad se, Jessi, a přemýšlej s námi."

McPherson si vybral pohodlné křeslo, usedl do něho a natáhl dlouhé nohy před sebe. „Mám pro vás dokonce něco lepšího. Ozval se mi ten detektiv z New Orleansu. Zavolal jsem mu, nemluvil jsem přímo s ním, ale s jeho mladším kolegou, jistým Shannonem, který tenkrát sháněl informace o Rickovi. Zdá se, že detektivovi zavolala dcera Dexe Whitlawa z Ohia. Detektiva zná, protože v New Orleansu musela identifikovat tělo svého otce. Po návratu do Ohia se jí někdo dvakrát pokusil zabít, a protože není hloupá, došlo jí, že útoky souvisejí s vraždou jejího otce, a chtěla se dovědět, jestli detektiv něco nezjistil."

„Hmm. To znamená, že hlavním terčem byl Whitlaw, ne Rick." Vinay se zamračil. „Co dělal Whitlaw od té doby, co odešel z námořnictva?"

„Nic moc,“ řekl Jess. „Potloukal se po státě a před deseti lety dělal za pár babek nějakou práci v Marylandu. Od té doby nic.“

„Nějaký náznak, že by se za ty roky spojil s Rickem nebo Rick s ním? Vyskytovali se vůbec někdy po návratu z Vietnamu ve stejné části Států?“

„To budeme muset ještě ověřit.“

„Když budete u toho,“ ozval se John z rohu místnosti, „zjistěte jejich společné známé.“

Vinay vypadal zamyšleně. Hledání společných známých z tak vzdálené minulosti si vyžádá rozsáhlé pátrání zdaleka přesahující oblast, v níž se oba muži pohybovali. Johnovy instinkty byly však dábelské. „Okamžitě na to někoho nasadím.“

„Nevěřím,“ pokračoval John, „že by Whitlawova dcera tušila, co se děje. To by nevolala tomu detektivovi a nevyptávala se, co zjistil. Na druhé straně se někdo zřejmě domnívá, že ona něco ví. Bylo by zajímavé na ni někoho pověsit, abychom věděli, kdo po ní jde.“

„A vložili se do toho, kdyby se jí někdo chtěl zbavit?“

„Samozřejmě,“ přikývl John bez váhání. Je stejný jako jeho táta, pomyslel si McPherson. John strávil život ve stínu, neustále nasazoval život ve světě, v němž se lidé měnili v majetek a kde nic nebylo takové, jak se tvářilo. Všechno halila mlha a nejistota. A i přesto John, stejně jako Rick, dodržoval několik neotřesitelných zásad. V prvé řadě a především byl vlastenec. Svou zemi miloval. Na základě svého přesvědčení by své lidi bránil do roztrhání těla. Tento postoj ve skutečnosti obsahoval víru, že pro zaměstnance této země, jímž byl v nejryzejším smyslu slova, je řadový občan jeho mecenášem. A právě ochrana řadového občana se stala holou podstatou jeho práce.

„Soustředíme se na Whitlawovu dceru,“ řekl Vinay. „Po smrti svého otce je středem všeho ona. Johne, jak dlouho se zdržíš v zemi?“

„Nanejvýš týden. Ale možná budu muset odjet dřív.“

„Oficiálně jsi na dovolené. Jessi, to teď platí i pro tebe. Tohle není operace v rámci Agentury a já nechci zamlžit legální směrnice.“

„Mám se spojit s detektivem Chastainem?“

„Je to třeba?“ zeptal se Vinay. V podstatě to vždycky znamenalo jediné: potřeba se něco dovědět. „Pokud jsme se shodli na tom, že slečna Whitlawová je v Ohiu, pak přínos nějakého neworleanského detektiva je pro nás zanedbatelný.“

„Ale zavolala mu,“ namítl John. „Očividně mu důvěřuje. Jestli se někde schovává, on pro nás představuje jediný spojovací článek s ní.“

„Já jsem s ním zatím jednal na rovinu,“ vložil se do hovoru McPherson.

„Informovali jste se na něj?“

„Prvotřídní občan,“ odpověděl Vinay. „Výtečné vojenské záznamy, nějakou dobu sloužil u mariňáků. Pochází ze staré neworleanské rodiny s nekonečně dlouhým rodokmenem, ale bez peněz. Díky státnímu stipendiu vystudoval fakultu, hlavní obor kriminologie, nastoupil, jako strážník u námořní správy a vyšvihl se na detektiva. Jestli mu nezkříží cestu politika, brzy z něho bude poručík. Anebo přejde ke státní policii.“

„Podle mého soudu je nekompromisní, ale přímočarý, zkrátka takový, jaký má policajt být.“ McPherson roztáhl ruce. „Jste tedy pro hru ‚něco za něco’?“

„Souhlasím,“ řekl John.

Vinay chvíli zvažoval situaci. „Dobrá, uvědomte ho o tom, co děláme a co víme, ale ani slovo z toho, co mu řeknete, se nesmí dotýkat záležitostí Agentury. Jestli se to stočí k nějaké staré operaci, kterou Rick prováděl ve Vietnamu, informace si necháte pro sebe.“

„Zpočátku to tak vypadalo.“ S rukama v kapsách přešel John k policím s knihami a prohlížel si Vinayho publikace. „Ale teď víme, že od začátku byl hlavním bodem Whitlaw. Teorie o Vietnamu mi nesedí. Naší jedinou šancí je najít slečnu Whitlawovou a k tomu možná budeme potřebovat detektiva Chastaina.“

Marc pozoroval spící Karen, stočenou do klubíčka v jeho posteli, lesklé tmavé vlasy rozhozené kolem hlavy, obličej lehce zrůžovělý spokojeností. Když toho rána vystoupila z letadla, měla tvář bledou napětím. Věděl, že její napětí částečně zavinil i on, ale když viděl, jak je zbědovaná a vyděšená, nedokázal svou reakci potlačit. Zachvátila ho čirá, zběsilá zuřivost: kdyby se mu v tu chvíli dostal do rukou ten parchant, který ji takhle zřídil, zabil by ho bez váhání a bez výčitek svědomí.

Žena, již miluje, je v nebezpečí. Veškeré ochranné, prvotní instinkty usídlené v mozku, byly v pohotovosti, poháněné strachem a zlobou. Kdyby nemusel řešit vraždu malého Jamese Gablea, nejspíš by odletěl do Columbusu, aby vztah s Karen okamžitě a jednou provždy vyjasnil, a zůstal by s ní, aby ji mohl chránit. Litoval, že nebyli spolu ve chvíli, kdy ten hajzl vnikl do jejího bytu a pokusil se ji zabít. Kdyby nezachovala chladnou hlavu, podařilo by se mu to.

Ubránila se zabijákovi pouhým lakem na vlasy. Při představě, že se postavila proti pistoli s tak titěrnou a směšnou zbraní, ho polilo horko. Průběh střetnutí mu líčila, jako by se omlouvala, že neměla po ruce jinou, účinnější pomůcku pro svou sebeobranu. Její odvaha ho ohromila a dalekosáhlé zkušenosti policisty mu naznačily, že stačilo málo, aby Karen navždy ztratil.

Na jisté, poněkud vzdálené úrovni Marc žasl sám nad sebou. Předtím miloval jen velmi povrchně a lehkovážně; hádal se s ženami, zlobil se na ně. Ale ještě nikdy neztratil nervy, až teď, s Karen. Jeho pocity vůbec nebyly povrchní. Byly hluboké, silné a překvapivě primitivní. On, který se odjakživa choval k ženám s krajní zdvořilostí, byl zmítán necivilizovaným nutkáním jí bud naplácat na holou za to, že od něho utekla, a tak se vystavila nebezpečí, nebo ji hodit na postel a milovat se s ní tak dlouho, dokud by si do poslední buňky v těle neuvědomila, že patří jemu a už nikdy od něho neodejde.

Prvnímu nutkání vyhovět nemohl, protože věděl, že na ni nedokáže vztáhnout ruku. Jeho prvotní instinkt mu velel, aby ženy chránil, ne aby jim ubližoval. Ženu by dokázal udeřit v

jediném případě: na ochranu samotné Karen, nebo jejího dítěte před útokem. V uskutečnění druhé neodbytné touhy mu zabránila Karenina zranění; nebyla ve stavu, aby ji mohl hodit na postel. Ale fakt, že se musel při milování chovat zdrženlivě, způsobil, že prožitek byl svým způsobem líbeznější.

Do chvíle, než se mu ocitla v náručí, měl strach. Bál se, že ji správně neodhadl. Bál se, že necítí totéž co on. Nevěděl, jak přijme jeho návrh, otázku či žádost, ale ať to bude jakkoli, rozhodně se s touhle ženskou ožení.

Tentokrát si nenavlékl kondom. Na čele mu vyrazil pot, když jím projela vlna ryzí tělesné touhy. Kdysi se stýkal s ženou, která používala antikoncepční pilulky. Při milování s ní kondom mít nemusel a sex mu působil značné potěšení. Ale dnes se poprvé miloval s vědomím, že otěhotnění nebrání žádná ochrana, chemická, mechanická ani hormonální. Ta představa byla nesmírně vzrušující. Chtěl do ní vnikat, znovu a znovu, dokud by neotěhotněla.

V ložnici bylo teplo a místnost tonula v šeru, protože okenice byly zavřené. Než usnula, Karen přes sebe přetáhla prostěradlo, ale teď se začínala potit. Marc ji opatrně odkryl. Takhle je to stejně lepší, napadlo ho. Mohl si ji nerušeně prohlížet. Věděl, že Karen není žádná krasavice, ale i kdyby na ní viděl nějakou vadu, jeho srdce by ji přehlédlo. Právě drobnosti z ní dělaly tu Karen, kterou miloval. Líbilo se mu, jak vypadá. Dokázala ho nevýslovně vzrušit. Měla dobře tvarovanou, harmonickou postavu. Ňadra byla vysoko posazená a zaoblená a on konečně uspokojil svou zvědavost ohledně jejich pevnosti. Byla opravdu nezvykle pevná a téměř se nepohnula, ani když Karen neměla podprsenku. Ploché bříško přecházelo v ladné boky a ty pak v hladké, lehce svalnaté nohy. Nebylo na ní nic výjimečného, ale Bůh ví, že byla děsně sexy. Ještě nepoznal tak vstřícnou ženu a její rozkoš násobila jeho vzrušení.

Ležela na boku, jedno ňadro jí spočívalo na paži. Marc něžně přejel kloubem prstu po sametové, lehce naběhlé pokožce bradavky a fascinovaně sledoval, jak se okamžitě napřímila, prodloužila a její béžově narůžovělý odstín přešel téměř v červený.

Její těžká víčka zamrkala a rty jí zvlnil lenivý úsměv. „Promiň," omlouval se. „Nechtěl jsem tě probudit."

Natáhla ruku a prsty objala jeho sílící penis. „Myslím, žes chtěl." Měla ospalý, smyslný hlas. Pomalu ho pohladila po celé délce penisu, který narostl do plné erekce.

Zasmál se a stáhl si její ruku z klína, než ho mohla vzrušit do té míry, že by mu nezáleželo na ničem jiném než na dosažení orgasmu. Přitulila se blíž, až leželi těsně u sebe, a zvedla rty k jeho ústům. „Jak myslíš, že potrvá dlouho, než se ti ozve McPherson?"

„Dám mu čas do zítřejšího odpoledne."

Vykulila oči a jako by zvážněla. „To strávíme celou dobu v posteli?"

„Nejspíš ano."

„Copak ty nemusíš pracovat?" Špičkou prstu mu přejela přes rty, pokračovala až k jeho hrudi a obkroužila mu ploché bradavky.

„Vzal jsem si volno. Případ, na kterém jsem dělal, se včera vyřešil a momentálně nemám na práci nic důležitého." Nepřipustil, aby se mu vybavilo, *jak* se onen případ vyřešil.

„Takže můžeme zůstat přímo tady?" Vážný výraz se jí z tváře nevytratil. Marc se zhluboka nadechl, zatímco mu její štíhlý prst putoval po těle, vyhnul se vzrušenému penisu a polaskal ho na varlatech.

„Přímo tady." Pohladil ji po zádech, sjel až nad rýhu jejího zadečku, pak zase nahoru a znovu dolů. Zalapala po dechu, prohnula se a zadeček se jí stáhl. Bradavky byly jako narudlé korálky.

„Co uděláme, když ti nezavolá?"

„Budeme pokračovat podle vlastního plánu." Sevřel jí půlky zadečku a vsunul jí do pochvy prst. Obemkl jej horký, vlhký satén, který se jemně chvěl vzrušením. Vzpomněl si, že Henry Miller kdysi řekl, že vstup do života pochvou je stejně dobrý jako kterýkoli jiný způsob, a Marc s ním nadšeně souhlasil. Klidně by strávil zbývající část svého života s některou částí těla vsunutou do Kareniny pochvy, prožíval by její vzrušení a sledoval, jak se nepatrně svíjí.

Neměla velkou trpělivost. Hnědé oči jí potemněly, když se mu náhle opřela oběma rukama o prsa a převrátila ho na záda. Rozesmál se, když na něj obkročmo usedla, oběma rukama si podržela jeho penis a nasedla na něj, takže do ní pronikl celou svou délkou. Markův smích přešel v zasténání. S touhle ženskou se rozhodně ožením, umínil si znovu.

Vtom se ozvalo jeho pípátko.

„Říkals, že máš volno," napadla ho zamračeně.

„Mám. To bude Antonio." Natáhl se pro pípátko a ověřil si číslo na displeji. „Trefa."

„Pět minut může počkat," řekla Karen neochvějně.

„A ty nemůžeš?" Škádlil ji. Připadalo mu však, že on nepočká ani minutu.

„Ne," řekla a dokázala, že nepřehání.

„Funíš, jako bys běžel," podotkl Shannon, když mu Marc o deset minut později zavolal.

„Byl jsem v přízemí," odpověděl Marc. Nelhal. *Byl* v přízemí – přibližně před dvěma hodinami.

„Zrovna se mi ozval McPherson. Hledají společné známé Whitlawa a Mediny, ale zatím nemají žádnou stopu. A říkal, že Karen pověsí někoho na paty, aby zjistili, jestli ji někdo sleduje. V případě nebezpečí zasáhnou. Neprozradil jsem mu, že Karen je u tebe."

„Dobře. Ještě si to necháme pro sebe. Později jim možná o Karen řekneme, ale teď nechci, aby to kromě nás dvou věděl kdokoli jiný."

Marc si potřeboval celou situaci řádně promyslet, než prozradí Karenin úkryt. Spoluúčast CIA, byť i okrajová, ho znepokojovala. Na rozdíl od většiny lidí se nedomníval, že CIA zaměstnává bud zločince, nebo pitomce, ale přirozeností Agentury bylo zabývat se právě zločinci.

Na druhou stranu se mohlo hodit, když se na ně pověsí McPhersonův stín, až se budou vracet do Columbusu do skladu, kam Karen uložila matčiny věci. Zítřek bude rozhodně zajímavý.

18

Nemohl jen tak zmizet. K tomu rozhodnutí dospěl Hayes v průběhu noci, kdy spřádal plány, jak dát od celého případu ruce pryč. Z každého setkání se senátorem měl pořízený záznam, který doplňoval uloženým úkolem a výsledkem akce. Záznamy by ho usvědčily, zároveň však usvědčovaly i senátora, který mohl ztratit mnohem víc než Hayes. Z toho logicky vyplývalo, že když si záznam pořizuje *on*, vede si agendu i senátor. Ten proradnej parchant, dodal Hayes v duchu.

Nepochyboval, že Vinay začne slídit. Hayes mohl svou situaci vyřešit jedním ze dvou způsobů. Mazaný způsob, jak usoudil, by byl ten, kdyby se mu podařilo navléknout to tak, aby vzbudil dojem, že patří k senátorovým zaměstnancům, řekněme k členům ochranky. Férová hra. Vinayho lidé by chvíli čmuchali, ale kdyby měl Vinay postupovat podle předpisů, do vyšetřování by zapojil FBI. CIA nebo FBI, na tom nesejde, pokud se Hayesovo jméno objeví ve zcela nenápadných souvislostech dřív, než jedna nebo druhá složka zahájí pátrání. I při letmé kontrole by vyšlo najevo, že před několika desítkami let dostal Hayes od Agentury nějakou zakázku. Jeho jméno by se vyhouplo na první příčku Vinayho seznamu. Kdyby se ho Vinay vyptával, řekl by, že senátora Lakea o Medinově smrti informoval a mimo jiné se zmínil, že má syna, který také pracuje pro Agenturu. Logická odpověď, neboť vzhledem ke svému postavení byl Hayes oprávněný takové skutečnosti znát. Záhada by se vyřešila a další vyšetřování by odpadlo.

Tak tohle byl mazaný způsob. Měl však jediný háček, totiž ten, že senátor by zapřel, že měl s Hayesem cokoli společného. Napadlo ho, že by třeba mohl senátora přimět, aby změnil názor. Hayes se rozhodl, že za zkoušku nic nedá, i když v uspokojivý výsledek příliš nevěřil.

Při druhém způsobu, prostoduchém a riskantním, by musel najít senátorovy záznamy a zničit je.

To by ovšem byla fuška. Hayes zbožně doufal, že senátor neukládá záznamy ve své kongresové pracovně; to by byl totiž nejnebezpečnější úkryt, kde by mohly být objeveny čirou náhodou.

Co třeba v domě v Georgetownu? přemítal Hayes. Je to jistá možnost. Ale nejpravděpodobnějším místem bylo jeho sídlo v Minnesotě: je větší, bezpochyby vhodnější pro uchovávání tajných informací a senátor tam prožil dětství. Jistě zná dům i jeho okolí do nejmenších podrobností. Ještě zbýval letní dům na Cape Codu, tam však letos senátor vůbec nebyl, takže tuhle možnost mohl Hayes s klidným svědomím vyloučit.

Kdyby měl Lake záznamy ulité v bezpečnostní schránce, a přesně tam by je ukryl i Hayes, pak k nim neměl nikdo jiný přístup. Hayes by musel zjistit, v jaké bance a pod jakým jménem byla schránka pronajatá, opatřit klíč a naučit se napodobit senátorův podpis. Hayes byl obdařen mnohými schopnostmi, padělatelství však mezi ně nepatřilo. Ještě zbývala možnost, že senátor neuložil dokumenty osobně, aby neriskoval, že ho někdo pozná, a přenechal úkol své manželce. Paní Lakeová byla milá, veselá, nezvídavá osůbka, která svého muže zbožňovala. Udělala by cokoli, oč by ji požádal.

Možnosti byly nekonečné. Hayes stoprocentně věděl, že záznamy rozhodně nebudou v počítači. Senátor byl počítačový analfabet; vždyť se ani nenaučil psát na stroji. Od narození byl obklopen přepychem, a když chtěl poslat dopis, jednoduše jej nadiktoval sekretářce, anebo naškrábal perem pár řádek, pokud chtěl, aby sdělení vypadalo jako osobní. Hayes uvítal, že aspoň na něco se může spolehnout; osobně byl toho názoru, že kdyby někdo usiloval o to, aby se tajná informace dostala na veřejnost, uložil by ji právě do počítače. Počítače jsou notoricky nespolehlivé. Přemítal, kolik lidí má v systému zapojený program vedení účtů s vědomím, že k informacím může mít kdokoli přístup. Podle čísla může zloděj účet jednoduše vymazat ze světa.

Bankovní účty. Cosi s bankovními účty mu vrtalo hlavou. Něco, o čem měl přemýšlel už před několika dny.

A najednou věděl, oč jde, a nejraději by si nafackoval. Přehlédl něco tak jasného, že znechuceně zavrtěl hlavou sám nad sebou.

Myslel jen na to, jak si zachránit kůži, až začne Vinay čmuchat, aby ho šéf operačního štábu nespojoval se smrtí Ricka Mediny. Ted si byl zatraceně jistý, že ví, jak se dostat k zápisníku.

O té zpropadené knížečce usilovně přemýšlel a lámal si hlavu, jakou informaci obsahuje, že ji senátor chtěl uchovat v tajnosti. Senátor Lake by měl smůlu přímo borovou, kdyby si člověk, jemuž uložil zápisník najít, doličný předmět ponechal a použil jej proti němu stejným způsobem, jaký měl v úmyslu Whitlaw.

Hayes se zasmál málem nahlas. Senátora Lakea neměl rád a už vůbec tomu svatouškovskému, vražednému parchantovi nedůvěřoval. Současně se mu náramně zamlouvala představa drobného podrazu, přitom pomyšlení se Hayes spokojeně zatetelil.

Jestli Whitlaw ukryl zápisník na místo, o kterém věděl jen on sám, pak je navždy ztracen. Možná ho dokonce někde zahrabal do země. V každém případě byl za těchto okolností senátor poměrně v bezpečí, protože pravděpodobnost, že se zápisník objeví ještě za jeho života, byla mizivá.

Pokud ovšem Whitlaw poslal zápisník své ženě nebo dceři…

Jeho manželka zemřela v lednu. Bydlela s dcerou společně; dcera bezpochyby měla matčiny osobní věci u sebe. A pak, za pár měsíců, se Dexova dcera přestěhovala z domu do bytu. Byla nucena se uskromnit. Copak asi provedla s přebytečnými krámy? Uložila je do skladu.

V Columbusu žije přibližně šest set tisíc obyvatel. Tak velké město má jistě nespočet firem, které pronajímají skladovací prostory. Existuje ovšem snadný způsob, jak zúžit okruh pátrání: ověřit výpisy z účtů.

Slečna Whitlawová určitě platí měsíční nájem za skladovací prostor šekem. Možná že na šek dokonce uvádí číslo kóje, a když ne, nebude to velká překážka. Stačí, aby pronikl do kanceláře firmy, našel v záznamech její jméno a pak

se vloupal do příslušné kóje. Většina lidí zajišťuje dveře nicotným visacím zámkem; štípací kleště si s ním snadno poradí.

Ta ženská se někde schovává. Její byt bude prázdný. Policie jej zapečetila do té doby, dokud neukončí vnitřní vyšetřování Clancyho smrti. A každé interní vyšetřování trvá několik dní i v takovém rutinním případě, jako byl tenhle.

Hayesovi už jen zbývalo najít výpis z jejího bankovního účtu a projít zaplacené šeky. Kdyby našel jenom fotokopie, i ty stačily k získání potřebných informací.

Hayes se zasmál. Byl sám se sebou spokojený. Ráno zatelefonuje senátorovi a řekne mu, že je zápisníku na stopě, aby ho uchlácholil, a pak vyrazí na malý výlet do Ohia.

Jess McPherson byl unavený. Bylo půl páté ráno. Pálily ho oči a při každém mrknutí ho pod víčky řezala zrnka písku. Řádky s údaji na obrazovce viděl jakoby v mlze a musel neustále mrkat. Za noc vypil dvě konvice kávy a žaludek ho pálil snad víc než oči. Potřeboval si dojít na záchod a potřeboval se vyspat – přesně v tomto pořadí.

Vrtalo mu hlavou, jak může být John takový nezmar. Jeho vytrvalost a dokonalé soustředění ho ohromilo, a na McPhersona neudělalo dojem jen tak ledaco. Ale John Medina seděl u počítače nesrovnatelně déle než McPherson, upřeně civěl na obrazovku a skoro nemrkal. Urazil letadlem tisíce mil, překonal osm časových pásem a vyrovnal se se smrtí svého otce. Jistě byl v nesmírném stresu a pod vlivem pásmové nemoci, ale jeho tvář nejevila známky únavy. Podle vzezření by nikdo neuhodl, s kým má tu čest.

Nakrátko zastřižené hnědé vlasy měl upravené, bílou košili pečlivě nažehlenou a kalhoty nepomačkané. Nosil brýle s drátěnými obroučkami, které zmírňovaly vypětí očí způsobené mnohahodinovou prací u počítače. Vždyť on má dokonce manikýru rukou! zděsil se obdivně McPherson. Vypadal jako absolvent jedné z vysokých škol Ivy League, právník nebo bankéř, anebo makléř na burze. Zkrátka jako docela obyčejný člověk.

Jenomže jím nebyl. Jeho dlouhé prsty, tančící po klávesnici, byly nejnázornějším důkazem jeho naprostého soužití s počítači a jeho funkcemi. McPherson dokázal poměrně dobře analyzovat situaci, ve vyhledávání informací byl však John mistrem bez konkurence.

Zároveň byl nejnebezpečnější muž, kterého McPherson znal.

Miloval Johna jako vlastního syna, ale věděl, že nikdo ho dokonale nezná. Nikdo netušil, co se odehrává v klidných očích, ani co skrývá přemýšlivý postoj. Nebyl to však jenom postoj; John přemýšlivý opravdu *byl*. Většina lidí vnímala jen povrchně; John viděl problém v rozmanitých úrovních a intuitivně věděl, jak s těmito úrovněmi obratně manipulovat, aby lidé reagovali podle jeho přání a události se jevily z jiného úhlu pohledu.

Mimo jiné ovládal umění zabíjet nepřeberným množstvím způsobů, o jejichž existenci neměla většina lidí tušení. Výcvik získal u výběrové námořní jednotky, prošel tvrdým fyzickým tréninkem a získal teoretickou výbavu na nejvyšší úrovni. Do tajů počítačů ho zasvětil jakýsi legendární technický génius. Uměl létat letadlem, navigovat loď, narovnat zlomenou kost a nejspíš i ušít sako.

CIA shromažďovala informace zhruba o sto padesáti zemích. John Medina navštívil všechny.

Oženil se jen jednou, na prahu druhé desítky svého života. Manželka zemřela. Proslýchalo se, že byla dvojitou agentkou a John ji prý zabil raději sám, než by dopustil, aby kompromitovala jistého vysoko postaveného špiona v Kremlu. McPherson se s onou mladou ženou nikdy nesetkal a drbům nevěřil, protože existovaly i jiné způsoby, jak jí zabránit, aby pustila do oběhu informace, a John nezabíjel zbytečně; McPherson nicméně připouštěl, že John byl něčeho takového schopen.

Obrazovka se mu rozostřila před očima. McPherson se opřel v židli, protáhl si nohy a zívl. „Kdo by byl řekl, že znali tolik stejných lidí?“

„Oba byli ve Vietnamu,“ zahučel John, zatímco se prsty letmo dotýkal klávesnice. „V jediné chvíli operovaly na území

stovky tisíc vojenských jednotek. Táta odtud několikrát odjel a zase se vrátil, čímž znásobil možnosti. Whitlaw podnikl nespočet služebních cest. Znali spoustu lidí, i když se s nimi nutně nemuseli setkat ve stejnou dobu.“

„Kristepane, vždyť mnozí z těch lidí jsou už dvacet let po smrti. Kdybys je vyloučil, zúžil by se ten seznam?“

„Jistě.“ John stiskl několik kláves, pak se zarazil s prstem na myši. Vyťukal další pokyn. Laserová tiskárna po McPhersonově boku začala chrlit kopii údajů.

„Copak je to?“ zeptal se McPherson a natáhl se pro první list ležící ve výstupním koši.

„Seznam mrtvých.“

McPherson přimhouřil oči a upřel je na sloupec jmen. „K čemu?“

„Klíč může být právě v jednom z těch, co dávno zemřeli. Možná že táta a Whitlaw byli také položkami na něčím seznamu.“ John pokrčil rameny. Věděl, že existuje nekonečný počet možností. „Čím širší pole působnosti, tím spíše si všimnu souvislostí.“

„Hledáš tedy lidi, kteří zemřeli v nedávné minulosti.“

„Hledám cokoli. Jakmile narazím na něco zajímavého, zjistím, jestli některý z lidí na seznamu mrtvých znal někoho ze seznamu dosud žijících. Musí existovat nějaká souvislost.“

Tiskárna utichla. McPherson srovnal listy a podal je Johnovi, který se opřel v židli a začal zkoumat seznam jmen a data úmrtí. Po deseti minutách se zarazil, zrak se mu vrátil k jednomu jménu, na které chvíli zamyšleně hleděl. Pak se naklonil dopředu, natáhl na obrazovku jiný soubor a zadal mu příslušné jméno.

„Hmm…“

„Našels něco?“

„Možná. Je to… zajímavé. Podívám se na to podrobněji.“ McPherson se přesunul s židlí vedle Johna a přečetl si informaci na obrazovce. „Aha.“

„Znals ho?“

„Ne. Ale zatraceně dobře známe jeho bratra, že?“

„Vzbuď se, miláčku.“ Marc přejel rukou po Karenině rameni a přiložil dlaň na hladkou, chladnou oblinu kloubu. „Tady máš kafe.“

Ospale zamžourala. „Kolik je hodin?“ zamumlala.

„Není pozdě. Teprve půl osmé.“

„Tak proč jsi vzhůru? Říkals, že nemusíš do práce.“ Posadila se na posteli, zívla a vzala si od něho hrnek vařící voňavé kávy. Přikrývka jí sklouzla k pasu a Markova ruka automaticky zabloudila k jejím obnaženým ňadrům, hladila a dráždila bradavky. Karen se o něj opřela, položila mu hlavu na rameno, srkala horkou kávu a vychutnávala laskání.

„Nemusím, ale letíme do Columbusu. Zatelefonoval jsem na aerolinky a rezervoval jsem dvě letenky na půl jedenáctou.“

Mlčela. Při pomyšlení, že se vrátí do města, ze kterého ji předcházející den vyhnal strach, mírně znejistěla. Věděla, že se musí vrátit. Marc by mohl letět sám, ale ona se od něho nechtěla odloučit, a připadalo jí, že on smýšlí stejně.

Zvedl jí hlavu a dlouze a důkladně ji políbil. Ohromilo ji, jak ji s Markem opouští napětí, cítí se klidná a v bezpečí. Nevadilo jí, že on je oblečený, kdežto ona je úplně nahá. Strávili spolu zhruba osmnáct hodin v posteli, milovali se, spali a zase se milovali. Dovolil jí vstát, jen když potřebovala jít na záchod. Když dostala hlad, přinesl jí jídlo.

Rozmazlování zabíralo. Cítila se mnohem lépe než předcházející den a pohmožděná místa už ji zdaleka tolik nebolela. Odpočinula si a byla šťastná. Právě kvůli pocitu štěstí ji zaplavily výčitky, protože od otcovy vraždy uplynul teprve týden a ona se octla v nepříjemné situaci. Avšak onen závratný, bezstarostný pocit, jenž se jí rozpínal v prsou, bylo bezpochyby štěstí.

Po úzkostlivém, tápavém a hysterickém analyzování se teď cítila klidná a sebejistá. Odevzdali se jeden druhému a Karen Markovi důvěřovala. Nepochybovala, že se co nejdříve vezmou; jinak by se s ní totiž už nikdy nemohl milovat, aniž by použila antikoncepci, ať byl sex bez omezení sebepříjemnější, a i kdyby Marc byl v sebevětším pokušení. Marc byl neuvěřitelně zodpovědný a spolehlivý. Tyto vlastnosti jí dokázal při stovce rozmanitých příležitostí od první chvíle, co

se s ním setkala. Věděla, že do konce života už nebude chtít jiného muže.

Silná káva jí posílila organismus dávkou kofeinu a vyburcovala mozek k činnosti. Potřebovala se osprchovat a umýt si hlavu; chtěla odložit hrnek s kávou a stáhnout Marka na postel, ale nevěděla, zda mají na podobné kratochvíle dost času. Rukou mu sklouzla vzhůru po stehně, aby zhodnotila situaci.

„Plýtváš časem," upozornil ji smutně. „Po uplynulé noci se mi nepostaví, ani kdyby na tom závisel můj život."

„Jseš si jistý?" Našla, co hledala, a zahájila hlazení.

„Ne na sto procent, ale jsem o tom přesvědčený." Zazubil se. „Věř mi, ty dvě společně strávené noci jsou naprosto atypické."

Zaklonila hlavu, která si hověla na jeho rameni, a usmála se na něj. „Jaká je tvá obvyklá… frekvence?"

Rozesmál se. „Dvakrát denně je až až. Jednou za den je normální."

„Dennodenně?"

„Když odpovím ano, budeš na tom trvat?"

„Za všech okolností."

„V tom případě: ano. Ale když budu unavený, musíš to obstarat sama."

„Tak dobře. Když budu muset." Přestala si ho dobírat a stáhla ruku z jeho klína. „Měla bych vstát. Chceš se se mnou osprchovat?"

„Připravil jsem snídani. Nejdřív se najíme, pak se osprchujeme."

Po snídani zatelefonoval Shannonovi, aby mu sdělil, kam mají namířeno. „Řeknu to i McPhersonovi."

„Zjistils něco?"

„Karen si vzpomněla, že poštou přišla krabička od jejího otce. Podíváme se, co je uvnitř."

„Kdy se vrátíš?"

„Ještě dneska večer, když stihneme letadlo. Nezajistil jsem zpáteční letenky, protože nevím, jak dlouho se zdržíme. Ale zítra už budu určitě zpátky."

„Fajn. Budu hlídat tvůj dům pro případ, že by se kolem něho potloukala podezřelá individua,“ odmlčel se. „Bud opatrný.“

„Budu. Dám ti vědět, až se vrátíme.“

Pak zavolal na linku, kterou mu udal McPherson. Marc se totiž rozhodl, že se spolehne na svůj instinkt a bude McPhersonovi důvěřovat. McPherson zvedl sluchátko po druhém zazvonění. „Prosím.“

„Tady Chastain. Slečna Whitlawová je se mnou a dnes dopoledne letíme do Columbusu pro jisté dokumenty jejího otce, které jsou uloženy ve skladu. Uvědomil jsem Shannona. Ví, že vám budu volat.“

McPherson si odfrkl. „Jste opatrný, co?“

„Dost opatrný.“

„To není na škodu. Zařídím, aby se na vás někdo pověsil.“

„Popište mi ho pro případ, že bych byl nervózní.“

McPherson se odmlčel. Markovi připadalo, že zakryl sluchátka. Pak řekl: „Tak dobře. Vysoký, přes třicet let, tmavě hnědé vlasy, brýle.“

„Dobře.“

„Bude mít… hm, baseballovou čepici týmu Cincinnati. Červenou. A brýle… ehm, budou sluneční.“

Podle způsobu, jakým McPherson hovořil, Marc usoudil, že onen člověk, který je bude sledovat, bud stojí vedle McPhersona a říká, co bude mít na sobě, nebo mu McPherson prostě dává pokyny. Marc měl podezření, že jde o první možnost, protože proč by jinak zakrýval mikrofon?

„Může být na místě dřív než my?“

„Bez problému.“

„Jak nás pozná?“

„Máme vaše fotografie.“

„Pracujete rychle.“

„Jako blesk,“ potvrdil McPherson.

„Už jste něco zjistili?“

„Zajímavou možnost, ale nelze ji ověřit. Doufám, že v té krabičce najdete něco, co nám pomůže.“

19

Hayes si prohlížel nájemní dům. Byla to starší budova ve spořádané čtvrti, čtyřpodlažní, s nejvýše dvěma až třemi byty v patře. Typ domu, v němž se nájemníci navzájem znali a sledovali cvrkot u sousedů. To nebylo příznivé. Bezpečnostní opatření přiměřená: na každém kroku osvětlení a dvojité prosklené dveře vedoucí do vstupní chodby se v noci bezpochyby zamykaly, ale jestli měly být zamčené i ve dne, pak někdo nedodržoval nařízení, protože dovnitř a ven procházeli lidé bez omezení. Nebylo jich moc, ale dost na to, aby byl Hayes opatrný.

Její byt byl v prvním patře, číslo 2A. To znamenalo, že nejblíže schodišti.

Než vešel do domu, zastavil se a nedbale se rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Na malé parkoviště vjelo auto; Hayes otevřel dveře a vešel do domu, protože kdyby zůstal venku a věnoval autu pozornost, byl by nápadný.

Výtahem v zadní části chodby se dalo vyjet do vyšších pater. Poštovní schránky byly u pravé stěny, schody se zvedaly u levé. Hayes zamířil ke schodišti.

Jak předpokládal, byt číslo 2A byl na vrcholu schodiště, dveře nalevo od schodů. K zábradlí byla připevněná žlutá policejní páska, táhla se přes chodbu ke stěně a oddělovala malý prostor. Páskou byly přelepené i dveře.

Když sklopil zrak, spatřil velké rezavé skvrny zapuštěné do bezového koberce. Ve dveřích bylo několik děr po kulkách.

Pach smrti, krve v moči a výkalů dosud dlel ve vzduchu, a bude patrný do té doby, dokud se nevyčistí koberec.

Hayes vytáhl z kapsy tenké gumové rukavice a navlékl si je. Prošel pod žlutou páskou a vzal za dveřní kouli. Bylo zamčeno, jak předpokládal. V opačném případě by místo činu bylo neodolatelným lákadlem pro výrostky a chorobné zloděje;

možná že by zahodili veškeré zábrany, nedbali výstrahy na pásce a vešli by dovnitř. Lidi jsou neuvěřitelně obtížný druh, pomyslel si Hayes.

Zamčené dveře představovaly směšnou překážku. Otevřel je během patnácti vteřin. Kdyby někdo vyšel ze sousedních dveří, považoval by ho za policejního detektiva. Konec konců, Hayes měl na sobě gumové rukavice a tmavý oblek. Oblek byl ve třicetistupňovém vedru hotovou obětí; ovšem nikdo by si jej neoblékl, pokud by to vysloveně nevyžadovala povaha jeho povolání. Oblek mu dodával úřední vzezření. Pochyboval, že by se musel prokazovat odznakem, přesto měl pro takový případ odznak u sebe. Uvážil-li, jak rychle si jej opatřil, nebyl to špatný padělek.

Na vnitřní straně dveří spatřil opět ony známé rezavé skvrny, rozstříknuté na bílém povrchu, na klice a částečně i na stěně. Jinak byl v bytě pořádek. Clancy si na práci dával záležet. Byl pořádkumilovný. Nikdo by nikdy nepoznal, že mu někdo prohledával byt. Všechny předměty byly na svém původním místě, nic nechybělo, nic nebylo rozbité. Clancy tvrdil, že pozná, zda je něco schováno v polštářích, aniž by je musel rozřezat, prý stačí pozorně prohlédnout švy.

Jo, Clancy byl borec, pomyslel si Hayes. Jednou ho sledoval, jak slídil po místnosti. Clancy proklepával stěny, lezl po čtyřech a zkoumal podlahu, prohlížel knížky a lampy i drobné předměty. *Nic* neuniklo jeho pozornosti. A našel spis, který hledal, schovaný ve spodní desce čalouněné židle. Deska byla odšroubována z rámu, spis zasunutý pod ní a deska zase připevněna na místo. Clancy si všiml drobných škrábnutí na desce v místě, kde byly uvolněny šrouby a pak znovu zašroubovány do dřeva.

Málokdo měl takovou trpělivost nebo dokázal zaznamenat maličkosti. Hayes bude Clancyho služby postrádat.

Zavřel za sebou dveře, chvíli postál na místě a rozhlížel se po bytě, aby se zorientoval. Neměl zájem zbytečně porušit současný stav zařízení, neboť policie bezpochyby pořídila snímky místa činu a nějaký zvídavý čmuchal by si mohl všimnout, že předměty někdo hýbal.

Byl v obývacím pokoji. V koutě stála pěkná televize s velkou obrazovkou a stereofonní aparatura. U stěny, přímo u vstupu do místnosti, stál stolek, na kterém blikal záznamník, v jehož vidlici ležel bezdrátový telefon. Hayes odolal nutkání poslechnout si vzkazy, protože kdyby sem později přišel detektiv a všiml si, že byla páska přehrávána, začal by se zajímat, kdo se dostal do bytu.

Otevřel střední zásuvku ve stolku. Byly v ní propisovačky, zápisníky, gumové pásky, útržky lístků do kina, ale výpisy z účtu tam nebyly. Na stole se povalovalo pár časopisů. Zvedl je; nic pod nimi neleželo. Opatrně je vrátil na místo.

Fajn, tady nic nebylo. Někteří lidé se věnují papírování u kuchyňského stolu. Hayes vešel do kuchyně, nahlédl do zásuvek, ale ani v nich nic nenašel. Zklamala ho i malá skříňka napravo, bezprostředně před vstupem do kuchyně.

Zbývala ložnice. Znovu ho upoutalo, jak je všude uklizeno. Postel byla ustlaná, ve dřezu žádné špinavé talíře, nikde se nepovalovalo oblečení. Není divu, že si Clancy myslel, že není nikdo doma.

V rohu poblíž okna byly poskládané tři kartonové krabice uzavřené lepicí páskou. Po nastěhování ještě nevybalila všechny věci, pomyslel si Hayes; to ji v jeho očích poněkud očistilo, vypadala o něco lidštěji. Krabice zároveň skýtaly skvělý úkryt, a když bude mít štěstí, zápisník v jedné z nich najde a nebude muset v tom vedru prohledávat kovovou skladovací kóji.

Na lepicí pásce přes vrchní krabici stálo: „Zimní oblečení.“ Hayes sundal krabici na zem a otevřel ji. Pochopitelně byla plná oblečení. Bral do rukou každý kus oděvu, dbal, aby neporušil ohyby a důkladně prohmatal látku, aby se ujistil, zda ve složeném oblečení něco nepřebývá. Nepřebývalo nic. V krabici bylo jen a jen oblečení, konkrétně zimní oblečení.

Nápis na druhé krabici zněl: „Pojistné smlouvy, knihy, fotografie.“ To vypadalo slibně. Na dně krabice byly pečlivě narovnané nejtěžší předměty, tedy knihy, na nich fotografie a nakonec pojistné smlouvy v manilových deskách. Ale když jimi listoval, našel jen… pojistné smlouvy. Fotografie byly zarámované a bylo jich jen pár. Hayes se soustředil na knihy.

Romány, populárně naučné knihy, lékařské publikace, příručky pro zdravotní sestry. V žádné z nich nic neobjevil.

Páska na třetí krabici oznamovala „Vánoční ozdoby, balicí papír, stuhy.“ Hayes zavrčel. Sakra, přece se nebudu hrabat v zatracenejch vánočních ozdobách, nadával v duchu, ale jen proto, že v ostatních krabicích našel přesně to, co hlásal nápis, netroufl si ji neprozkoumat.

V krabici byly vánoční ozdoby. A balicí papír. A stuhy.

Takhle pořádnou ženskou bylo třeba zabít.

Otevřel zásuvky prádelníku. Spodní prádlo bylo oddělené podle druhu a úhledně složené. Pyžama. Noční košile. Ponožky. Jinak nic.

Ve skříni visely na ramínkách na jedné straně několikery šaty, na druhé straně kalhoty, džínsy a halenky, uprostřed naškrobené zdravotnické uniformy. Na uniformě, již si chtěla vzít příště, už byla připevněná visačka se jménem a kolem háčku ramínka byl obtočený stetoskop. Pod stejnokrojem stály srovnané bílé pantofle s vysokou podrážkou.

Na horní polici nad oblečením spatřil několik krabic. Sundal nejbližší z nich. Na víku bylo napsáno „Výpisy z účtů.“

Bůh žehnej té pořádkumilovné ženě, zaradoval se.

S úsměvem vyndal z krabice obálku, která byla hned na vrchu. K výpisu byla přicvaknutá páska z kalkulačky pro srovnání zaplacených částek s údaji z banky. Rozložil listy fotokopií stvrzenek o platbách a prstem klouzal po jednotlivých sloupcích, až našel jeden nadepsaný: „Buckeye – Ulož a zamkni.“ Na stvrzence bylo připsáno: „Kóje č. 152 červenec.“ Přesně to hledal.

Vsunul výpis zpět do obálky, obálku do krabice a krabici na polici. Ještě potřebuje adresu skladu. Našel telefonní seznam, v něm vyhledal firmu Buckeye – Ulož a zamkni a zapsal si její adresu i telefon. Nepochyboval, že skladovací prostory budou nedaleko odtud, protože prozíravá slečna Whitlawová myslela na všechno.

Raymond Hilley čekal v zaparkovaném autě na druhé straně ulice naproti domu, do kterého Hayes vešel. Vypnul motor a propadl se do sedadla; ačkoli se mu podařilo

zaparkovat v částečném stínu, vedro bylo nesnesitelné. Stáhl okénko, ale nenastartoval motor; lidé by si všimli zdánlivě prázdného vozu s běžícím motorem. V době, kdy pracoval pro pana Waltera, už čekal mnohdy déle a za nepříznivějších podmínek.

Pan Stephen nesahal svému otci, ba ani Williamovi po kotníky, ale Raymond ho miloval a udělal by pro něj cokoli. Pan Stephen *se snažil*. Ať se dělo cokoli, nikdy se nevyhýbal odpovědnosti a to Raymond dovedl ocenit. Například, jak se staral o svého otce, dennodenně s ním trávil čas a dbal, aby pan Walter měl co možná největší pohodlí. Raymondovi trhalo srdce, když viděl pana Waltera v takovém stavu: přežívající lidskou schránku místo silného, energického muže, jímž kdysi býval. Pan Stephen svého otce ctil a nezbavil se ho, jak by to udělali mnozí jiní, nezapomněl a nedopustil, aby umíral v cizím prostředí a sám.

Pan Stephen svého otce odjakživa zbožňoval a snažil se seč mohl, aby mu udělal radost. Pan Walter to věděl a k nedostatkům pana Stephena byl shovívavý; nakonec na něj byl i hrdý. Pan Stephen nezměnil svět, svou obezřetností a metodickým postupem však dosáhl mnohého.

Sledovat Hayese do Columbusu byla hračka. Pokaždé, když se Hayes objevil na sídle v Minnesotě, Raymond se držel v ústraní, aby ho Hayes neviděl. Raymond dokonale znal svou úlohu v Lakeově domácnosti: byl zbraní a vynucovacím prostředkem. A zbraň je nejúčinnější, když ji člověk nejméně očekávaná.

Koupil si letenku pro stejný let jako Hayes – v letadle seděl dvě řady za ním. Senátor Lake odletěl následující linkou a prokázal se padělaným řidičským průkazem, který mu Raymond opatřil. Dokonce senátora namaskoval a z fotografie na průkazu se díval muž se silným šedivým knírem a šedivými vlasy. Raymond dosáhl požadované podoby falešným knírem, nerozeznatelným od pravého, a sprejem na vlasy, který používají hollywoodští maskéři, když potřebují vykouzlit hercům interesantní šediny na spáncích. Lak byl smývatelný šamponem. Jméno na řidičském průkazu si Raymond vypůjčil z washingtonského telefonního seznamu. Obstaral dokonce

debetní kartu na totéž jméno, aby si senátor mohl najmout auto a ubytovat se v hotelu, aniž by vyvolal rozruch. Udělal vše, aby senátorovi maximálně usnadnil výlet, ačkoli přesně nechápal, proč pan Stephen trval na tom, že pojede do Columbusu s ním. Raymond přece nebyl žádný nováček.

Za pasem kalhot měl vsunutou pistoli. Pan Stephen chtěl mít také zbraň a navíc s „tím velkým tlumičem," a tak mu Raymond proti svému přesvědčení opatřil pistoli dvaadvacítku. Pan Stephen protestoval a chtěl nějakou chlapáčtější zbraň, ale Raymond mu vysvětlil, že účinně ztlumená může být jen podzvuková střela a že větší ráže jsou příliš silné.

Zbraň pro pana Stephena vybíral Raymond s rozvahou. Dvaadvacítka byla levná, snadno a kdekoli dostupná nehledě na zákon, protože prodejci zbraní na zákony kašlali. Pistoli, jíž vybavil pana Stephena, nebylo možné vystopovat. Senátora mírně šokovalo, jak bylo snadné sehnat zbraň, neboť si upřímně myslel, že jeho snahy vnést do amerických měst bezpečí měly aspoň nějaký smysl. Pan Stephen prohlásil, že hodlá vytvořit a prosadit zákon, který by šlapal na paty ilegálním výrobcům těchto laciných revolverů. Kdyby se omezila jejich výroba, obtížněji by se sháněly.

Taková naivita Raymonda skličovala a zároveň v něm vzbuzovala potřebu senátora chránit.

Jedny z prosklených dveří se otevřely a Hayes vyšel z domu. Raymond zapadl hlouběji do sedadla, takže i kdyby si Hayes auta všiml, připadalo by mu prázdné.

Raymont zaslechl, jak Hayes nastartoval motor, a vrhl kradmý pohled přes palubní desku. Rychle otočil klíčkem v zapalování a úlevně vzdychl, když z ventilace vnikl do auta chladný vzduch, a sledoval, jak Hayes vyjíždí z parkoviště. Raymond počkal několik vteřin, nechal jiný vůz, aby vyplnil mezeru mezi ním a Hayesovým pronajatým autem, a pak se zařadil za něj.

Hayes zkontroloval situaci ve zpětném zrcátku. Jely za ním dvě auta. Jedno z nich bylo to, které přijíždělo na parkoviště ve chvíli, kdy vcházel do budovy, druhé nikdy předtím neviděl. To nemuselo nutně znamenat, že se na něj někdo pověsil. Vůz

mohl odbočit z nějaké vedlejší ulice, když se zrovna nedíval, ale jistota je jistota.

Přidal plyn a bedlivě sledoval, co se děje na silnici za ním. Druhé auto se nepokusilo první vůz předjet a dohonit Hayesův. Zbytečně se plašíš, vyčinil si v duchu. Podezíral automaticky a byl nervózní. Nicméně usoudil, že neuškodí neuspěchaná projížďka, než zamíří k firmě Buckeye – Ulož a zamkni.

Raymond otevřel kryt na tajném mobilním telefonu a vymačkal číslo senátora. „Prohledal byt. Sleduji ho."

„Kde jste?"

Raymond trpělivě odříkal ulici a směr jízdy. „Jen ulici od vás, ale nejezděte za mnou. Nesmí vidět vaše auto. Možná že se rozhodne pro nějakou únikovou akci bez ohledu na to, zda si myslí, že ho někdo sleduje, nebo ne. Budu se držet v povzdálí, aby si mě nemohl prohlídnout, a nechám ho chvíli kličkovat. Zatím si mě nevšiml, a to jsem ho včera sledoval celý den."

Raymond mlčel. Pan Stephen byl velice zklamán, když Raymond po prohlídce Hayesova bytu hlásil, že nic podezřelého nenašel. Raymond považoval Hayese za obezřetného člověka. Jistě by si doma nenechával žádné obviňující dokumenty.

Hayesovo auto před ním prudce zahnulo doprava. Raymond vybočil z pruhu a začal předjíždět vůz před sebou, aby se za něj mohl schovat ve chvíli, kdy budou míjet vedlejší ulici, po níž se vzdaloval Hayes. Dodrží-li Hayes předcházející schéma jízdy, za odbočkou vpravo bude následovat dvojí odbočení doleva a konečně poslední doprava, kdy se zase vrátí na hlavní ulici.

Snadné jako facka, pomyslel si Raymond.

„Viděls někoho?" zeptala se Karen, když s Markem nastoupila do pronajatého auta.

„Zahlédl jsem červenou čepici. Mám dojem, že tentokrát chtěl, abych ho viděl, protože předtím jsem si ničeho nevšiml." Vykroutil ramena z lehkého saka, které si oblékl jen proto, aby jím zakryl pistoli připevněnou k opasku, a hodil je na zadní sedadlo. Jinak měl na sobě džínsy a triko, Karen byla oblečená

stejně. Nepamatovala si přesně, do které krabice zásilku od otce uložila; v rozžhavené kovovém skladišti budou muset prohledávat jednu krabici po druhé, a připadalo jí rozumné zvolit co nejpohodlnější oblečení.

„Když už jsem tady, zavolám detektiva Sutera. Možná bych si mohla doma vzít nějaké další věci. Musím zjistit, jak se daří

Piper, a uvědomit mou nadřízenou – jak dlouho vlastně nepřijdu do práce?“

Marc ji vzal za ruku. „Promluvíme si o tom, až najdeme tu krabičku, souhlasíš?“

Do té doby, než to budou mít za sebou, nepovažoval za bezpečné ani telefonické kontakty. Stiskl jí ruku. Karen se snažila zakrýt nervozitu. Je logické, že věděla, že ji do New Orleansu pravděpodobně nikdo nesledoval, a tím méně zpět do Columbusu. Klíč od skladovacího boxu měla navléknutý na kroužku s ostatními klíči, takže si jej nemusela vyzvednout u sebe v bytě, či spíše – Marc jej nemusel vyzvednout. Pokud policie ještě neskončila vyšetřování, byt byl i nadále nepřístupný. Neměl v úmyslu žádat místní policejní oddělení o povolení ke vstupu, ale ani by nenechal do bytu vejít Karen.

Jsme v bezpečí, namlouvala si. S trochou štěstí se jim podaří dostat se do města a stejně nenápadně zmizet, aniž by o nich kdokoli věděl, s výjimkou McPhersona a muže, který je sledoval.

„Jsi rozrušená,“ podotkl Marc. „Nebuď.“

„Neměla jsem tě do toho zatahovat. Vystavila jsem tě nebezpečí…“

Hlasitě se zasmál. „Miláčku,“ protahoval slabiky, „kdyby ses včera neobjevila v New Orleansu, dneska ráno už bych byl nejspíš u tebe. Nejenže bych byl značně rozčilený, ale kdyby někdo hlídal tvůj byt, určitě by mě zpozoroval. Zapsal by si číslo auta, zatelefonoval do půjčovny aut a zjistil by nejen moje jméno, ale i adresu.“

Navzdory neklidu Karen zatajila dech, když svým hlubokým, magickým hlasem vyslovil ‚New Orleans.’ Kdyby ho slyšela mluvit Piper, možná by Karen osobně zlikvidovala, aby se zbavila konkurence.

Provoz byl hustý a jeli krokem. Letní slunce na ně pražilo mléčně bílým oparem, který halil oblohu. Dívala se, jak Marc řídí, a žasla, jak ji fascinuje jeho fyzický vzhled. Téměř se jí dělalo špatně od žaludku, když si uvědomila, jak silně vnímá jeho osobu, ale ten pocit její okouzlení ještě prohloubil. Prohlížela si jeho ruce, silné a pěkně tvarované, způsob, jakým držely volant. Zápěstí měl dvojnásobně silná než ona, s krátkými, téměř bezbarvými chloupky, projasněnými slunečním světlem. Co kdyby se mu něco stalo? Co když je tohle naposledy, kdy může sledovat pohyby jeho rukou, zkoumat jeho profil, natáhnout ruku a dotknout se ho?

Takhle nesmíš přemýšlet, okřikla se v duchu. Marc byl policista, i když bohudíky nebyl členem protidrogové jednotky nebo úderného komanda, a tudíž nemusel denně riskovat život. Ale jako policista z oddělení vyšetřování vražd často přicházel do styku s lidmi, kteří byli schopni zabít. Marc měl vraždy na denním pořádku a podezřelý se mu mohl kdykoli postavit na odpor. Přece ho nemohla citově omezovat tím, že by byla ochromena hrůzou pokaždé, kdy by vycházel ze dveří.

„Vlastně bychom si o tom mohli promluvit teď," řekl.

„O čem?" Zamrkala, protože přesně nechápala, nač naráží.

„O celé situaci. O tvé práci. Budeme mluvit otevřeně. Nechci, abys byť jen na jediný okamžik bydlela v Columbusu, kdežto já v New Orleansu." Úkradkem na ni pohlédl a oči se mu zatřpytily. „Možná bych měl počkat, až si budu moct kleknout na koleno, ale myslím, že teď je ta pravá chvíle. Karen, vezmeš si mě?"

Srdce měla až v hrdle. „Ano," odpověděla. A pak: „Tady sjeď z dálnice."

Poslechl, krátce se ohlédl přes rameno, zařadil se do pravého pruhu a odbočil na nejbližším výjezdu. „Vím, že na tebe spěchám. Ani jsem ti neposkytl čas, aby sis zvykla na mě a na představu trvalého vztahu. Ale nechci, aby došlo k dalšímu nedorozumění. Můžeme mít dlouhé zásnubní období, když si to budeš přát, ale rozhodně nechci, abys žila tady. Chci tě v New Orleansu. Konkrétně u sebe doma."

„Fajn,“ vypravila ze sebe. To je zvláštní, pomyslela si. Očekávala, že se nakonec vezmou, možná už brzy, ale šokovalo ji, když ji nahlas požádal o ruku.

„Fajn?“ opičil se po ní a vrhl po ní další rychlý pohled. „To je všechno, co na to řekneš?“

„Snad bych mohla říct, že tě miluju.“

Polohlasně zaklel a pak ji klidným hlasem vybídl: „To bys mohla. Tak proč to neřekneš?“

„Miluju tě.“

Tentokrát nadávka přešla v smích. Podíval se na ni. Usmívala se. „Já tě taky miluju.“

Dotkla se jeho paže a v tu chvíli by se na něj nejraději vrhla. To je ten nejohleduplnější muž, s jakým jsem se vůbec kdy setkala, pomyslela si, a ještě k tomu takový sekáč! Netušila, že ty dvě vlastnosti se mohou tak báječně doplňovat. Chlapácký policajt s pistolí, který překypuje testosterony, tančí s ní na balkoně a nosí jí snídani do postele.

„Nebude ti vadit, když se přestěhuješ do New Orleansu?“ zeptal se.

„Ne,“ ujistila ho. „Budou mi chybět přátelé, ale nemám tady příbuzné ani domov. Ošetřovatelkou můžu být stejně dobře v Louisiane jako v Ohiu. Ty máš v New Orleansu kořeny a ten svůj báječný starý dům. Ovšem že se tam přestěhuju. Kromě toho bych nepřenesla přes srdce, kdybys ztratil svůj přízvuk. Na příští světelné křižovatce odboč doleva.“

„Já nemám přízvuk, miláčku. Zato ty ano.“

„Jak myslíš. Ale kdyby ses náhodou setkal s Piper, mlč, jinak tvé naděje na odjezd z Ohia zvadnou.“

Usmál se a mrkl na ni. „Ty mě ochráníš.“

Ta slova oběma připomněla důvod, proč jsou v Columbusu, a úsměv z tváře se jim rychle vytratil. Karen dlouze vydechla. „Co když tady nic nenajdeme? Co když ty dokumenty jsou jen… osobní doklady a nic zajímavého v nich není?“

„Budu na případu pokračovat dál a stejně tak McPherson. Vyřešíme jej spojenými silami a jen mezi námi dvěma. Zatím tě uklidím někam do bezpečí. Ne však už k sobě domů, aspoň ne na dlouho. Nejsem sice v telefonním seznamu, ale existují

stovky způsobů, jak zjistit něčí adresu, když o to skutečně usiluješ, a většina z nich není příliš složitá.“

„Tos mě uklidnil. Za druhým blokem odboč doprava. Skladovací firma je asi pět mil odtud. Jmenuje se ‚Ulož a zamkni.’ Tamhle je reklama. Odboč hned za cedulí a dej se prostřední ulicí.“ Odmlčela se. „Jede ten člověk za námi?“

„Neviděl jsem ho.“ Jejich stín si jistě sundal baseballovou čepici, protože červená barva je nápadná, ale Marc si konkrétního auta na silnici za nimi nevšiml, ačkoli měl oči na stopkách. Nejel rychle, neodbočoval nečekaně, a tak by McPhersonova muže měl zahlédnout. Bud je tak dobrý, pomyslel si Marc, nebo jsem ho neúmyslně ztratil.

Mlčeli až do okamžiku, kdy Marc odbočil za reklamním štítem skladovací firmy. Štěrková ulička ubíhala mezi dvanácti oddíly skladovacích boxů, po každé straně jich bylo šest. Jednotlivé sekce odděloval drátěný plot, jímž se dalo projít očíslovanými bránami zajištěnými zámkem na heslo. „Je to brána číslo tři,“ řekla Karen a ukázala před sebe. Otevřela peněženku a zjistila kombinaci čísel, která se měnila každý měsíc. Karen si ji pokaždé zapsala a lístek schovala do peněženky. „Šest-čtyři-tři-osm.“

„Půjdu otevřít.“ Marc zastavil před bránou číslo tři a vystoupil z auta.

Odemkl visací zámek, otevřel bránu dokořán a pomalu projížděl podél řady skladovacích boxů. „Číslo sto padesát dva.“ Karen vyndala klíč.

Oba vystoupili a Marc si od ní vzal klíč. Když odemkl box, odsunul páku, která dveře zajišťovala proti otevření, pak se sklonil, uchopil kliku a zvedl s kovovým rachocením dveře.

Zevnitř je ovanul zatuchlý pach, který, jak Karen vděčně uvítala, postrádal přídech plísně. Sevřelo se jí hrdlo, když spatřila krabice a nábytek. Matčino zařízení ložnice, její oblečení a další věci, na něž Karen neměla po přestěhování místo.

Marc sundal jednu z krabic na zem. Vyndal kapesní nůž a úhledným řezem porušil lepicí pásku.

Hayes se podíval do zpětného zrcátka a pak, na příští křižovatce, ostře odbočil doleva a zařadil se těsně před blížící se řadu aut. Nikdo se na něj nepověsil.

Spokojeně zahučel. Jestli za sebou měl stín, už ho bezpochyby setřásl. Nepovažoval za možné, aby ho někdo po jeho posledním manévru sledoval, aniž by Hayes zaslechl kvílení pneumatik, troubení klaksonů a dost možná i třesknutí kovu o kov.

Nejvyšší čas vypravit se do skladiště.

20

Všechny krabice byly pečlivě popsány, Karen si však nevzpomínala, do které z nich uložila krabičku s otcovými doklady. V první krabici, již Marc otevřel, bylo Jeanettino oblečení. Karen opatrně vyndávala jeden kus po druhém a snažila se nemyslet na svou matku. Když se jí draly pod víčka slzy, rychle zamrkala a skládala a vracela šatstvo zpátky do krabice, bylo-li pátrání neúspěšné.

„Myslím, že jsem měla matčiny věci už sbalené a tu zásilku jsem jen položila navrch do některé z krabic."

„V tom případě nemusíme prohledávat celou krabici. Stačí, když každou otevřeme a podíváme se, jestli v ní je to, co hledáme."

„Teoreticky. Tenkrát jsem byla ještě silně otřesená a nejsem si jistá, co jsem udělala."

Marc byl trpělivý a horko je nesužovalo tolik, jak se obávala. Díky stínu ve skladovacím boxu byla práce snesitelnější, než kdyby na ně pražilo plné slunce. Chvílemi se řadou boxů prodral mírný větřík a zchladil jim rozpálenou pokožku. Přesto se na Markově tričku objevily skvrny od potu a tenký materiál se mu lepil k tělu. To Karen vyhovovalo; aspoň mohla nerušeně obdivovat ostrůvky svalstva, jež se pohybovaly pod látkou.

Rozřízl pásku na páté krabici a zahučel: „Myslím, že to máme." Vyndal kartonovou krabici, o málo větší než jsou krabice na boty. Karen viděla, že je na ní napsaná matčina adresa.

„To je ono."

Vzala krabici a otevřela ji. Uvnitř byly dokumenty a malý zápisník v černých deskách, podobný těm, které se dají koupit po celé zemi v každém obchodu se zlevněným zbožím. Vše bylo obtažené gumovou páskou. Stáhla pásku a prohlédla

papíry. Objevila několik dopisů s matčiným písmem, zhluboka se nadechla a podala papíry Markovi, kdežto zápisník si ponechala.

„Podívej se do nich ty," řekla a posadila se na okraj stolu.

Pátravě se na ni zadíval, pak sklouzl zrakem k papírům a chápavě přikývl. Letmo pročetl dopis, který Dexter poslal s krabicí. „Tvrdil, že ty dokumenty možná jednoho dne vynesou slušných pár dolarů." Opřel se o skříň a zkřížil nohy v kotnících.

„Napadlo mě, že jen ironicky vtipkoval." Karen otevřela zápisník a civěla na otcův rukopis, který byl na muže nezvykle úhledný. Měl drobné, hranaté písmo, podobné tiskacímu, a snadno čitelné.

Na první stránce stálo datum: „3. ledna 1968." S údivem přečetla popis terénu, povětrnostní podmínky včetně rychlosti větru a jeho směru, vzdálenost k cíli, jméno vyhledávače – Rodney Grotting – a další informace, jako například typ a výrobu pušky, jíž byl vyzbrojený, technické údaje o střelivu a závěrečnou poznámku: „Zásah do hlavy. Doba smrti 6:34, plukovník Vietcongu." Záznamy podepsal a ověřil Rodney Grotting.

Karen zamrkala a otočila list. Další datum a popis podmínek ukončený strohým, mrazivým závěrem.

Další zprávy. Ve většině případů střílel přímo do srdce, ale někdy mířil na hlavu. Jednou na hrdlo. Takovou střelnou ránu už viděla: střela velké ráže urvala značnou část hrdla a oběť vykrvácela. Pacient s tak rozsáhlou ránou, kdy je zásadně porušená krční žíla, se prakticky nedá zachránit, i kdyby byli doktoři přímými svědky střelby.

Dál číst nemohla. S bledým obličejem podala zápisník Markovi. „Podívej se na to."

Zkoumavě se na ni zadíval a pak sklopil zrak k notesu. Karen sledovala Markovu tvář, ale úchylné záznamy v něm nevyvolaly výraz šoku ani znechucení.

„To je jeho zabijácký deník."

„Kristepane, chceš říct, že si ho vedli *všichni?*"

„Odstřelovači ano. Byl jsem taky mariňák. Odstřelovači z Vietnamu byli legendární. Ti nejlepší dokázali zasáhnout cíl i

na tisíc metrů. Jejich výkony musely být ověřeny, a proto si vedli záznamy v zabijáckém deníku.“

Při té představě se jí dělalo zle. „Ale proč si ty deníky nenechali jejich nadřízení?“

„To nevím. Nebyl jsem odstřelovač, tak jsem se na to nikdy neptal. Možná že je odevzdávali. Ale třeba si tvůj otec vedl dva deníky, jeden pro své osobní záznamy. Byla to příšerná válka, miláčku. Pokřivila spoustu čestných lidí.“

Listoval zápisníkem a každou stránku zběžně přelétl zrakem. Když se dostal k poslední, řekl: „Jednašedesát. Odváděl prvotřídní práci.“ Chystal se zápisník zavřít a listy se zatřepetaly; na poslední stránce bylo něco napsáno, ačkoli přeskočil přibližně čtyřicet listů, které zůstaly prázdné. Se zamračeným výrazem Marc znovu otevřel malý notes a nalistoval závěrečné řádky.

„Do prdele,“ vydechl pomalu.

Karen ho pozorovala, viděla, jak se mu prudce rozšířily zřítelnice a sevřely rty. „Co je tam?“

„Další mrtvý,“ odpověděl. „Americký voják. Tvůj otec za jeho zabití dostal zaplaceno dvacet tisíc dolarů.“

Karen se stáhl žaludek. Kristepane. Můj otec byl vrah, placený úkladný vrah. Zabití nepřítele ve válce bylo v rámci situace normální, ale vražda vojáka z téže strany fronty byla hanebnost.

*** * ***

„Já si ten zápisník vezmu. Díky,“ promluvil cizí hlas a do otevřeného boxu vešel jakýsi muž. Byl ve středním věku, statný a vypadal odhodlaně; pistole v jeho ruce mířila přímo na Markovu hlavu. Muž měl na nohou jen ponožky, což vysvětlovalo, proč ho neslyšeli přicházet. „Vrtalo mi hlavou, co je v tý malý knížečce tak zatraceně důležitýho. Měl bych vám poděkovat, že jste mi ušetřili hledání. Položte zápisník na tuhle krabici.“ Hovořil klidně a jeho chování odpovídalo tónu hlasu. „Ty, kovboji, vytáhni bouchačku z pouzdra a hod ji na zem. Opatrně. A jen dvěma prsty.“

Karen strnula. Markův obličej zůstal bez výrazu, ale sotva znatelný pohyb jeho hlavy Karen naznačoval, že Marc nechce, aby udělala sebemenší pohyb. Pomalu, podle pokynů rozložitého muže vyndal Marc pomocí palce a ukazováku pistoli z pouzdra. Hodil ji na zem k mužovým nohám.

„Tak se mi to líbí.“ Muž se na pistoli ani nepodíval. Nespouštěl zrak z Marka. „Kdo sakra jsi? Její kámoš nebo polda?“

„Polda,“ odpověděl Marc. Kdyby přiznal osobní vztah s Karen, poskytl by protivníkovi výhodu, a kdyby ten chlapík začal Karen ohrožovat, mohl by Marka přinutil k čemukoli.

„Toho jsem se obával.“ Muž vzdychl. „Fajn. Zbav se ještě tý druhý hračky.“

Marc osvobodil z pouzdra připevněného ke kotníku malou pistoli a hodil ji na zem vedle své první.

„Do prdele,“ zahučel muž. „Nerad likviduju poldu. Zavání to nepříjemnostmi.“

„Tak si svou situaci rozmyslete,“ řekl Marc. Chystal se napřímit, ale muž varovně zavrtěl hlavou.

„Zůstaň, kde jsi. Je mi líto, kovboji. Madam…“ Karen napadlo, že projev lítosti zněl upřímně. Ale na tom nezáleželo. Stejně je oba zabije. Karen se dívala, jak mužův prst na spoušti ztuhl. Hrůza jí ochromila smysly, takže nepatrný pohyb jako by trval celou věčnost. Bez rozmýšlení vykřikla: „Ne!“ a vrhla se kupředu, jako by mohla zachytit kulku a zabránit, aby zasáhla Marka.

Muž sebou sotva znatelně trhl, jak Karenin nečekaný výkřik narušil jeho pozornost. Markovo tělo se rozvinulo jako útočící had, levou rukou srazil Karen k zemi, zatímco pravá ruka bleskurychle švihla dolů a vzhůru. Nejasně zahlédla cosi lesklého a pak muž vydal snad nejstrašnější zvuk, jaký kdy Karen slyšela, směsici výkřiku a zachrčení, a volnou rukou chňapl po noži, který mu trčel z hrdla, po noži, jímž Marc rozřezával pásku na bednách.

Nicméně byl profesionál. Ještě stačil stisknout spoušť.

Zaznělo jen tlumené štěknutí a Marc zavrávoral. Vzápětí však získal rovnováhu a vrhl se kupředu, dopadl muži na prsa a

srazil ho na zem. Ozvalo se další štěknutí a zrcadlo toaletky se roztříštilo.

Karen se nemotorně zvedla ze země a skočila po Markově pistoli. Oba muži se potýkali na zemi v hrubém štěrku. Markova levá ruka svírala mužovo pravé zápěstí a páčila pistoli směrem nahoru. Pravou rukou trhl čepelí nože do strany.

Muž začal lapat po dechu a dávit. Ze zející rány v hrdle vytryskla krev. Jeho obličej získal namodralý odstín. Marc se překulil, obkročmo dosedl muži na prsa a rukou, v níž muž držel pistoli, prudce udeřil o zem, dvakrát, třikrát. Konečně silné prsty kolem rukojeti povolily a pistole vypadla z dlaně. Muž vydal další ošklivý zvuk a nohy mu zacukaly. Oběma rukama si svíral krk.

Marc se zhroutil dopředu se skloněnou hlavou a těžce oddychoval.

„Pane Bože," zašeptala Karen, když sklouzla na zem vedle něho nedbajíc bolesti v rozedřených ránách na kolenou. Zapomněla na pistoli v pravé ruce a oběma pažemi Marka objala, vytáhla ho nahoru, aby mohla zhodnotit jeho zranění a stav.

Přední strana jeho trička už nasákla jasně červenou krví. Na zádech nenašla ránu, která by svědčila o tom, že kulka vyšla z těla.

Muži na zemi věnovala jen letmý pohled. Dosud žil, ale Karen věděla, že zanedlouho zemře. Hrudník se mu zvedal a klesal, jak se snažil načerpat kyslík; barva v jeho obličeji postupně temněla, a teď byla téměř fialová.

Marc si přitiskl ruku na ránu. Kulka vnikla do horní části prsou, dostatečně vysoko, aby minula srdce, ale zasáhla plíci. Karen poznala děsivý hvízdavý zvuk deroucí se mu z rány v prsou, už vydával vzduch, který unikal z plíce. Krev mu prýštila mezi prsty a na rtech se objevila narůžovělá pěna.

„To nic není, miláčku. Budeš v pořádku," slyšela samu sebe, jak nezřetelně mumlá, zatímco jí hlavou běžely myšlenky. Plastiková hmota, blesklo jí myslí. Potřebuju nějakou tenkou plastikovou fólii, kterou bych přiložila na ránu a zabránila kolapsu plíce.

Pneumothorax bývá kritický a bůhví, jaké nepřímé zranění kulka způsobila, když se mu převalovala v těle, přemítala. Jestli mu okamžitě nezakryju ránu a nepřevezu ho do nemocnice, zemře.

Tělem muže, na němž Marc seděl, začaly zmítat křeče. Marc zaťal zuby, jak jím otřásaly prudké pohyby, ale stejně mu z úst unikl bolestný sten.

„Nenamáhejte se," ozval se jim za zády jiný hlas. „Příčí se mi nevyhnutelnost téhle situace, ale ani jednoho z vás nesmím nechat naživu."

21

Marc se jí svezl v náručí a Karen se snažila udržet jeho váhu. Natočil hlavu k dalším příchozím, elegantnímu, asi padesátiletému muži s šedivými vlasy a knírem, a staršímu, statnějšímu muži, jehož obličej připomínal otlučenou tvář bývalého boxera. Oba nevzrušeně stanuli za nimi, každý držel v pravé ruce pistoli opatřenou tlumičem, mířící přímo na ně.

Karen upírala pohled na pistoli, již dosud držela, a uvědomila si, že její zbraň muži vidět nemohou. A kde, *sakra*, vězel ten chlap, kterého na ně pověsil McPherson?

Ledaže – a to byla děsivá představa – jím byl onen muž, který se je právě pokusil zabít.

„Zdravíčko, senátore Lakeu," řekl Marc a zakašlal.

Mladší muž se zatvářil udiveně a zároveň popuzeně. „Jak jste mě poznal?" vyštěkl.

„Čekal jsem… že přijdete. Četl… jsem… zápisník."

„Nemluv," prosila Karen. Namáhavě vztáhl levou paži a dotkl se pistole. Pochopila, že jí naznačuje, aby mu ji dala. Je strašně zesláblý, pomyslela si, má velké bolesti; tak těžkou zbraň ani neudrží v ruce. Sevřela rukojeť pevněji a ztuhly jí čelisti, když hleděla tváří v tvář nové hrozbě.

Marc položil na pistoli ruku a pevně ji uchopil. Chvějícími se prsty nahmatal pojistku a uvolnil ji. Ozvalo se tichounké cvaknutí. Karen je sotva slyšela, věděla však, co Marc udělal.

Pohled senátora Lakea sklouzl k malému, zaprášenému zápisníku ležícímu na jedné z krabic. „Držte je na mušce," přikázal mohutnému muži a rychle vešel do skladovacího boxu, aby získal notes. Chvíli listoval stránkami a pak vsunul zápisník za košili. „Přesně tohle jsem hledal," řekl a usmál se na Karen. „Jak chvályhodné, že zápisník konečně někdo našel." S pohrdavým úšklebkem se zadíval na muže ležícího na zemi. „Hayesovi se úkol jaksi vymkl z ruky, i když nakonec

zjistil, kde má hledat, a dovedl nás až sem. Myslel si o sobě, že je kdovíjak mazaný, a zkoušel na nás všelijaké únikové manévry, ale znovu podcenil moje… hm, řekněme nadání.“

Senátor Lake byl očividně velmi spokojený sám se sebou i s výsledkem celého dne. Nejenže se nepřímo zbavil Hayese, ale hlavně našel zápisník. Znepokojivá noční můra téměř skončila. Zvlášť ho uspokojovala zbraň, již držel v ruce; usoudil, že samotná pistole není žádný zázrak, ale k hlavni měla přišroubovaný nejdokonalejší tlumič. Když vystřelí, ozve se jen tichounké zakašlání. Hayes mu řekl, že když se blíží ke své oběti na rušné ulici a střelí ji dvaadvacítkou opatřenou tlumičem, nikdo z okolí si ničeho nevšimne, dokud se oběť nesloží na chodník. Ale do té doby prý byl už Hayes několik kroků za ležícím terčem a splynul s davem. Senátor už tehdy měl tušit, že Hayesovi nemůže důvěřovat, protože o člověku, který se vychloubá zabitím člověka, nelze mít valné mínění.

Lakea ohromilo, jak se situace někdy skvěle vyřešila sama. Hayes odletěl z Washingtonu v pravý čas. Dokonce i Raymond by se ho v hlavním městě obtížně zbavoval. V prvé řadě proto, že na každém rohu číhal nějaký reportér. A za druhé by Hayese někdo začal postrádat. Hayes ve Washingtonu žil; měl tam kolegy, znali ho sousedé a další lidé, kteří by ho mohli identifikovat. Zato v Columbusu… tam to zkrátka bylo v suchu. Okolnosti mu báječně nahrávaly do ruky. Najdou se tři těla a ani s jedním z nich nebude mít Lake nic společného.

Celkem vzato byl senátor na sebe právem pyšný. Zdá se, že pro takové zapeklité situace měl cit. Stačí, když si člověk všechno předem důkladně naplánuje, i když osobně považoval většinu lidí za příliš hloupé, aby dokázali úzkostlivě promyslet každý detail. „Zastřelte je,“ přikázal Raymondovi.

Karen strnula a upřela pohled na pistoli v ruce vysokého muže. Už chtěla zvednout pravou paži, ačkoli věděla, že i kdyby se jí to podařilo, nebyla by dostatečně rychlá, protože senátorův střelec už na ně mířil. Cítila, jak Marc nabral síly.

„Kolik… mu… za nás dva… zaplatíte?“ Marc se mezi jednotlivými úseky věty nadechoval, prsa se mu trhaně pohybovala, jak se snažil nasát vzduch. Narůžovělá pěna na

rtech mu stékala po bradě. „Tolik… jako jste… dal Whitlawovi… aby zabil… vašeho bratra?“

Vysoký muž ztuhl. „Cože?“

Karen pochopila. Zděšeně zírala na muže, jehož tvář viděla tolikrát na televizní obrazovce, na muže, který byl proslulý mravní bezúhonností. Tohle si tedy Marc přečetl v zápisníku, a už jí nestihl odporné tajemství prozradit. Proto musel její otec zemřít.

„Nechal jste zabít vlastního bratra,“ řekla pomalu. „Na jeho vraždu jste si najal mého otce. Vydíral vás, je to tak?“

„To je absurdní,“ ohradil se senátor nejistě a vrhl pohled na vysokého muže po svém boku.

„Pane Stephene.“ Vysoký muž měl najednou bledý a strhaný obličej. „Pane Stephene, půjčte mi ten zápisník.“

„To je absurdní,“ opakoval senátor. „Snad byste nevěřil těmhle… těmhle papírovým lžím?“

„Stalo se to ve Vietnamu,“ pokračovala Karen.

„Drž hubu!“ Senátor se k ní otočil a namířil na ni pistoli.

„Můj otec byl odstřelovač. U námořnictva,“ dodala, ačkoli se jí nohy i ruce třásly. „Zaplatil jste mu dvacet tisíc, aby zabil vašeho bratra.“

„Zastřelte ji, Raymonde,“ řekl senátor vztekle.

Starší muž, Raymond, se ještě tvářil ohromeně, ale už se částečně vzpamatoval. Smutným hlasem pronesl: „Pane Stephene,“ když obrátil zbraň proti senátorovi.

Senátor se chladnokrevně otočil a vystřelil. Raymond se zapotácel. Ve tváři se mu zračil smutek a údiv. Senátor Lake vystřelil ještě jednou. Nebylo slyšet nic, jen onen zlověstný, tlumený štěkavý zvuk, o kterém Karen věděla, že ji bude do smrti pronásledovat, a Raymond se zhroutil na zem.

„Zatracená ženská,“ zavrčel zuřivě senátor a prudce se obrátil na Karen. „To jste nemohla držet jazyk za zuby?“

Marc zvedl krví potřísněnou ruku, aby na sebe upoutal senátorovu pozornost. „A… Medina?“

Markovo tělo se třáslo nesmírným vypětím. Karen ho objala pevněji levou paží, zatímco jí hlavou vířily myšlenky. Kdyby ho stáhla k zemi, mohla by ho dostat z dráhy střely, nečekaný pohyb by ale mohl způsobit, že pistole v její ruce by

vychýlila směr kulky a způsobila by možná ještě víc škody. Neviděla však jinou možnost.

„Whitlaw si myslel, že mě tím zápisníkem bude vydírat. Nikdo jiný by ho nedokázal vypátrat, tak jsem si najal Medinu. Řekl jsem mu, že Whitlaw zabil ve Vietnamu jiného smluvního agenta, Medinova přítele. Pochopitelně to byla lež, ale Medina měl poněkud podivné morální zásady. Potřeboval jsem ho a to byl jediný způsob, jak ho získat. Whitlawa znal, tudíž byl oproti ostatním agentům ve výhodě."

Karen cítila, jak se jí zpomalil dech. Zaostřila zrak na elegantně oblečeného muže, soustředěná jen a jen na něj. Všechno způsobil tenhle člověk. Zaplatil si vraždu vlastního bratra a pak nechal vypátrat a popravit jejího otce.

„A… Medina?" vydechl Marc znovu. Sklouzl stranou, Karen z náručí. Zoufale ho popadla za tričko a snažila se ho vytáhnout do vzpřímené polohy. Svaly v levé paži se jí napjaly a rozechvěly se.

„I jeho jsem se musel pochopitelně zbavit. Pravděpodobně by zjistil, že jsem mu lhal. Zase ta jeho otravná morálka…"

„Prozraďte… mi… něco."

Senátor povytáhl obočí. „Místo posledního přání? S radostí."

„Co jste to… za hovado… že se… chlubíte vraždou?"

Senátor sebou nepatrně trhl a v očích mu vztekle blesklo, jako by nevěřil, že ho Marc nazval hovadem. Zvedl ruku. Z Kareniny hrudi se něco osvobodilo, jakýsi nelidský zvuk, který měl blízko k zavrčení. Připadalo jí, že se pohybuje jakoby zpomaleně, ale senátorovy pohyby nebyly o nic rychlejší. Pevně popadla Marka za tričko, strhla ho dolů a současně zvedla pistoli.

Z pistole i z pušky už střílela. S palnými zbraněmi ji naučil zacházet otec na výpravách do lesa, kdy si dřepl za ni a pomáhal jí ustálit těžkou zbraň v ruce. Tenkrát byla ještě šestí či sedmileté dítě, ale vyvolaná vzpomínka ji náhle zasáhla ve zřetelné a jasné podobě, se všemi podrobnostmi. Když to Jeanette zjistila, měla strach a zlost a pokaždé se s tátou pohádala.

Zvláštní, jak vše probíhalo tiše a nevzrušeně. Zamířila mušku na jeho hrud a stiskla spoušť. Výstřel byl přidušený. Zpětný ráz jí trhl paží.

Kulka ho zasáhla do prsou v místě, kam Karen mířila. Viděla, jak na bělostné košili mezi rozevřenými klopami plátěného saka, které měl na sobě, rozkvétá rudý květ. Proč mu tedy jakoby explodovala hlava? Z rozsáhlé rány na levé straně jeho lebky se rozstříkla krev a mozková tkáň. Oči se mu nepatrně vypoulily a jeho tělo se sesulo na bezvládnou hromádku.

Najednou se čas vrátil do svého obvyklého tempa. Zase slyšela, ačkoli jí zvonilo v uších. Viděla barevně a vnímala svět v celkovém zorném úhlu. Do chřípí jí pronikl ostrý pach střelného prachu. A Marc ležel bezvládně na zemi.

Pustila pistoli, objala ho oběma rukama a tahem ho obrátila na záda. Přitiskla prsty k základně krku; tep měl rychlý, nitkovitý. Díval se na ni přivřenýma očima, ale Karen věděla, že se propadá do bezvědomí. „Dostanu… se… z toho," slíbil sotva slyšitelným hlasem.

„To si piš, sakra," prohlásila zaníceně a roztrhla mu triko na prsou. Okraje tmavé rány lemoval modrý odstín a jasně červená, zpěněná krev unikala z těla.

Musím okamžitě zakrýt ránu, pomyslela si. Když se otočila k tělu statného muže v úmyslu prohledat mu kapsy, zahlédla záblesk něčeho červeného. Prudce se otočila, popadla pistoli a přikrčila se nad Markem.

„Pomalu, jen klid," řekl vysoký štíhlý muž a vstoupil do jejího zorného pole. Měl červenou baseballovou čepici a sluneční brýle a pistoli držel v obou rukou, zkušeným hmatem policistů a jiných střelců. Zadíval se na senátorovo tělo, překročil je a zamířil ke Karen; při chůzi si zasunul pistoli do kalhot v oblasti kříže.

McPhersonův člověk, napadlo ji. „Kde jste vězel tak dlouho, sakra?" řekla zuřivě, pistoli zase hodila na zem a po čtyřech dolezla k tělu dalšího muže. Proklepala všechny kapsy ve snaze najít krabičku cigaret. Celofánový obal by posloužil jako skvělý obvaz. Rozechvělými prsty nahmatala jen náprsní

tašku. „Zatraceně, *zatraceně!* Copak už všichni přestali kouřit!?“

„Chcete cigaretu?“ zeptal se muž v baseballové čepici zdvořile, avšak mírně udiveně.

Prudce se k němu otočila a vyštěkla: „Chci kousek tenkého plastikového materiálu, který bych mu přiložila na ránu.“

Povytáhl obočí nad obroučkami černých brýlí. Mlčky sáhl do přední kapsy džínsů a vytáhl odtud tenké gumové rukavice. „Bude vám tohle stačit?“

Vytrhla mu je z ruky. Některé typy rukavic byly moc silné a guma málo poddajná, aby vyhovovala Kareninu záměru, ale tyhle rukavice byly tenké skoro jako papír, podobné těm, které byly přiloženy v krabičkách s barvou na vlasy. „Naprosto.“ Rychle připlácla jednu z rukavic Markovi na prsa, zakryla otvor po střele a přidržela rukavici na místě. Marc se zajíkl, ale okamžitě začal dýchat volněji, jakmile z plíce přestal unikat vzduch. „Potřebuju něco, co bych mu ovázala kolem těla a upevnila rukavici,“ řekla. „V téhle krabici je oblečení.“ Pohodila hlavou směrem ke skladovacímu boxu za sebou. „Utrhněte z něčeho pruh látky.“

„Provedu, madam.“ Baseballová čepice se rozhlížel kolem sebe a spatřil nůž v hrdle statného muže. „Kristepane, vy jste teda borec,“ poznamenal k Markovi s náznakem obdivu v hlase, překročil bezvládné tělo, sklonil se a vytáhl nůž z krku.

Karen se zadívala na krvavé ostří a vzpomněla si na AIDS. Napadly ji možnosti sterilizace, ale žádná z nich nebyla v tu chvíli dostupná. Obrátila pohled k Markovi a usoudila, že jeho život bezprostředně ohrožuje prostřelená plíce spíše než infekce AIDS z látky uříznuté zkrvaveným nožem.

Baseballová čepice si počínal až děsivě duchapřítomně, vytáhl z krabice košili, rozřízl ji ve švu a odtrhoval z ní pruhy látky. První dva pruhy složil, než je podal Karen, a ta je přitiskla na ránu. Vyndal z krabice šaty a celou operaci zopakoval, nejprve páral, pak trhal. Pruhy látky byly dostatečně dlouhé, aby jimi Karen mohla ovázat Markovi hrudník. Baseballová čepice jí přitom pomáhal a držel Marka ve vzpřímené poloze, zatímco ho ošetřovala. Stáhla látku co

možná nejtěsněji a upevnila ji uzlem na ráně, aby ji ještě víc stlačila.

„Musím zatelefonovat," řekla ostře, jak přesunula pozornost na další neméně významnou činnost.

„Já to zařídím." Baseballová čepice vyrazil lehkým klusem mezi skladovacími boxy a zmizel za bránou. Pohyboval se jako kočka, sotva slyšitelně.

Karen znovu změřila Markovi tep a sledovala vteřinovou ručičku na svých náramkových hodinkách. Napočítala sto třicet dva úderů za minutu. To bylo dost. Postupně se dostával do šoku, jeho organismus bojoval se ztrátou krve, s nedostatkem kyslíku a se zraněním, které utrpěl. Namáhavě mu zvedla nohy, položila je na hrudník muže s bodnou ránou v hrdle a přemístila se tak, aby Markovi nesvítilo slunce do očí.

„Vnímáš mě ještě?" zeptala se a nutila hlas do klidu.

Pomalu mrkl a nevýrazně se usmál. „Ano, *madam,*" zašeptal, napodobuje sardonický tón Baseballové čepice. „Jaký je stav nemocného?"

„Kulka zasáhla levou plíci. Ztratil jsi dost krve, jsi v šoku, tep máš rychlý a nitkovitý…"

Rychle, bolestivě se nadechl. „Vážné… ale dá se to přežít."

„Ano." Jediným slovem vyjádřila obavy z první skutečnosti a naději pro druhou. „Přestaň mluvit. Baseballová čepice šel uvědomit linku tísňového volání."

„Musím s ním… mluvit."

„On se vrátí." Aspoň doufám, pomyslela si. Taky se mohl vypařit, když se mu naskytla možnost.

Za pár minut byl však zpátky, přišel stejně tiše, jako odešel, a poklekl na koleno vedle Marka. Čapku měl staženou hluboko do čela a téměř černé sluneční brýle mu dokonale zakrývaly oči. Karen ještě zaznamenala, že má hnědé vlasy. Přesto věděla, že kdyby kolem něho prošla za pět minut, a on neměl čepici ani brýle, nepoznala by ho.

„Tumáte." Vytáhl pistoli z pásku kalhot, otočil ji a podal Karen. „To budete potřebovat k potvrzení balistiky. Přece nechceme, aby policie objevila záhadné střely. Jaký sled událostí by logicky vysvětlil tři mrtvé chlapíky, jednoho

zraněného a šest zbraní, nůž nepočítaje?“ Odmlčel se. „To je poněkud složitá situace.“

„Nechte to na mně,“ řekl Marc chraplavě.

Baseballové čepici nepatrně zvlnil koutky úst ponurý úsměv. Napřímil se, přešel k senátorovu tělu a na okamžik se na něj zadíval. „Ty zatracený parchante,“ řekl mrtvému muži.

„Slyšel jste všechno?“ zeptal se Marc a prudce vdechl.

„Slyšel.“

Cosi v pochmurném tónu jeho hlasu ji zaujalo. Karen pohlédla na senátorovo tělo, pak na Baseballovou čepici. „Střelili jsme po něm oba,“ řekla. „Ve stejné chvíli.“

Štítek čepice krátce přikývl. „Obě rány byly smrtelné,“ potvrdil krátce.

„Nechal pronásledovat a zabít mého otce.“ Udivilo ji, jak nenávistně zněl její vlastní hlas.

„Já vím.“ Chystal se ještě něco říct, ale rozmyslel si to a stiskl rty k sobě.

Marc se vzchopil. „Může… tenhle člověk… být spojován… s vámi?“ Patou poklepal na prsa statného muže. Karen pochopila, proč se ptá. McPherson nastavil vlastní krk tím, že mu nabídl pomoc; Marc nechtěl, aby při vyšetřování vyšly najevo skutečnosti, které by do případu zatáhly CIA.

„Ne. Jsme stranou.“

„A… zabijácký deník?“

„Zveřejněte jej.“ Baseballová čepice zkřivil ústa. „Ať všichni vědí, jaký byl senátor Lake ničema. To je důkaz jeho nečestných pohnutek.“ Lehce pohnul hlavou a Karen vytušila, že se dívá na ni. „Bude v pořádku?“

„Myslím že ano.“ Dotkla se Markova obličeje a on otočil tvář k její dlani. „Ale nějakou chvíli mu nebude do smíchu.“

„Vy už na něj dohlédnete.“ V dálce zakvílely sirény. „Jess měl pravdu,“ zahučel. „Jste třída, Chastaine. Kdyby vás někdy omrzela práce, dejte mi… dejte vědět McPhersonovi.“

„Spolehněte se,“ řekl Marc a mávl rukou. „Odejděte, ať vás… tady nevidí. Nechte to… na mně.“

Basebalová čepice vylovil z kapsy vizitku. Byla to obyčejná bílá kartička s tužkou napsaným telefonním číslem. Podal ji Karen. „Zavolejte a dejte nám vědět, jak na tom je.“

„Dobře.“ Schovala kartičku do kapsy džínsů.

Zvedl dva prsty ke štítku čepice na znamení krátkého pozdravu a odešel plynulým, neuspěchaným a děsivě tichým krokem.

Karen klekla do prachu pod nelítostným sluncem, které jí pražilo na hlavu, a objala Marka. Dlouhými prsty jí uchopil zápěstí a čekali a poslouchali, jak se zvuk sirén přibližuje.

Deset hodin nato vyklouzla Karen z Markova pokoje na jednotce intenzivní péče a zamířila k telefonnímu automatu. Operace probíhala dobře, vlastně mnohem lépe, než očekávala a než jak se obávala. Kulka neudělala takovou škodu, jak by bývala mohla, neboť poté, co proděravěla plíci, uvízla v žebru a už se dál nepřevalovala v těle. Marc dostal dvě krevní jednotky, jeho stav byl stabilizovaný, byl vzhůru a podle Karenina předpokladu mu nebylo do smíchu.

Vylovila z kapsy bílou kartičku, vymačkala číslo, které na ní bylo napsané, a po něm číslo své telefonní karty. Po prvním zazvonění někdo zvedl telefon.

„Prosím?“ řekl jen, ale. Karen věděla, že je to Baseballová čepice.

„Operace dopadla dobře,“ hlásila. „Je stabilizovaný a na JIP bude ještě následující den. Domů ho propustí nejdřív za sedm, nejvýše deset dní.“

„Fajn. Díky za zavolání.“

Když vytušila, že chce zavěsit, řekla: „Počkejte!“ Zarazil se.

Vzkypěl v ní vztek. „Proč vám trvalo tak dlouho, než jste se dostal na místo, sakra?“ vychrlila na něj divoce, slova cedila zaťatými zuby.

Vzdychl a během dlouhé odmlky v ní vzklíčilo přesvědčení, že jí odpoví. Pak řekl: „Chtěl jsem zjistit proč. O zápisníku jsem nic nevěděl… tak jsem poslouchal.“

„Jaký v tom byl rozdíl, že jste věděl proč?“ dožadovala se a chvěla se zlostí. Vždyť Marka mohli zabít, zatímco tenhle chlap *poslouchal.*

Následovala další dlouhá odmlka. Pak tiše řekl: „Váš otec nebyl jediný, kterého přitom zabili, slečno Whitlawová.“

Zavěsil tak tiše, že sotva slyšela cvaknutí na lince. Pak jí do ucha zněl už jen oznamovací tón. Pomalu vrátila sluchátko do vidlice a vydala se zpátky na JIP.

Marc byl ještě vzhůru, obličej bílý jako polštář pod svou hlavou. Ležel bez hnutí, aby nenarušil žádnou z trubiček zavedených v rozmanitých oblastech do svého těla a zvlášť ne ty, pro něž byly vytvořeny speciální otvory. Ústa mu však zvlnil úsměv a opatrně pohnul rukou, aby se dotkl Kareniny.

Uchopila ji do obou dlaní. „Medina byl jeho otec," vyhrkla. „Totiž Baseballové čepice."

Marc zprávu chvíli zvažoval a víčka se mu ospale zavírala, jak kapačka s morfinem začínala působit. „V tom případě mě těší, že oba vaše výstřely byly smrtelné," řekl prostě.

Ano. Karen zatajila dech. Je-li možné, aby byl někdo zabitý dvakrát, pak ona i syn Ricka Mediny předčili v tomto umění své otce.

„Miluju tě," zamumlal Marc. „Už jsem ti říkal, jaks byla báječná, když jsi zavrčela: ‚Copak už všichni přestali kouřit?' Bude z tebe skvělá sestra na traumatickém oddělení."

Jakýmsi zázrakem a navzdory všemu se doopravdy usmíval. Karen sklonila hlavu a přitiskla mu rty na ruku. „Nesnaž se mi vlichotit," varovala láskyplně. „Nezapomeň, že v téhle nemocnici jsem doma a můžu přemluvit sestry, aby ti prováděly strašně nepříjemné věci."

Trhl sebou, ale nepřestal se usmívat. „Něco jsem už okusil. Myslím, že jsem přišel o panictví."

„O tom nepochybuju," odvětila. „Ted spi, miláčku. Miluju tě. Až se probudíš, budu tady."

„Já vím," řekl. „A už nikdy neodejdeš." Pak zavřel oči a spal, zatímco Karen ho držela za ruku, bděla nad ním a zůstala u něho. Jak slíbila, a jak on očekával, byla tam, když se zase probudil.

*** * ***

John Medina seděl za stolem, prsty obou rukou spojených ve stříšku se dotýkal rtů a zamyšleně civěl do prázdna. To je dobře, že detektiv Chastain se z toho dostane; Jess toho chlapa

odhadl správně. Muž, kterého zasáhne kulka do prsou, a i přesto dokáže podříznout svému protivníkovi hrdlo, si zaslouží úctu.

Brzy bude muset odjet a vrátit se ke svým povinnostem, ale dovolil si několikaminutové rozjímání. Veškeré emoce úzkostlivě zadržoval, neboť jedině tak mohl podávat stoprocentní výkon, vražda jeho otce ho však silně zasáhla, snad silněji než cokoli jiného od Venetiiny smrti. Ted, když bylo po všem, když spravedlnosti – i pomstě – bylo učiněno zadost, mohl dát průchod žalu a zlobě.

Novináři pochopitelně rozpoutali povyk. Zabijačky deník Dextera Whitlawa byl v péči policie a jeho část, pojednávající o smrti Williama Lakea, byla zveřejněna. Sdělovací prostředky kypěly spekulacemi ohledně pohnutek, jež vedly Stephena Lakea k vraždě vlastního bratra, John však byl neochvějně přesvědčený, že bývalý, nikým neoplakávaný senátor považoval toto řešení za klíč k vlastní kariéře. Nechal zabít právoplatného dědice a pak nastoupil na jeho místo.

John pohlédl na hodinky. Čas ho neúprosně tlačil. Vstal, červenou baseballovou čepici hodil do odpadkového koše a prohrábl tmavé vlasy. Čekalo na něj letadlo, a on musel být na místě včas.

Rozhodl se, že požádá Jesse, aby slečně Whitlawové a jejímu detektivovi poslal nějaký pěkný svatební dar.